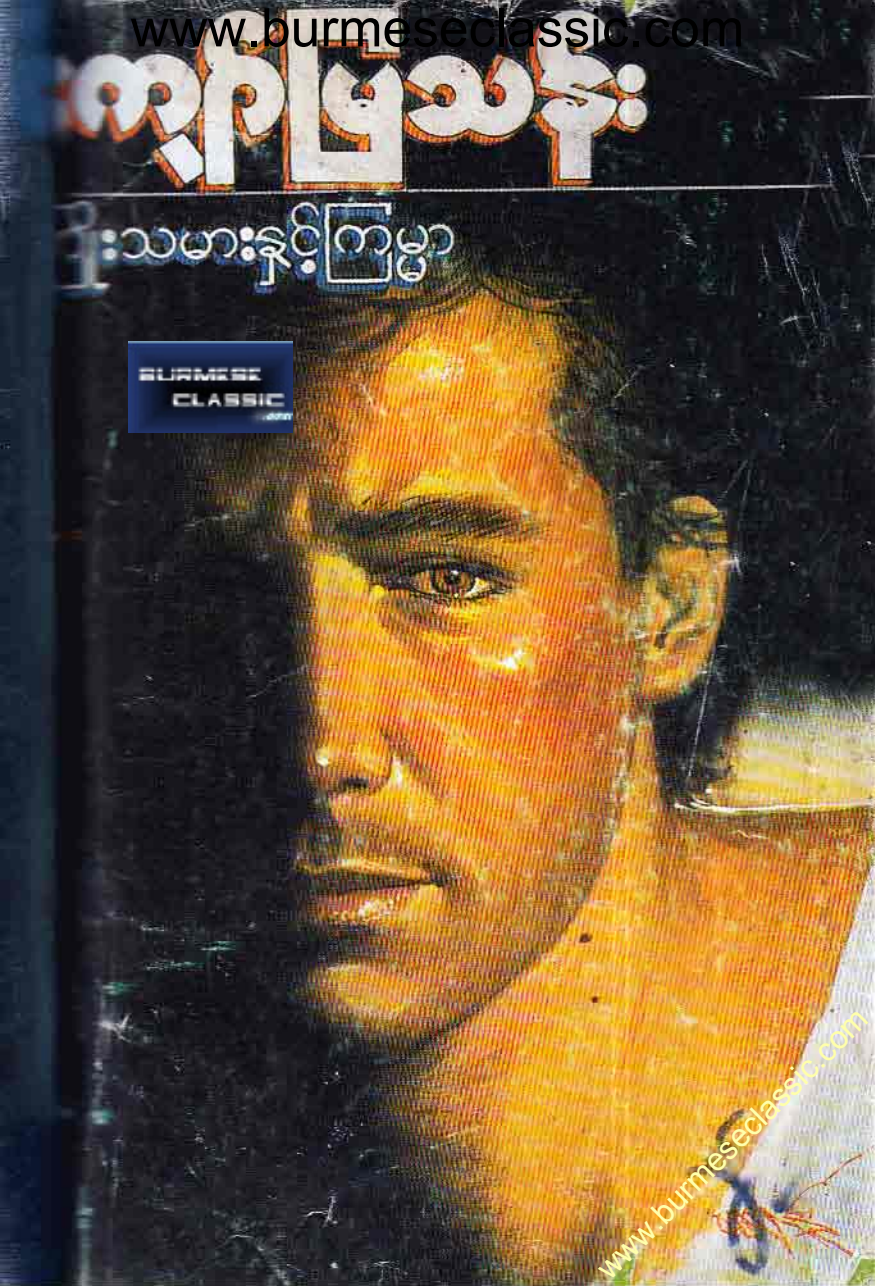


တပျဉ်သန်း

ဒီးသမားနဲ့ကြမ္မာ

BURMESE
CLASSIC



စီစဉ်သူ....	မောင်တင်ဇွေး
မျက်နှာပိုးပန်းချီ....	စန္ဒာဟန်
အုပ်စု....	(၅၀၀)
တန်ဖိုး....	၁၇၀/-



ကျော်မြသန်း

ကြိုးထမားနှင့်ကြွေ

ဒီတိယအကြိမ်
၁၉၉၉ - ၁၉၉၈

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၅၆၉/၉၉/(၆)
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၄၄၈/၉၉/(၇)

ထုတ်ဝေသူ- ဒေဂါမြမြ (၀၁၆၆၃)
စိုးတော်စာပေ၊
ဖဆပလ၊ တိုက်(၈)၊
အခန်း(၆)၊ ရန်ကုန်မြို့။

မံနှိပ်သူ- ဒေဂါတင်ရှေ့ (၀၁၄၄၀-မြ)၊
အောင်ချမ်းသာမံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၅၄)၊ ၉၃ လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံး- ဒေဂါခင်သန်း(၀၂၆၇၂)
နုစရတ်မံနှိပ်တိုက်၊
၁၈၊ သင်္ဂဟလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဒွိတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခို. အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး — ခို. အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခို. အရေး
နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။



ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံ ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ကျော်မြသန်း

BURMESE
CLASSIC

ကြီးသမားနှင့်ကြမ္မာ



ဤစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍....

‘ကြိုးသမားနှင့်ကြမ္မာ’ အမည်ပေးထားသည့် ဤစာအုပ်မှာ ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ်ကို တွဲ၍ဖြစ်စေ၊ ခွဲ၍ဖြစ်စေ သွက်သွက်လက်လက်ဖတ်ရှုရန်ရေးဖွဲ့ထားသည့် ထောင်ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်းအနေနှင့် နှစ်မျိုးခွဲစေကာမူ တစ်မျိုးတည်း၊ တစ်ပုဒ်တည်းအဖြစ် တွဲ၍လည်း ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ထောင်ဝတ္ထုများမှာ အချစ်ဝတ္ထုများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်လမ်းထက် အကြောင်းအရာကို ဇောင်းပေးရသည့်အပြင် ရသနှင့်ယုတတို့၍ ရေးရသောကြောင့် အကြောင်းအရာအားဖြင့်လည်း ဆက်စပ်မှု ရှိနေပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ယခင်ခေတ် ထောင်အကြောင်းနှင့် ယခုခေတ် ချောက်စခန်းအကြောင်းကို တွဲစပ်၍ ရေးသားထားပါသည်။

‘ပြစ်မှုကြေးကို ချေးနှင့်ဆပ်ရမည်’ ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်မှာ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်သူများကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရေးသဘောမမူဘဲ ပြုပြင်ရေးကိုဦးတည်ချက်ထားပြီး အလဟဿ ဆုံးရှုံးနေသော လုပ်အားများကို နှိမ်ငံတော်အတွက် အသုံးပြုရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ထားသည်မှာ ပခာနဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ အကျဉ်းသားများ၏ လုပ်အားကို အသုံးပြုရာတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် ထောင်များတွင် မရရှိ၊ မခံစားခဲ့ရသော အခွင့်အရေးများကို အပြည့်အဝပေးထားမည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သလို လူကောင်းလူတော်များ ဖြစ်လာရေးအတွက် ပညာပေးရေးသဘောမူထား သည်များကိုလည်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထောင်ဝတ္ထုရှည်နှစ်ပုဒ်ကို တစ်အုပ်အသွင် ပေါင်း၍ ထုတ်လုပ်ရသည်မှာ အကြံအဖန်လုပ်ခြင်းမဟုတ်သလို ဝတ္ထုဟောင်းများလည်း မဟုတ်ဘဲ အသစ်စက်စက် ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ဖြစ်ကြောင်းရိုးသားစွာ ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

ဇာတ်လမ်း အားဖြည့်မှုများနှင့် ထောက်ကူ၍ အသိုင်းအဝိုင်းအချွဲအကားများဖြင့် စာချစ်သူများကို ဇာတ်လမ်းအရသာပေးရသည်ထက် မြို့ခနဲ၊ ဒေါက်ခနဲ တွင်းကွင်းရှင်းရှင်း ဇာတ်လမ်းအရသာ ပေးလိုသည့် ဆန္ဒမရှိဖြင့် ဇာတ်လမ်းနှစ်ပုဒ်ကို တစ်ပုဒ်အသွင် ဖန်တီးသွယ်လျှား ပေါင်းစည်း၍ ရသော်လည်း မပေါင်းစည်းတော့ဘဲ တစ်ပုဒ်စီ ခွဲခြား၍ တင်ပြထားပါသည်။

စာရေးသူ၏ စေတနာကို တုံ့ပြန် အထိအမှတ်ပြုသည့် သဘောမူ၍ ခွင့်လွှတ်မှုဖြင့် ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြပါမည့်အကြောင်း ရိုးသားသောဝန်ခံချက်ဖြင့် ထပ်လောင်း၍ အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

စာချစ်သူများ၏ မေတ္တာကို
ထာဝစဉ် ခံယူလျက်
ကျော်မြသန်း



အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

ဒီဇင်ဘာလ(၁၂)ရက်။



ညဉ့်ခန့်နာရီသာသာခန့်။

မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးနေသည့် အသားဖြူဖြူ ရဲစာရေးကြီးမှာ သူ၏စားပွဲရှေ့ သမံတလင်းပေါ်တွင် ဆောင်ဆောင်လေးထုပ်နေကြသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်ယောက်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်၊ တစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်တတ်သေး။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိနေသော အပေါ်စားမိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီများမှာ ပျက်ပြယ်စပြုနေပြီ။ ကွက်တိကွက်ကြား လင်နေသော မိတ်ကပ်များမှာ သူ၏မျက်နှာ အလှအပများကို လျော့ပြေစေသည်သို့ ရှိချေ၏။

ရဲစခန်းသို့ရောက်နေသည့်တိုင် ကောင်မလေးများ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ဟန်၊ ထိတ်လန့်ဟန်၊ စိုးရွံ့ဟန်၊ အရိပ်လုံးဝမထင်။ ရောက်ဖူးနေကျနေရာကို ရောက်နေသည်ဆိုနယ် ထည်ထည်ငြိမ်ငြိမ် ပြီးပြီးရယ်ရယ်ပင် ရှိနေကြသည်။

စာခွဲရေးနေသည့် ရဲစခန်းကြီးကိုပင် မျက်စစ်မြေလိုက်၊ နှုတ်ခမ်း ရွဲပြလိုက်၊ နှာခေါင်းပွပြလိုက် လုပ်နေကြသည်။

‘ကဲ...ဂန်းမတွေ နှင်တို့နာမည် တွေးပြော’

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်သည်။

‘အညို’

တစ်ယောက်က....

‘အရိ’



ရဲစခန်းကြီး၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ပို၍ ပြူးသွက်လာပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာ အပေါ်သို့မြင့်တက်သွားသည်။

‘တယ်... ငါထလုပ်လိုက်ရရင်တော့လား၊ နှင်တို့ အကောင်တွေကိုပြောတဲ့နာမည် မပြောနဲ့၊ နာမည် အပြည့်အစုံပြော’

‘မအေးညိုနဲ့ မလှရီပါ ဆရာကြီး’

အသက်နည်းနည်းကြီးဟန်ရှိသည့် ကောသီမလေးက သူ့ကလေး ပြောလိုက်သည်။

ရဲစခန်းကြီးက နေရပ်လိပ်စာကို ဆက်မေးရမ်း....

‘နှင်တို့ပါးစပ်ထဲတွေ့တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ နေရပ်လိပ်စာ အမှန်ကိုပြော၊ ငါနဲ့တွေ့သွားလိမ့်မယ်’ ဟု တစ်ဆက်တည်း သတိပေးလိုက်၏။

ရဲစခန်းကြီးက ရေးမှတ်စာများ ရေးမှတ်ပြီးနောက်၊ အညိုနှင့်အရိတ်ကို ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်းတွင် ချုပ်ထားရန် နေရာမရှိသဖြင့် ငိုလိတစ်ထောင် ရဲစခန်းသို့ပို့ရန် ရဲသား နှစ်ယောက်နှင့် အစီအစဉ်လုပ်ပေးပြီး ခါးညှောခင်းဆန့်လိုက်ရုံ ရှိသေး ရဲစခန်းထဲသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာသည်။ ဝင်လာသူ သုံးယောက်အနက် အလယ်ခေါင်မှလိုက်ပါလာသူမှာ ရဲစခန်းကြီးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိသူဖြစ်နေသောကြောင့် နီသော သွားများဖွင့်၍ ကြိုဆိုလိုက်၏။

‘သူဌေးပါလား၊ ထိုင်ပါ...ထိုင်ပါ၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် သားလေး ကိစ္စပါ’

‘ကဲ...ပြောပါဦး၊ သားများဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီမေးရမလဲ’

သူ့ သားကိစ္စကို ပြောပြနေသည့် သူဌေးဆိုသူ၏အသံများမှာ တုန်ယစ်နေသည်။

‘ဒါဆို ကာဝန်များနဲ့တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ခဏလေးစောင့်ပါ၊ ထမင်းသွားစားနေလို့’

သူဌေးက နှစ်နှစ်မြဲမြဲမရှိသည့် အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၂)

တာဂျီမာမက်ဟူစိန်။

သူ၏ မြန်မာအမည်မှာ ဦးမောင်မောင်စိန်။

ဘုဌေး ဦးမောင်မောင်စိန်ကို ပန်းဘဲတန်း ရဲစခန်း တွင် ရှိကြသည့် ရဲသားကအစ ရဲမှူးကြီးအထိ အားလုံးက တရင်းတနီးသိကြသည်။ စမိုဝ်အစ်နှင့် ဘက္ကရီးအစ်နေ့ရောက် တိုင်း ဦးမောင်မောင်စိန်၏တိုက်ကို တစ်စခန်းလုံး ရောက်ခဲ့ကြ သည်။

တစ်နှစ်နှစ်ကြိမ် ရောက်မြဲရှိခဲ့သမို့ ရဲစခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ ပန်းဘဲ တန်း ရဲစခန်းအပိုင်တွင် ရှိနေရာ ဦးမောင်မောင်စိန်က လူ ရည်လည်သော စီးပွားရေးသမားပီပီ ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်းရှိ

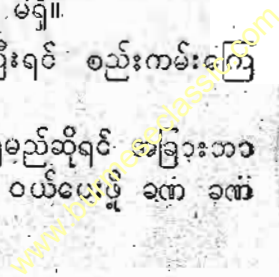
ရဲသားကအစ ရဲမှူးကြီးအထိ မျက်မှန်း တန်းမိနေအောင် ပေါင်းသင်းထားသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်ကအိုင်၊စီ၊ အိုင် ဆိုးဆေး ကိုယ်စား လှယ်ကြီး ဖြစ်ရုံမက သိမ်ကြီးဈေးထဲရှိ နှစ်ခန်းတဲအထည်ဆိုင် ကြီး တစ်ဆိုင်နှင့် ဆန်စက်တစ်လုံးကိုပါ ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်၏။ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လိုင်စင်များကို ဝယ်ရောင်းနေသူလည်း ဖြစ်၏။ မြေလတ်ပိုင်းမြို့ငယ်လေးတစ်မြို့မှာ ကျူလယာကုန် ဆေးဆိုင်ပွင့်ပြီး ကြီးပွားခဲ့သူဖြစ်သည်အလျောက် မြန်မာ့ရည် အလည်လွန်နေသူ ဖြစ်၏။

သူ့မှာ သမီးမိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သားယောက်ျား လေး တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ချွတ်ဘားဘိုင်လို့ အများ ခေါ်ကြသည့် သူ၏သားအငယ်ဆုံးမှာ အသက် (၁၁) နှစ် ကျော်ရှိပုံရှိသေးသည်။ ဦးမောင်မောင်စိန်က အထွေးဆုံး သားချွတ်ဘားဘိုင်လေးကို နှင့်နှင့်ပိုးပိုးချစ်သည်။ ကုလား လူမျိုးများမှာ သားသမီးကို သယ်လောက်ချစ်ချစ် အလွန် အကျ အလိုလိုက်လေ့ မရှိ။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်ချစ်ကြသည်။ အလိုလိုက်ကြသည်။ မုန့်ဖိုးပေးသည်ကအစ စည်းကမ်းထား သည်။ သာသာထိုးထိုး ပို့ပေးသည်ဟူ၍ မရှိ။

ငယ်ငယ်က စည်းကမ်းသေမှ ကြီးရင် စည်းကမ်းကြေ သည်။ အပိုးသေသည်။

ချွတ်ဘားဘိုင်လေးက စက်ဘီးစီးရမည်ဆိုရင် အခြားဘာ ကိုမှမမက်၊ ကလေးစီးစက်ဘီးတစ်စီး ဝယ်ပေးဖို့ ခဏ ခဏ



၁၆ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

ဗုဒ္ဓဆာသော်လည်း ဦးမောင်မောင်စိန်က အမြဲတမ်း ခေါ်ဝေး ခါခဲ့သည်။ သားဖြစ်သူကို စက်ဘီးသားမက မော်တော်ကား ပင် ဝယ်ပေးနိုင်သည့် ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ သားအပေါ် ချစ်သည့် မိဘအချစ်ကို ရင်ထဲမှာပဲထားသည်။

အလွဲသုံးအလိုလိုက်နည်းမျိုးဖြင့် အလိုမလိုက်။

ချွတ်တားဘိုင်လေးက မုန့်ဖိုးကိုပြုပြီး စက်ဘီးအငှားဆိုင် က စက်ဘီးအဟောင်းလေးကို ဦးမောင်မောင်စိန် အလစ် ငှားစီးပြီး သူ၏ချစ်ခြင်းကို ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည်။

.....

တာဝန်မှူးရဲအုပ်ဦးသိန်းစိုး။

တာဝန်မှူးဦးသိန်းစိုး ရောက်လာသည်။ တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်သံများမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ ပါးစပ်များမှ ပြိုင်ဘက်ထွက် သွားကြသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်ကို သူ၏စားပွဲရှေ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင် ခိုင်းပြီး အကျိုးအကြောင်းကို စတင်မေးမြန်းခဲ့၏။

‘ချွတ်တားဘိုင်လေးတို့ ကျောင်းဘယ်အချိန် ဆင်းသလဲ ဦးစိန်’

‘လေးနာရီပါ’

‘အိမ်က ကျောင်းကြိုဖို့ကား၊ ဘယ်အချိန် လွတ်လိုက်ပါ သလဲ’

‘ခါထိုင်လိမ့်ပဲ သုံးနာရီခွဲရင် သွားကြိုပါတယ်’

‘ဒရိုင်ဘာက သူ့ကျောင်းဆင်းလာတာကို မတွေ့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒရိုင်ဘာက ဦးစိန်ကို ချက်ချင်းလာပြောသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါတယ်’

‘ဒီတော့’

‘ကျွန်တော်ကျောင်းကိုလိုက်သွားပါတယ်၊ သူ့အတန်းပိုင် ဆရာကိုမတွေ့တာနဲ့ဆရာအိမ်ကို လိုက်သွားပါတယ်၊ ဆရာ့က မနက်ပိုင်းကျောင်းလာတာကိုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ မုန့်စား ဆင်းပြီးမှ ကျောင်းပြန်တက်မတက် ဆိုတာတော့ သူ့အပြင် သွားနေရလို့ သတိမထားမိဘူးလို့ ပြောပါတယ်’

‘သူ့လွယ်အိတ်ကကော’

‘အဲဒါတော့ မကြည့်မိသေးပါဘူး’

‘ကလေးကို နေ့စိုင်းကားနဲ့ပို့ ကားနဲ့ကြိုတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကားက ဘာကားလဲ’

‘ဖီးယက်ကားပါ’

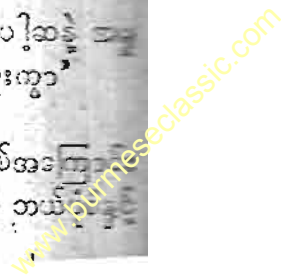
‘ဒါနဲ့ ဦးစိန်တို့ လိုက်ရှာကြတယ်ပေါ့’

‘ကားသုံးစီးနဲ့ တစ်မြူလုံးအနံ့ပါပဲ’

‘အရင်ကကော ဒီလိုသွားဖူးသလား’

‘တစ်ခါမှ မသွားဖူးပါဘူး၊ အိမ်ရောက်ပြီးမှကစားတာ
 လောက်ပဲ ရှိပါတယ်’
 ‘ဦးစိန်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကကော’
 ‘ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်’
 ‘ကလေးမှာရွှေတော့ဘာတွေဝတ်ထားတာကောရှိသလား’
 ‘လက်စွပ်တစ်ကွင်းနဲ့ လည်ပင်းမှာဆွဲပေးထားတဲ့ ရွှေသီး
 လေးတစ်ခုရှိပါတယ်’
 ‘ဘယ်လောက်စားလောက်ရှိမလဲ’
 ‘သုံးမတ်သုံးပါ’
 ‘ဦးစိန်ရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဦးစိန်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်
 လောက်ကြာပြီလဲ’
 ‘ခြောက်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ’
 ‘စိတ်ချရတဲ့ ဒရိုင်ဘာ တစ်ယောက်ပေါ့နော်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချရပါတယ် စိုးလဲ့စိုးသားပါတယ်’
 ‘ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်၊ တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်းထူး
 ရပ် ကျန်တော် ဆီချက်ချင်းအကြောင်းကြားစေချင်ပါတယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ ဦးသိန်းဖိုး’
 ရဲစာရေးကြီးက ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်ရေးမှတ်လို့က်
 သည်။
 ကလေးပျောက်မှု။
 ဦးသိန်းစိုးမှာ ရဲလုပ်သက်ငါးနှစ်ကျော် ရှိလာပြီဖြစ်သည့်
 အလျောက် အမှုလိုက်ကျွမ်းကျင်သည်။ သူ့ကိုရသည့် အမှု
 တိုင်းကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဘဲ အလေးအနက်

ပေးပြီး လိုက်တတ်သည်။ လူဆိုးတို့၏အထာကိုလည်းနောကြေ
 သူ ဖြစ်သည်။
 သူ့စိတ်ထဲကတော့ စင်လိုက်သည်။ ပြန်ပေးမှုများဖြစ်နေ
 သားလို့။
 လူဆိုးထိန်းများကို အပိုင်တွင်းရှိ ရာဇဝင်လူဆိုးများ၏
 ခြံအနေနှင့် လှုပ်ရှားမှုအခနအထားကို ခါဘိုင်းထက်ပို
 စိတ်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်၏။
 ဦးသိန်းစိုးမှာမူ မည်သို့မှမလှုပ်ရှားသေး၊ ကုလားထိုင်ခေါ်
 ခြူးတစ်လိပ်နှင့် နှပ်နေသည်။ သူ၏အမူအရာမှာ အေး
 အေးဆေးဆေး၊ စောစောကအကြောင်းကို သူ့ခေါင်းထဲ
 ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်သည်။
 များအပေါ် တချို့ သောအမှုသည်များ၊ မကျေမနပ်ဖြစ်
 သည်မှာ ကြုံသည်ကြောင့်။
 အမှုသည်တို့၏အန္တရာယ်မှာ မူဝင်းတစ်ခုဖြစ်လာ၍ ထူးချွန်
 ကုန်စားဝန်းဝန်းခြင်းခြင်းထဲလုပ်စေချင်ကြသည်။ ရဲကအထောက်အထား
 ဦးထမလုပ်ဘဲ ဦးသိန်းစိုးတို့လို အမှုအရာမျိုးကို မြင့်တင်
 ပြန်ပြကြ၊ အေးစက်စက်လုပ်သည်ဟုမြင်ကြသည်။ အားထု
 ချ ပြောတတ်ကြသည်။
 ရဲတွေကတော့ကွာ ရေခဲတုံးပါပဲ၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆနဲ့ သူ
 စိတ်လိုက်ဖို့မှ စိတ်တောင်ကူးရှုလားမသိပါဘူးကွာ’
 ဤသို့ ပြောတတ်ဆိုတတ်ကြသည်။
 လုပ်ငန်းကမူခင်းတစ်ခုဖြစ်လာလျှင်မူခင်းဖြစ်အကြောင်း
 ကိုက်ချင်ရမည်။ အစကိုရှာရမည်။ ယင်းအမှုကို ဘယ်လို



၂၀ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

လိက်ရမည်ကို စဉ်းစားရမည်။ အမှုဂွင်အနေအထားအရ ပထမ
သက်တိုင်သူထံက တယ်သူ့ကိုစကိုင်ရမည်။ တယ်ပုစုံနှင့် ကိုစိ
မည်ကို အချိန်ယူ ဉာဏ်ကုန်ရသည်။ ပြီးမှ အမှုဂွင်နောက်လို
ရမည်။

ဦးသိန်းစိုးက ခြူးဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကုန်လုနီးပါးရှိကာ
သူ့ခေါင်းထဲမှအစိအစဉ်များကို သူ၏နေ့စဉ် မှတ်တမ်းထဲ
ရေးမှတ်လိုက်သည်။

သူ့ပထမဆုံး ကိုင်တွယ်ရမည့်လူမှာ ဦးခမောင်မောင်စိ
ဒရိုင်ဘာ။

...၀...

အခန်း (၃)

ဒရိုင်ဘာခင်မောင်

ဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်မှာ ခြန်မာမူဆလင်ကပြား၊ ပုသိမ်
ညွှန်ရပ်ကွက်မှာနေသည်။

အရပ်အနေတော်၊ ပိန်ပိန်၊ အသားမည်းသည်။ ကောက်
နေသောဆံပင်ကို ပိပ်ပြားပြား၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြီးသင်ထား
သည်။ ဒရိုင်ဘာဆိုသည့်အတိုင်း လူရည်လည်ပုံ ရသည်။

ဦးသိန်းစိုးက သူ့စားပွဲရှေ့ တုတ်တိုင်နေသည့် ခင်မောင်ကို
သာမုမမေးသေးဘဲ ခင်မောင်မျက်လုံးလှုပ်ရှားနေပုံ အနေ
အထားကို ခြူးဆေးလိပ်ကထွက်နေသည့်မီးခိုးများကြားထဲမှ
သိမသာ လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။ လူကိုအကဲခတ်ပြီးမှ
လိုင်စင်ကို တောင်းယူကြည့်ပြီး ဓာတ်ပုံ ကိုပါ ခူးစမ်းလေ့လာ
ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးသိန်းစိုးနှုတ်ဖျားမှ စတင်ထွက်လာသည့် မေးခွန်းမှာ မေးရိုးမေးစဉ် မေးခွန်းချိုး မဟုတ်ဘဲ အမှတ်မထင်မေးခွန်း ဖြင့် စလိုက်သည်။

‘ကိုခင်မောင်ရှင်မိတ်ဆွေတွေထဲမှာထောင်ကျဖူးတဲ့အပေါင်း အသင်း ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ’

ကိုခင်မောင်က ရုတ်တရက်မဖြေဘဲဦးသိန်းစိုးကို ကြောကြည့်နေသည်။

‘ဥပမာဗျာ၊ ကားတိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျဖူးတဲ့ အပေါင်း အသင်းဆိုပါတော့၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်ရှိသလဲ’

သည်တော့မှ ကိုခင်မောင် လှုပ်ရှားလာသည်။

‘လေးငါးခြောက်ယောက်တော့ ရှိတယ်ဆရာ’

‘ဒီပြင်အမှုနဲ့ ကျတုလုတွေကောဗျာ’

‘သုံးလေးယောက် ရှိပါတယ်’

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုအမှုချိုးတွေလဲ’

‘မူးရမ်းပြီး၊ ရန်ဖြစ်တာတို့ ဘာတို့ပါပဲဆရာ’

‘ရာဇဝတ်မှုကြီးတွေ ဘာတွေနဲ့ ကျတုလုကော’

ကိုခင်မောင်က ခဏစဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးလိုက်သည်။

‘နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်ဆရာ’

‘ဘာမှုနဲ့လဲ’

‘တစ်ယောက်က လုယက်မှု၊ တစ်ယောက်ကလူသတ်မှုပါ’

‘သူတို့ရှုံ့လိုပဲစာလေးတွေသိခင် ကူညီပါဦး’

ကိုခင်မောင်ပြောသည့် လိပ်စာများကို ဦးသိန်းစိုးက ဝေ

မှတ်ယူလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားမှာ အိမ်ထောင်ဘယ်နှစ်ဆက် ရှိသလဲ’

‘တစ်ဆက်ပါပဲ ဆရာ’

‘ဦးမောင်မောင်စိန်ဆီမှာ အလုပ်မလုပ်ခင် ဘယ်မှာလုပ်ခဲ့

သလဲ’

‘ကျွန်တော် လိုင်းကားမောင်းခဲ့ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုင်းတွေမှာ မောင်းဖူးသလဲ’

‘တစ်လိုင်းနဲ့ တစ်ဆယ်လိုင်းမှာပါ’

‘ခင်ဗျားအရင် ဦးမောင်မောင်စိန်ဆီမှာ ကားမောင်း

တာ ဘယ်သူလဲ’

‘ဆာဟစ်ဆိုတဲ့ လူပါ’

‘ခု ဗွဲ့က’

‘အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ’

‘ခင်ဗျား သူဌေးနဲ့ကော အဆင်ပြေခဲ့လား’

‘ပြေပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် အပေါ်မှာလဲ ကောင်း

ပါတယ်’

‘ကောင်လေးကရာ ခင်ဗျားပေါ် ခင်ရှဲ့လား’

‘သိပ်ခင်ပါတယ်ဆရာ၊ ကောင်လေးက လူကြီးကောင်းနား

ထောင့်တဲ့ ကောင်လေးပါ၊ ကျွန်တော်ဘို့ရှိ ရန်ခင်ဥပုသ်

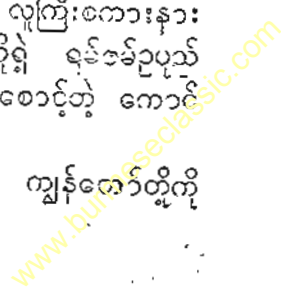
တစ်လလုံးမှာ ဥပုသ်တစ်လုံးမှမပျက်အောင်စောင့်တဲ့ ကောင်

လေးပါ’

‘ခင်ဗျား ဆာဟစ်အကြောင်း စုံစမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို

အကူအညီ ပေးပါ’

‘စိတ်ချပါဆရာ’



၂၄ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

ဦးသိန်းစိုးက ခင်မောင်ကိုစစ်ဆေးရင်း သူ့အပေါ် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် စူးစမ်းအကဲခတ်ခဲ့၏။

ရဲလုပ်ငန်းတွင် လူတိုင်းကို ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အကဲမဖြတ်ရသလို လူတိုင်းသည်လည်း ရိုးသား၍ ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူမဟုတ်နိုင်ဟု အကဲမဖြတ်ရပေ။

ဖြစ်မှုဟူသည် ကျူးလွန်နေကျ လူဆိုးမဟုတ်သူများကလည်း ကျူးလွန်တတ်သည်ကို အစဉ်ထတိပြုနေရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု အမှုသည်....

ပြန်ပေးမှုလား။

ကလေးကို အဝေးခေါ်သွားပြီး ပစ္စည်း ဖြုတ်ယူလိုက်သည့် အမှုလားဆိုသည်ကို ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးပေ။

ဦးသိန်းစိုးကတော့ ဒုတိယအမှုမျိုးဖြစ်ပါစေဟုဆုတောင်းလိုက်သည်။

....o....

အခန်း (၄)

ဦးမောင်မောင်စိန်၏ တိုက်။

ဦးမောင်မောင်စိန်၏တိုက်မှာ မကိုလမ်း(ခေါ်)ရွှေဘုံသာလမ်းထဲတွင်ရှိသည်။ သူဌေးတိုက်ဟု ပြောစရာမလိုအောင် သူပိုင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးမှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ရှိသည်။ အိမ်တွင်းပစ္စည်းများကတော့ ပြောစရာမလို။ ကောင်းပေ့ ညွှန်ပေ့ အဖိုးတန် အကောင်းစား ပစ္စည်းတွေချည်း။

တစ်တိုက်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရေဒီယိုဖွင့်သံတို့၊ စကားပြောသံတို့ လုံးဝ မကြားရ။ အစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်လာသည့် အသံမှာ ခွေဖာဘမာဘီဘီခေါ် ခေါ်ဘီဘီ၏ ရှိုက်သံသံ သဲ သာ။

ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ ပယင်းပုတီးကလေးကို နှိပ်ရင်း တိုက်ပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ

၂၆ နေ့ ကျော်မြသန်း

သည်။ တမန်တော်မိဟာမက်ထံ သားဖြစ်သူအတွက်ဆုတောင်းပတ္တိနာ ပြုနေဟန်ရှိသည်။

သူ၏လူများမှာမူ ကားနှစ်စီးနှင့် အင်းစိန်၊ ထောက်ကြံ့၊ မှော်ဘီဘက်အထိ ရွာဖွေရေးကို ဆက်လုပ်နေကြသည်။ ကားတစ်စီးမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ လှည့်နေဆဲ။

တစ်အိမ်သားလုံး မည်သူမှ ထမင်းစားဖို့ သတိမရကြ။ ဦးမောင်မောင်စိန်၏ မျက်လုံးများမှာ လမ်းဘက်သို့သာ ရောက်နေသည်။ ထိုနေ့ညဉ့်သန်းခေါင်ယံမတိုင်မီ သူ့သားလေး ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်တလင့်လင့်ရှိနေသည်။

.....

ကုလားလေးတစ်ယောက်နှင့် စာတစ်စောင်

အောက်ထပ် ဘာဂျာတံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ အပေါ်ထပ်မှ ဖွင့်လိုက်သော မီးပွင့်၏အလင်းရောင်မှာတံခါးနား၌ရပ်နေသူကိုထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။

စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထောင်ပြုနေသည့် ကုလားလေးတစ်ယောက်။

ဦးမောင်မောင်စိန်ကိုယ်တိုင် အောက်ဆင်းသွားပြီး မေးလိုက်သည့်အခါ လူတစ်ယောက် လမ်းထိပ်ကနေ သူ့ကို မုန့်

ဖိုးနှစ်ကျပ်ပေးပြီး ဘရားဆပ်အိမ်ကို စာတစ်စောင်ပေးခိုင်းကြောင်း ကုလားလေးက အဖြေပေးသည်။

စာပေးသွားသူနှင့် သိမသိ၊ မေးသည့်အခါ ကုလားလေးက ခေါင်းခါသည်။ သူ့ကိုစာပေးခိုင်းပြီး ၎င်းပေးခိုင်းသူမှာ သိမ်ကြီးဈေးတက် ထွက်သွားကြောင်းကိုပင် တစ်ဆက်တည်း အဖြေပေးလာသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်က.....

စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ကမန်းကတန်း ဖြန့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း စာလုံးများကို သဲကဲ့စွာမမြင်ရ၊ စိတ်စောနေသမို့ စာရွက်ခေါက်လေးကို ဖြန့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မျက်မှန်အကူအညီမပါဘဲ သူ၏မျက်လုံးများက စာလုံးများကိုမြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။ မျက်မှန်ပါသည်တိုင် ကဘောက်တိ ကဘောက်ချာလက်ရေးကို သူ ကောင်းကောင်းမဖတ်တတ်။ သူ၏စိတ်များမှာ အလွန်အကြူး လှုပ်ရှားနေပြီ။

ကမန်းကတန်း တိုက်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး သမီးအကြီးဖြစ်သူထံ စာရွက်ကို အပ်လိုက်ရသည်။

မိသားစုအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ မျက်တောင်မှခတ်မိပါလေစေ၊ အသက်မှရွှဲမိပါလေစေလို့ ထင်ရလောက်အောင်ပင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေကြသည်။

ပြန်ပေးဆွဲသူများထံမှ ပို့လိုက်သည့်စာ။

လက်ရေးက ကဘောက်တိကဘောက်ချာ၊ သတ်ပုံက ကိုးရိုးကားရား၊ လူဆိုးများတောင်းသည့်ငွေမှာ ငါးသောင်း (၅၀၀၀၀)။

ရဲကိုမတိုင်ဖို့နှင့် ဧကန်တမ်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လာပေးရမည်။ ဘယ်နေရာတွင် ပေးရမည်ဆိုသည့် နေရာ လမ်းညွှန်ချက်ပါ ပါလာသည်။

အချိန်သုံးရက်ပေးမည်။ သုံးရက်အတွင်း သူတို့လက်ထဲ ငွေမရောက်လျှင် ချွတ်တားဘိုင်အလောင်း ဘယ်နေရာမှာလာ ယူရမည်ကိုပါ ဈေးလိုက်သည်။

ပြန်ပေးသမားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း ဒြမ်းခြောက်သံအပြည့် လှမ်းထင်နေသည့်စာ၊ ပေးစာ၏အပွယ်ဖွင့်ဆိုချက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ တစ်အိမ်သားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ မည်သူ့ထံကမူ အဆီထွက်မလာ၊ အသက်ရှူသံများ ပြင်းလာသည်ဟု ထင်ပ။ တစ်ယောက်အသက်ရှူသံကို တစ်ယောက်က ပြန်ကြားနေသည်။

ငွေငါးသောင်း။

လူဆိုးများ တောင်းဆိုလိုက်သည့်ငွေငါးသောင်းမှာ သူတို့အတွက် ဘယ်လိုမှအခက်အခဲမရှိ။ သူတို့ ချမ်းသာသည့် ငွေကြေးပမာဏနှင့် တိုင်းဆကြည့်လျှင် လူဆိုးများ တောင်းဆိုသည့်ငွေငါးသောင်းမှာ နည်းပင်နည်းသေးသည်ဟုဆိုရမည်။ သူတို့ အလွယ်တကူပေးနိုင်သည့် ငွေကြေး ပမာဏဖြစ်သော်လည်း သားဖြစ်သူ လူမမယ်လေး လူဆိုးများလက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေပြီဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် သူတို့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ် ဆို့ နှင့်သွားကြသည်။

ပထမဆုံးစတင်စကားပြောလိုက်သူမှာဦးမောင်မောင်စိန်။ 'ငါ့ရဲခန်းသွားပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ဦးမယ်၊ စာကိုလဲ ရဲခန်းကို အပ်လိုက်မယ်'

ပါးပေါ်သို့ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို မသုတ်နိုင်ဘဲ သွက်သွက်ကြီး ခေါင်းခါလိုက်သူမှာ ဒေါ်ဘိဘိ။

'စာထဲမှာရဲကိုအကြောင်းမကြားရဆိုဘာပါးနုပြီး အကယ်၍ များရဲကိုအကြောင်းကြားလိုက်လျှင် သားလေးကို အသက်ရှင်လျက်တွေ့ရပါ့မလား၊ ငွေငါးသောင်းမှာ သူတို့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီး၊ သားကိုအသက်ရှင်လျက် တွေ့ရဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ဒီတော့ ရဲကိုအကြောင်းမကြားဘဲ ငွေငါးသောင်း လူဆိုးများကိုပေးလိုက်ရင်'

မိန်းမတွေ့၊ မိန်းမတွက်တွေ့ပြီးသည်လိုပဲတွက်လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်စိန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငွေငါးသောင်းထက် သူ့သား ပြန်မတွေ့ရမည်ကို ပူလာသည်။ ငွေအစား ရွာဖိုကလွယ်သည်။ သားအစား ရွာဖိုကမလွယ်။ ရဲတိုင်လိုက်လို့ ခြေချော် လက်ချော် ဖြစ်သွားရင်....

သည်သို့သောအတွေးစဉ်ကို အခြေခံသည့် သူတို့မိသားစု ဆွေးနွေးပွဲတိုင်းတွင် တစ်ညတစ်ညတည်းသာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြသည်။

ငွေတောင်းသည့်စာနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲကိုအသိမပေးဘဲ လူဆိုးများတောင်းသည့်ငွေကိုပေးပြီး သားကို ရွေးယူပည်ယူပါ၍....



နေ့လယ်ဘက် မုန့်စားလွတ်ချိန်တွင် ဆရာကြီး ခိုင်းလိုက်
သော ပြင်ပကိစ္စတစ်ခုအတွက် သွားနေခဲ့ရာမှ ကျောင်းသို့
ပြန်ရောက်ချိန် နောက်ကျခဲ့သောကြောင့် ချွတ်တားဘိုင်လေး
ရှိမရှိကို သတိမထားလိုက်မိပေ။

ဆရာဦးရဲထွဋ် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်မှာ
ကျောင်းလွတ်ဖို့ နာရီဝက်ခန့်အလိုတွင် ဖြစ်၏။

ရဲအုပ်ဦးသိန်းစိုး ဆရာဦးရဲထွဋ်ထံသို့ရောက်သည့်အချိန်မှာ
ခဲနာရီခွဲပြီးစ။

ချွတ်တားဘိုင်လေးနှင့် တပူးတွဲနေတတ်သည့်ကျောင်း
အားအမည်နှင့် လိပ်စာကိုဘောင်းယူပြီး မနက်ကျောင်းဘက်
သို့ ထိုကျောင်းသားလေးများနှင့် တွေ့ဆုံမေးသည့်အခါ
ဆရာဦးရဲထွဋ်အကူအညီပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပြီး ပြန်ခဲ့သည်။
ထိုလူနှင့် ခြေရာမှာမူ ပျောက်နေဆဲ။

.....

ဦးသိန်းစိုးဦးမောင်မောင်ဒိန်တို့တိုက်ကိုရောက်သည့်အချိန်
(၉)နာရီသာသာခန့်။

ဦးမောင်မောင်စိန်တို့မိသားစုဝေခွဲပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မိနစ်
သက်ခန့်အကြာတွင် ဦးသိန်းစိုးရောက်လာသည်။

အခန်း (၅)

ကျောင်းအုပ်ဆရာဦးရဲထွဋ်

စိန်ဂျွန်းကျောင်းမှချွတ်တားဘိုင်လေး၏ အတန်းပိုင်ဆရာ။
အလုံ ဆရာမှတ်ကြီးလမ်းတွင် နေသည်။ ဆရာဦးရဲထွဋ်မှာ
သူ့အတန်းမှ ကလေးများအားလုံး၏ ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကို တစ်
ယောက်ချင်း ခွဲခြား၍ ပီပီပြင်ပြင် ပြောနိုင်သလို သူတို့စချိန်
ကိုလည်း အကုန်လုံးသိအောင် လေ့လာမှုပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။
တစ်ဦးချင်း၏ အမူအကျင့်အနေအသိုင်းနှင့် သူတို့လေးများ၏
ဝါသနာကို အကုန်လုံး လေ့လာထားရုံမက ဘယ်သူနှင့်
ဘယ်သူကတဲဖော်။ ဘယ်သူနှင့်ဘယ်သူကအခင်ဆုံး ဆိုသည်
များကိုလည်း ပြောနိုင်သည်။

ထိုနေ့က ချွတ်တားဘိုင်လေး မနက်ဘက်အတန်းထဲတွင်
ရှိနေသည်ကို အသေအချာမှတ်ထားမိသည်။ သင်္ချာပုစ္ဆာ
ကတွက်အမှတ်ဘယ်လောက်ပေးခဲ့သည်ကိုပင် မှတ်မိနေသည်။

အကြောင်းထူးမထူး မေးမြန်းသည့်အခါ ဦးမောင်မောင် စိန်က စာရသည့်အကြောင်းကို ဖုံးထားပြီး အကြောင်းဘာမှ မထူးသေးကြောင်း အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်၏ မျက်နှာမှာ မလှံမလဲ။

သဘောရိုး ထင်ထားသူ ဦးသိန်းစိုးကမူ ဦးမောင်မောင် စိန် အမှုအရာပျက်နေသည်ကို သတိမထားမိလိုက်။

‘ဦးမောင်မောင်စိန်ရဲ့သားကိုသွားကြိုတဲ့အခါ ဒေရိုင်ဘာပဲ အမြဲတန်း သွားကြိုသလား’

‘အမြဲတန်းလိုကတော့ ဒေရိုင်ဘာပဲသွားကြိုပါတယ်၊ ဒေရိုင် ဘာမလာတဲ့အခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီးသွား ကြိုပါတယ်၊ ကားအဆင်မပြေတဲ့အခါကျရင်တော့ကျွန်တော် ညီ သူ့ဦးလေးပဲ သွားကြိုပါတယ်’

‘တခြားဘယ်သူမှ သွားမကြိုဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘လက်ရှိဒေရိုင်ဘာခင်မောင်အပေါ်ကောဘယ်လိုထင်သလဲ’

‘ခင်မောင်ကတော့ လူရိုးပါပဲ၊ အသောက်အစားမရှိဘူး အလုပ်လုပ်တာလဲ အပြစ်မထွေးဖူးပါဘူး’

‘ခင်မောင်အရင် ဒေရိုင်ဘာဘယ်နှစ်ယောက်ရှိဖူးသလဲ’

‘တစ်ယောက်ပဲ ရှိဖူးပါတယ်၊ ဒီအရင်က ကျွန်တော် ညီ မောင်းနေတာပါ၊ သူ့ကိုဒီပြင်လုပ်ငန်းတစ်ခု လွှဲထား ဒေရိုင်ဘာငှားတာပါ’

‘ခင်မောင်အရင် ဒေရိုင်ဘာက’

‘ဆာဟစ်ဆိုတဲ့ အကောင်ပါ’

‘သူ ဦးမောင်မောင်စိန်ဆိုတာဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ် ဆွားသလဲ’

‘တစ်နှစ်ကျော်လောက်ပါပဲ’

‘သူ ဟာသူ ထွက်ဆွားတာလား၊ ဦးမောင်မောင်စိန်က ထုတ်ပစ်လို့လား’

‘ကျွန်တော် ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါ’

‘အကြောင်းက’

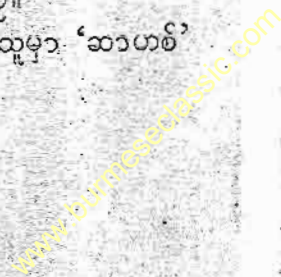
‘ဒီကောင်က အရက်လဲဆောက်တယ် အလုပ်ကိုမမှန်ဘူး၊ မကြိုက်တာနဲ့ ထုတ်ပစ်လိုက်ပါဘယ်’

‘သူ့ကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်တော့ စကားတော့ဘာတွေ ပြောရ သေးသလား’

‘သူနဲ့ ဘာမှမပြောရပါဘူး၊ သူ့ကိုကာဝန်ခံပြီး အလုပ် သွင်းပေးတဲ့ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကို ပြောလိုက်တာပဲ’

ဦးသိန်းစိုးက ဆာဟစ်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်လိပ်စာကို ရှေးမှတ်ယူ ပြီး ပြန်ပေးမှုဖြင့်နှင့်ဖွယ်ရှိကြောင်းထင်မြင်ချက်ပေး၍ လူဆိုး တောဆီက တယ်လီဖုန်းတို့ စာတို့လာလျှင် သူ့ထံချက်ချင်း အကြောင်းကြားဖို့ပြောပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

ဦးသိန်းစိုး၏ခေါင်းထဲတွင် စွဲထင်သွားသူမှာ ‘ဆာဟစ်’



မှောင်ရိပ်ထဲမှထုတ်ဖော်ယောက်

ဦးခမောင်မောင်ခိန်၏တိုက်ကို မှောင်ရိပ်ခို၍ စောင့်ကြည့်နေသူက ရဲကားအဝင်အထွက် လှုပ်သည့်တို့ မြင်သွားသည်နှင့် မှောင်ရိပ်ခိုနေသူမှာ ကိုယ်ရောင် ဈေးကွက်ထွက်သွားသည်။

မှောင်ရိပ်ခို၍ စောင့်ကြည့်နေသူကို ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက်။ ညဉ့်အမှောင်သည် စုစုပေါင်းသားများအတွက် အသားစီးရတတ်သည်။ ဒုစရိုက်မှုကျူးလွန်သူများသည် အလင်းထက် အမှောင်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။

သူနိုးတို့ လှုပ်ရှားချိန်မှာ ညဉ့်နှစ်နာရီမှ လေးနာရီအတွင်း။

ဖောက်ထွင်းသမားတို့ လှုပ်ရှားချိန်မှာ ညဉ့်တစ်နာရီမှ သုံးနာရီအတွင်း။

တချို့ ဖောက်ထွင်းသမားများမှာ နေ့ဖောက်ရသည်ကို ပိုကြိုက်ကြသည်။ သူတို့မျိုးက အနည်းစု။

မှောင်ရိပ်ခို၍ ဦးခမောင်မောင်ခိန်၏တိုက်ကို စောင့်ကြည့်နေသူမှာ ပြန်ပေးမှု တရားခံထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ကို ဖော်ပြရန် လိုမည်မထင်ပေ။

သို့သော်... သူဘယ်သူလဲ။

ပြန်ပေးဆွဲမှုဖြစ်ရန် သေချာသလောက် အနေအထားကို လူအထားသူ ဦးသိန်းစိုးက သူ၏ အထက်အရာရှိဖြစ်သူကို အသေးစိတ် အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ထိုမှ ပန်းခဲတန်း ရဲစခန်းထဲရှိ တယ်လီဖုန်းမှာ သူ၏ အက်ပေါ်တွင် အငြိမ်မနေရဘဲ လှုပ်ရှားနေရသည်။ စခန်းမှ အက်သည်။ စခန်းကိုပြန်ဆက်ကြသည်။

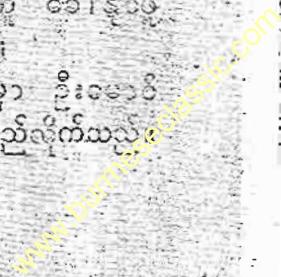
အခြားသော ရဲစခန်းများတွင်လည်း တယ်လီဖုန်း ပြည်ဆုံးများ ထွက်လာသည်။

ပြန်ပေးမှုအတွက် သတင်းအသိပေးခြင်းနှင့် အပိုင်းခြင်းရှိ လူဆိုးများလှုပ်ရှားမှုကို ဝေဖန်ကြည့်ရန် သတ်ပေးခြင်းအတွက် အထက်ဆိုင်ရာမှ တပ်လှန်ပေးခဲ့သည်။

ယင်းပြန်ပေးမှုကို ဦးသိန်းစိုးပင် ဆက်ကိုင်ရတော့မည်။ နာရီခန့်လှုပ်ရှားလိုက်သည့်လှုပ်ရှားမှု၏ရလဒ်မှာ ရှေးရှေးပျံ့ထင်လာသည့် သဲလွန်စတစ်ဒုကို ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကလေးကိုခေါ်ဖို့မှာ ကလေးနှင့်ရင်းနှီးသူ မျက်မှန်းစွန်းမိသူ ဖြစ်ရမည်။ ကလေးကို အလွယ်တကူ ခေါ်နိုင်ဖို့အတွက် ကလေး၏အထာကို သိသူ ဖြစ်ရမည်။

ဦးသိန်းစိုး၏ တွက်ဆချက်အရ ခြေရာအစမှာ ဦးခမောင်ခိန်၏ ပထမ ခရိုင်ဘားဆာပစ်ဆီတို့ ဦးတည်လိုက်သည့် ခြေရာအဆုံးကို လိုက်ရတော့မည်။



၃၆ နန်းကျော်မြသန်း

သဲလွန်စတူသည် ထင်းထင်းပပ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ရှိသကဲ့သို့ ရေးရေးပျပျကျန်ရစ်ခဲ့သည်လည်း ရှိသည်။ လုံးဝ မကျန်ရစ်ခဲ့သည်လည်း ရှိတတ်သည်။

သဲလွန်စ လုံးဝ မကျန်ရစ်ခဲ့သော အမှုမှ သဲလွန်စခြေရာအား ကို တွေ့မြင်ဆိုသောအခါ ဦးသိန်းစိုးမှာ သားကောင်နောက်ထပ် လိုက်သည့်အဆိုးသို့ နှယ် အသဲမဲလိုက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ငွေစက္ကူငါးသောင်းကို လူဆိုးတို့ညှန်ကြားသည့် အတိုင်း ထစ်ထောင်ဖိအထုပ်များထုပ်၍ ငွေစက္ကူနံပါတ်များကို ဝေမျှတ်နေကြရသောကြောင့် ညှဉ်းသန်းကောင်ကျော်မှ အိပ်ရာထဲ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသောကြောင့် တယ်လိုမှ အိပ်၍မပျော်။

စိတ်ငြိမ်ဆေး ထသောက်ရသည်။

အချိန်မှာ နံနက် နှစ်နာရီ။

သားဖြစ်သူကို ပြန်ပေးဆွဲထားပြီး မုန်းသိနေပါလျက်သာ ဖြစ်သူကို တွေ့လေမလားလို့ အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က ပွင့်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ညှဉ်းအမှော့မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

သားသမီးတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိဘတို့အပူမှာ ဖြစ်အေးခြင်းနှင့် ကင်းဝေးတတ်ပါလေ၏။

....၀....

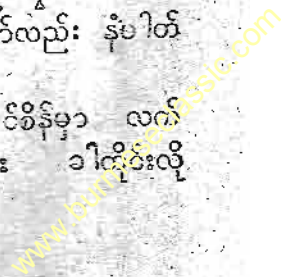
အခန်း (၆)

ဒီဇင်ဘာလ (၁၃) ရက်

ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ အစောကြီးထံပြီး ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်။ ကစ်ဆိမ်သားလုံး နိုးနေကြပြီ။ ဒါပေသည့် ဒါတိုင်းလို့ စကားပြောသံများ ထွက်မလာ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေကြသည်။ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင်ပင် စုမထိုင်မိကြ။ ကိုယ့်ပန်းကန်နှင့်ကိုယ် မီးဖိုချောင်မှာပဲ သောက်လိုက်ကြသည်။ ဦးမောင်မောင်စိန်အတွက်သာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲတွင် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

စားပွဲပေါ်ရှိ အိတ်အနက်ထဲတွင်ရှိနေသည့် ငွေငါးသောင်းမှာ ငွေစက္ကူအဖောင်းတွေချည်း ဖြစ်သော်လည်း နံမိတ်များကိုမူ လိုရမယ်ရ မှတ်သားထားခဲ့သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ လက်ဖက်ရည်စားပွဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း ဒါကိုင်းလို့



အေးအေးဆေးဆေး မုန်စား လက်ဖက်ရည်သောက်သည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်သစ်ခွက်ကိုသာ ပြီးကြပြစ်သောက်လိုက်သည်။ မုန်ကိုမူလက်ဖျားနှင့်ပင်မတို့။ ထိုနေ့မနက်သောက်လိုက်သည့် လက်ဖက်ရည်မှာ မည်သို့သောအရာသာ ရှိလိမ့်မည်ကို သူ၏လျှောက် ခြံခြားပေးနိုင်လိမ့်မည်မထင်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ ရှစ်နာရီ။
လူဆိုးများချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်မှာ ဆယ်နာရီ။
သူတို့ ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့ထုကို သွားရန်မှာ သူ၏ကားနှင့် အလွန်ဆုံး တစ်နာရီပဲမောင်းရမည်။
ချိန်းဆိုထားသည့် နေ့ထုမှာ အဝေးကြီးမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လေး ဖာလွန်ခန့်။

လူဆိုးများပေးသည့် စာဆဲတွင် ဝေလှာပေးသည့် အခါ အိမ်ကကားနှင့်လာရမည်။ ကားကို တခြားခရိုင်ဘာမမောင်းရ။ ဦးမောင်မောင်စိန်က ခရိုင်ဘာနှင့်အတူ ရှေ့ခန်းကထိုင်လာရမည်။ နှစ်ယောက်လုံး ဝတ်လာရမည့် ကင်္ဘီမှာ အဖြူ။ ကားကို လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အသွားအပြန် နှစ်ခေါက်မောင်းပြီးမှ အဝတ်အနီတင်ထားသော ချုပ်ကနားတွင် ငွေအိတ်ချထားခဲ့ရမည်။ ငွေအိတ်ချထားပြီး တစ်နာရီအတွင်း ထိုနေ့ထုသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာသည့်အခါ ကလေးကို ထိုနေ့ထုအနီးအနားတွင် တွေ့ရမည်ဟု လူဆိုးများ ပေးစာထဲတွင် ဖော်ပြနှုန်းထားသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ နာရီကို ဆကြည့်ကြည့်ရှိနေသည့် ကိုးနာရီဆယ်မိနစ်။

ငွေအိတ်ကိုဆွဲ၍ သွားဖို့ပြင်ဆင်လိုက်စဉ် တယ်လီဖုန်းသံပြည့်လာသည်။ သမီးအကြီးက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဦးမောင်မောင်စိန်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးသိန်းစိုး’
‘အကြောင်းထူးသလား ဦးမောင်မောင်စိန်’
‘အကြောင်းမထူးသေးပါဘူး ဝေဗျာ’
‘စာတွေတာတွေ လာသေးသလား’
‘မလာသေးပါဘူး’
‘ထူးရင်တော့ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါနော်’
‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

လူဆိုးများတောင်းသည့်ငွေကို သွားပေးဖို့ အိမ်မှထွက်အံ့ဆဲဆဲ ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ ငိုငိုတော့သွားသည်။ မဝေခွဲနိုင်သော ဇဝေဇဝါစိတ်အစဉ် လှုပ်ခတ်လာသည်။

လူဆိုးများ ငွေတောင်းသည့်စာကိုရလက်ဆွဲအပ်ရကောင်းနိုးနိုးစိတ်ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ဦးသိန်းစိုး မျက်နှာ ပေါ်လာသလို သားလေး၏မျက်နှာလည်း ပေါ်လာသည်။

ငွေကိုလိုချင်သည့်လူဆိုးများက သူတို့လိုချင်သည့်ငွေကိုမရလို့ သားလေးကိုများ သတ်လိုက်ရင်...

ဦးမောင်မောင်စိန်က ဆက်မထွေးတော့ဘဲ ငွေအိတ်ကိုထူပြီး ကာဖေါ်တက်လိုက်သည်။

သူ၏အတွေးအခေါ် မှားသွားပြီကိုမူ ဦးမောင်မောင်စိန် သတိမမူမိလိုက်။

.... ၀

(တစ်)။ ။ လူဆိုးများ ရေးလိုက်သည့်စာအရ သူတို့လုပ် ဟန်မှာ သေသေသပ်သပ် ပိုပိုရိရိမရှိ။

(နှစ်)။ ။ သူတို့ဖော်ပြသည့် နေရာအနေအထားအရခြေ ရာကောက်၍လိုက်လျှင် လူဆိုးများကိုမိမိတို့က က အလေးသာနေသည်။

(သုံး)။ ။ ရဲအုပ်ဦးသိန်းစိုး၏တွက်ဆချက် မှန်သလို သူ၏ ကြိုးပန်းမှုကလည်း အကောင်အထည် ပေါ် လာဖို့ အနေအထားရှိနေသည်။

(လေး)။ ။ စာရသည့် ညတွင်းချင်း ထိုစာကိုရဲလက်သို့အပ် ခဲ့လျှင် မြေပါဆရာ သားပါ မဆုံးရှုံးဖို့ ခုနစ် ဆယ် ငါးရာခိုင်နှုန်းသေချာသည်။

(ငါး)။ ။ ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်သူတို့နှင့် ပတ်သက်လာ ရင် မှုခမ်းအတွေ့အကြုံရှိသောရဲအမြင်နှင့် သာ မန် အရပ်သားတစ်ဦး၏အမြင်မှာ မတူညီနိုင်။

လူဆိုးနှင့်ရဲ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ကြပြီဆိုလျှင် ရဲကသာဉာဏ်ရည် သာစမြဲရှိခဲ့သည်။ ရဲနှင့်လူဆိုးတွေ့ကြပြီဆိုလျှင် အပေါ်စီးက အသာရသူမှာ ရဲသာဖြစ်ပေသည်။

သားကောင်နောက်လိုက်နေကျ မုဆိုးသည် သားအကောင် ၏ ခြေရာကိုတွေ့သည်နှင့် ထိုသားကောင်၏ ခြေထုဦးတည် ချက်နှင့် သားကောင်ရှိမည့်နေရာကို ဘယ်လို လိုက်ရမည်ကို အသိဆုံး။ ကိုယ့်ပစ်ကွင်းထဲ သားအကောင် ဝင်လာအောင် ဘယ်သို့သောဝရိယာယ် သုံးရမည်ကို အကျွမ်းကျင်ဆုံး။

မူခင်းအရပ်ရပ်တွင် ဥပဒေဘက်တော်သားနှင့် ဥပဒေကို ကျောခိုင်းသူတို့ အားပြိုင်ရာတွင် ဥပဒေဘက်တော်သားများ သည်သာ အနိုင်ရစေပြုရုံမရှိ။ အမှုတစ်ခုတွင် ယင်းအမှုနှင့်ပတ် သက်သည့် ကာယကံရှင်များကိုယ်တိုင် ပြည်သူ့ရဲများအပေါ် ယုံကြည်အားထားပြီး ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် ထိုအမှုသည် အမြန်ဆုံးပေါ်ဖို့ သေချာသည်ဟု ဆိုရမည်ပါ တည်း။

.... ၀

အခန်း (၂)

ရုစိုက်သမားနှင့်ဟောက်

မိုးလင်းသော်နှင့် ပြန်ပေးမကျူးလွန်သူ အဓိက တရားခံ နှင့်ဟောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြသည်။ ထိုနားတွင် ကြံရာပါတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေသည့်အခါ၌တွင် ချွတ်တားဘိုင်လေးမှာ နှင်နှင်ခြိုက်ခြိုက်ပင် အိပ်ပျော်နေသည်။ အိပ်ရာအနောက်ထားမှာမူ နှိုင်းယှဉ်မခေါ်ပြုသာအောင် ကျွဲခြားလှမ်းပါ၏။

ထိုက်ကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရာ ညက်သောသည့် ရေ့ရှာ နှုန်းညှို့ပျော့အိသော ခေါင်းအုံး ပြူဖြူပေးဖွေး၊ ဇာခြံထောင်းသေးနှင့် အမြဲအိပ်ခဲရသူ ချွတ်တားဘိုင်လေး၏ လက်ဆိုင်ရာမှာ မညီမညာသော ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်ရှိ ဖျားကြမ်းအပင်ကလေးငယ်တို့တွင် အိုင်နေရေးသည်။ ခြင်ထောင်မိမိစောင်စင်ကလေးမှာ သူ့စားတွင် မှလျက်။ ချေးညော်

အထပ်ထပ် တင်နေသည့် အစွပ်မပါသော ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရာစေကာမူ ကလေးပီပီ အိပ်မောကျလျက်ရှိချေ၏။

မနေ့ညနေက လယ်ကွင်းထဲမှာ ထင်သလိုဆော့ကစားပြီး ရေကူးခဲရသည်ကိုချွတ်တားဘိုင်လေးက ပျော်နေသည်။ နက်ဖြူအိမ်ပြန်ရမည်ဆိုသည်ကိုပင် သူက မပြန်ချင်ဘဲတင်ဖြင့်နေသည်။ ငါးအသေးအဖွဲ့လေးများကို ဆီနှင့်လှိုမိ၍ ချက်ထားသည့်ဟင်းမှာလည်းသူ့အတွက် ခံတွင်းတွေ့သလို ရှိနေသည်။ နေ့စဉ်အိမ်မှာစားနေရသည့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းများနှင့် မတူသည်ကပင် ကလေးပီပီ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ရှိနေပြန်သည်။

ဆာဟစ်က အသွင်ကောင်းကောင်းမို့ သူတို့အိမ်မှာခမ္ဘီဝိစာလုပ်စက်ကပင် ဆာဟစ်က ချွတ်တားဘိုင်လေးကို အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ချွတ်တားဘိုင်လေးက ဆာဟစ်ကိုခင်သည်။ ဆာဟစ်က ကလေးများကြိုက်ထင်သည့် ရေကူး၊ ငါးများ၊ အစားအစာများ စသည်များနှင့် မြို့သွယ်ထားသည်။

ချွတ်တားဘိုင်လေးက အိမ်ပြန်ချင်သည်ဟု မဆို၊ မငို၊ ကလန်ကဆန်မလုပ်ဘဲ အဆင်ပြေသလို ရှိနေသည်။

အဆင်မပြေသည်မှာ မနေ့ညကမှေခင်ရိပ်ခိုကြည့်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်း။

မနေ့ညက ရဲအဝင်အထွက် လုပ်သည်ကို မြင်ခဲ့ရသော ကြောင် သည်နေ့နက်သူတို့နှစ်ယောက်ခေါင်းချင်းရိုက်ကြရသည်။ ကြံရာပါတရားခံတစ်ဦးဖြစ်သူ တိုးကြောင်လေးသား

ဆစ်တိုက နေရာပြောင်းဖို့ အကြံပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ဆစ်တို အစီအစဉ်အရ တိုးကြောင်လေးမှ နေရာရွှေ့ခဲ့ကြသည်။
ငွေယူဖို့အစီအစဉ်ကိုလည်း ဖျက်လိုက်ကြသည်။

....၀....

ရဲအုပ်ဦးသိန်းစိုးမှာ မနက်မိုးလင်းကတည်းက အာဟင် နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ မေးပါများစကားရ၊ လိုက်ပါများ တွေ ဆိုသလို အာဟင်နေသည့် နေရာကို သိရပြီ။

အာဟင်က တာမေအိုးစု ကျူးကျော်တံ တစ်ခုတွင်နေ သည်။ ဦးသိန်းစိုးရောက်သွားသည့်အခါ အာဟင်ကိုမတွေ့ရဘဲ အာဟင်မိန်းမကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ အာဟင်မိန်းမက အာဟင်ပြန်မလာသည်မှာ သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ လိုက်သည်။ ဦးသိန်းစိုး အာဟင်အိမ်သို့သွားစဉ်က ရဲအုပ် ဖြင့် မဝင်ဘဲ အာဟင်သူငယ်ချင်း ဒဂိုင်ဘာတစ်ယောက် အဖြစ် အလုပ်အကြောင်း ပြောဖို့လာသူ တစ်ယောက်အသွင် အကြောင်းပြု၍ အာဟင်မိန်းမကို အာဟင်အကြောင်း မေး မြန်းစုံစမ်းခဲ့၏။

တော်တော်လေး စုံစုံသိရသည်။
အာဟင်မှာ လက်ရှိပင်တိုင်အလုပ်မရှိဘဲ ဘော်ဒါဒဂိုင်ဘာ အဖြစ်ကြုံရာကားကျွမ်းကျင်နေကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးအိမ်က

ထွက်သွားသည့်မနက်က ဂိုလန်မာမက်ဆိုသူနှင့် ထွက်သွား ကြောင်းပါသိခဲ့ရသည်။

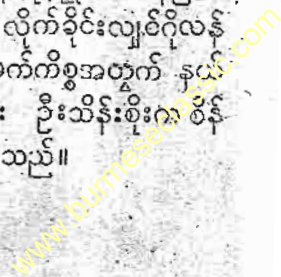
ဂိုလန်မာမက်မှာ အာဟင်လို ဒဂိုင်ဘာမဟုတ်။
အာဟင်က ကပြား၊ ဂိုလန်မာမက်က ကုလားအစစ်။
ဦးသိန်းစိုး အလှည့်အပတ်တော်သမို အာဟင်ဇာတ်ပုံ တစ်ပုံ ကိုပင် ရလာခဲ့သည်။ အာဟင်သာ ယခုပြင်မှုကို ကျူး လွန်သူ ဖြစ်ခဲ့ရင် သူအိမ်ပြန်မည့်အချိန်မှာ ညဉ့်အချိန်ဖြစ်ဖို့ ပိုများသည်ဟု ဦးသိန်းစိုးက တွက်လိုက်သည်။ သို့စေကာမူ နှော့အင်္ကျီ စောင့်ကြည့်ဖို့ အာဟင်ဇာတ်ပုံ နှင့် အရပ်ဝတ် ရုံတစ်ယောက်ကို လွှတ်ထားလိုက်သည်။

သတင်းအစရလာသည့် ဂိုလန်မာမက်နောက် ခြေရာခံ လိုက်ရဦးမည်။

ဂိုလန်မာမက်နောက် မလိုက်ခင် ကျောင်းကိုပထမသွားရ မည်။ ချွတ်တားဘိုင်လေး၏ သူငယ်ချင်းများကို လိုအပ်သည် များ မေးရဦးမည်။ ချွတ်တားဘိုင်ကလေးကို ခေါ်သွားသူ ၏ ပု သဏ္ဍာန်လေးများ ရလိုက်ရင် ဘယ်သူတရားခံဆိုသည်ကို မှီဝဲမှီဝဲနိုင်နိုင် အဖြေထုတ်နိုင်တော့မည်။

ဂိုလန်မာမက်ခြေရာခံဖို့မှာမခက်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲက နံပြား ကောင်းကောင်းရောင်းသည့်ဆိုင်များကို လိုက်ခိုင်းလျှင်ဂိုလန် မာမက်အကြောင်း သိရမည်။ ဂိုလန်မာမက်ကိစ္စအတွက် နယ် ထိန်းတစ်ယောက်ကို ခြေဆန့်ခိုင်းလိုက်ပြီး ဦးသိန်းစိုးက စိန် ဂျန်း ကျောင်းဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ရသည်။

....၀....



လေးခေါက်။

လေးခေါက်မှ ငါးခေါက်၊ အကြောင်းမထူး။

ဦးမောင်မောင်ခိန် မျက်နှာစိမ့်မဲ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်က
ထွက်လာစဉ်တုန်းက မျော်လင့်ချက် ရာနှုန်းအပြည့်။ခုတော့...

အိမ်ပြန်လှည့်ရှုံ့မှတ်မီး အခြားမရှိပြီ။

သားလေး၏ ကံကြမ္မာမှာ...

အခန်း (၈)

ချိန်းဆိုရာဆိုအသွား

...၀...

ပီးဖက်ကားအနီလေးတစ်စီးမှာ တီးကြောင်လေး လမ်း
ပေါ်တွင် မှန်ခွန်ရောင်းနေသည်။

ခရိုင်ဘာသာတော် လိုက်ပါလာသည့် ဦးမောင်မောင်ခိန်၏
မျက်လုံးများမှာ ကျိုးကန်းထောင်းခွာကန်၊ သူ၏မျက်လုံး
များကို လုံးဝအနားမပေးဘဲ လမ်းဘေးဝဲယာဆီ ကြည့်
လျက် လိုက်ပါလာသည်။

လက်ထဲတွင်ကိုယ်ထားသည့် ပယင်ပုစီးမှပုစီးလုံးဆောင်စွဲ
လေးများမှာ ထုပ်သွားလိုက်၊ ရုပ်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။

လူဆိုးများ အမှတ်အသားပေးထားသည့်နေရာတွင် အမှတ်
အသားပေးထားသည့် ချုပ်တံကိုတွေ့သော်လည်း အဝတ်နှစ်
ကို မတွေ့။

ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် သုံးခေါက် ဖောင်းပြီးသည့်တိုင်
အဝတ်နှစ်စားလို့ အဝတ်စတင်စကိုမှ မတွေ့။

ဦးသိန်းစိုး ကျောင်းကိုရောက်သွားသည်။

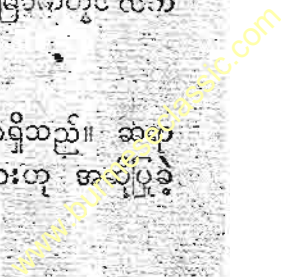
ဆရာဦးရဲထွဋ်၏အကူအညီဖြင့် ချက်ထားသည့်လေးနှင့် တွဲ
ဆက် သူငယ်ချင်းများကို တရင်းတနှီး ဖက်လှူကောင်းလုပ်၍
အိမ်ချင်သည့် အကြောင်းအရာကို ပရိယာယ်ကြွယ်ကြွယ်ဖြင့်
ပြန်ယူ၍ ပေးပြန်ခဲ့၏။

ပတ်မနှစ်ယောက် မေးမြန်းပြီးသည်အထိ လိုချင်သော
အခြေကိုမရခဲ့။

မေးပါများစကားရဲ့ လုံးမှာ သုံးယောက်မြောက်တွင် လက်
အကောင်အထည်ပေါ်လာသည်။

မောင်သက်လွင်။

အစားပြောသက်သည်။ ချက်ချက်ချာချာရှိသည်။ ဆရာ
ထွဋ်က အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံးကလေးဟု အဆိုပြုခဲ့



၄၈ နှစ် ကျော်မြဲသန်း

သည်။ ဆရာဦးရဲထွဋ် အဆိုပြုခဲ့သလိုပင် မောင်သက်လွင်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်။

ဆာဟစ် လာခေါ်ပုံ၊ ဆာဟစ်ကို သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပုံ၊ ချွတ်တားဘိုင်လေး၏ လွယ်အိတ်ကို သူ ယူပေးလိုက် ရပုံ၊ ချွတ်တားဘိုင်လေး၏ ပခုံးကိုဖက်ပြီး ဘယ်ဘက်ကိုထွက် သွားပုံများကို ဂဗာနက ပီပီပြင်ပြင် ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဘယ်သူ တရားခံလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ ပြန်ပေးမှု ကျူးလွန်သူမှာ ဆာဟစ်ဟူ၍ ဒွံ့တ သံသယမရှိ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီ။

တရားခံကို အချုပ်ခန်းထဲ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့၍ အလုပ်ပဲကျန်တော့သည်။

ပြန်ပေးမှုဆိုကတည်းက ငွေတောင်းစာ လာတော့မည်မှာ ဆော့ရောနေပြီ။ ငွေတောင်းစာသာလာပါစေ၊ ပြန်ပေးမှုတရား ခံများကို ဖမ်းဆီးမိပြီဖြစ်ကြောင်း မှုခင်းသတင်းထုတ်ပြန်ပေး လိုက်ရုံသာ။ ရဲစခန်းသို့ပြန်လာသည့် ဦးသိန်းစိုး၏ ရင်ထဲမှာ ပီတိရိပ်အပြည့် လွှမ်းထင်လာသည်။

ရဲစခန်းရောက်သည်နှင့် သတင်းစကောင်းက ဆီးကြိုနေပြန် သည်။

ဂိုလန်မာမက် ဘယ်သူလဲဆိုသည်ကို သိရပြီ။

ဦးသိန်းစိုးက သူ၏အထက်အရာရှိကို အစီရင်ခံပြီး ထမင်း ပင် မစားနိုင်ဘဲ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ရဲအရာရှိတစ်ယောက်မှာ မိမိကိုင်ရသော မှုခင်းတစ်ခုမပေး မချင်း အိပ်ခြင်းနှင့် စားခြင်းကို မေ့ နေတတ်၏။ အမှုပေး

တော့မည့် အရိပ်အယောင် ခေါ်ထားလေ နားချိန် စားချိန် သီးသန့် အချိန်ပေးနိုင်လေ ရှိကြသည်။

ရဲပီဆသော ရဲအရာရှိတိုင်း မိမိတို့၏ ဘဝတစ်သက်တာကွပ် ကေ့မရနိုင်စရာသော ရှက်စရာဟူ၍ နှလုံးသားထဲတွင်စွဲစွဲမြဲမြဲ ထွေးပိုက်ထားလေ ရှိသည်မှာ ကိုယ်ကိုင်ရသောအမှု ခပေါ်ဘဲ တရားခံကို မဝမ်းနိုးနိုင်ခြင်းပင်။

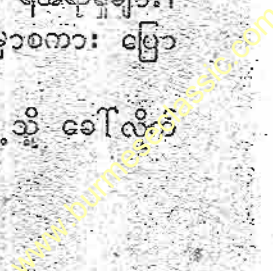
မှုခင်းတစ်ခုကို ပေးပေါက်အောင် စုံစမ်း၍ တရားခံကို ချုပ်ထဲရောက်အောင် ပို့နိုင်သူမှသာ ပြည်သူ့ထံ အားကိုး ထားစားရာ ရဲအရာရှိဟူ၍ မှတ်တမ်းတင်ခံရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့မဟုတ်ပါက 'ကြက်မခွတ်တတ်သော ကြောင်' 'အသံ မြည်သော သင်္ကြန်အမြောက်'ဟူ၍ ကင်ပွန်းတတ် ခံရလိမ့် မည်သာ။

...

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ရဲအဖွဲ့တွင် နာမည်တစ်ဖုံးနှင့် ထင်ရှား သည့် အနောက်ပိုင်းရာဇဝတ် ဝန်ကလေး ဦးထွန်းလှအောင် သော တရားခံဖမ်းသွားမည့် သူ့လက်အောက်ရှိ ရဲအရာရှိများ၊ ဆီးထိန်းများကို တရားခံဖမ်းမသွားမီ အမှာစကား ပြော ကြရမိ၏။

တရားခံဖမ်းသွားမည့် ဝန်ထမ်းကို သူ့ရှေ့သို့ ခေါ်လိုက် ပြီးလျှင် ထိုသို့ မေးခွန်းဖြင့် စမည်။



ဦးထွန်းလှအောင်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ လက်ထိတ်။

- ‘ဒါဘာလဲကွာ’
- ‘လက်ထိတ်ပါ ဝန်မင်း’
- ‘လက်ထိတ်က ဘာကိုခတ်ရမလဲကွာ’
- ‘တရားခံကိုပါ ဝန်မင်း’

‘ရော့...မင်းပြန်လာရင် တရားခံကို ဒီလက်ထိတ်နဲ့ ခတ်ခဲရမယ်။ တရားခံကိုမခတ်နိုင်ရင် မင်းလက်ကို မင်းပြန်ပြီး ခတ်လာခဲ’

ထိုသို့ အမှာစကား ပြောပြီးမှ လူဆိုးကို ဖမ်းဖို့လွတ်တတ်သည်။

ဦးထွန်းလှအောင်မှာ ရန်ကုန် ဒုစရိုက်လောက၏ ဖိနပ်ဖိနပ်တုန်သွားအောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖမ်းဆီး နှိမ်နင်းခဲ့သူ အဖြစ် နာမည် အလွန်ကြီးခဲ့ရာ ဒုစရိုက် ပဂေးကြီးများပင် ဦးထွန်းလှအောင်အား ကြားလျှင် သိမ့်ခနဲ တုန်သွားတတ်ကြသည်။

ရဲလက်ထက်က ‘ကြက်’အခုတ်တော်သော ‘ကြောင်’အပြန် အလွန်နာမည်ကြီးခဲ့သူပါတည်း။

....၀....

ဂိုလန်မာမက် နေထိုင်သည်မှာ သစ်နန်းကျွန်းတွင် ဖြစ်၏။ ဂိုလန်မာမက်၏ အိမ်ကိုမူ သူ့ကိုယ်တိုင်မသွား၊ တခြားရဲထံ လည်းမလွတ်ဘဲ လူရှည်လည်သည့် တပည့်ကျော် အရပ်သား

တစ်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ရဲက သူ့တို့နောက်လိုက်နေသည်ကို လူဆိုးများ မရိပ်မိစေချင်။ ရဲလုပ်ငန်းတွင် ရဲမဟုတ်သော ကိုယ်ပျောက်တပည့်တွေ မွေးထားရသည်။ ကလေးကလေး နေတတ်ထိုင်တတ်သော ဒုစရိုက်သားကောင် အငယ်လေးများကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် လုပ်ငန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းအသုံးချရ၏။ သူတို့အကူအညီကို ရယူကြရ၏။

ဦးသိန်းစိုး လွတ်လိုက်သူ ပြန်လာပြီ။ ဂိုလန်မာမက် အိမ်မပြန်သည်မှာ လေးရက်ရှိပြီ ဆိုသော အချေကို ရခဲ့ပြန်၏။

ဆာယာမိန်းမအဖြေနှင့် ဂိုလန်မာမက် မိန်းမ၏ အခြေမှာ ထပ်တူရှိနေသည်။ သိုးရက်နှင့် လေးရက်ပဲ ကွာသည်။

စုံစမ်းမှုကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီ။ စောင်ရမည်မှာ လူဆိုးများထံမှ ရောက်လာမည့်စာ။

ဦးမောင်မောင်စိန်ထံမှ တယ်လီဖုန်းသတင်းကို စောင့်သည်။ မလာ။ ဦးသိန်းစိုး ရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို လူဆိုးများထံမှ စာသည်နေ့လာရမည်။ ခုထိ စာမလာသည်မှာ ဦးသိန်းစိုးအတွက် ဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်နေသည်။ ပြန်ပေးအဆင့်မရောက်ဘဲ ကလေးတစ် ဟိုသွားသည့်ရွက်ယူပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီလား။ သည်သို့သောအတွေးက သူ၏ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေပြန်သည်။

....၀....



ဦးသိန်းစိုးက ရဲဝန်ထောက် ဦးသာထွန်းကို အမူအခြေ
အနေ အပြုည့်အစုံ အဝီရင်ခံလိုက်သည်။

ရဲဝန်ထောက် ဦးသာထွန်းက သတင်းထောက်တွေဆို
သတင်းမရောက်ဖို့ ပီပီခိုခိုလုပ်ရန် ညွှန်ကြားပြီး တယ်လီဖုန်း
ကို ပြန်ချသွားသည်။

‘ကဲ့...ထိုင်းဗျာ ဦးမောင်စိန်၊ ခုချိန်ထိ ဘာသတင်းမှ
မကြားဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ဝင်မကျဖြစ်နေတယ်
လေ’

ဦးမောင်မောင်စိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ချက်ချင်း
ဘုန်းပြန်ဆောင်လိုက်သည်။

‘ဦးသိန်းစိုးတို့လိုက်နေမှန်း သိလို့များ သူတို့ဆီက စာမလာ
တာလား မသိဘူး’

‘ဒါမှဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးမောင်စိန်၊ စာလာရမယ်။ အ... တစ်ခု
တော့ ရှိတယ်၊ နက်ဖြန်ခု စာမလာဘူးဆိုရင် ခင်ဗျား သား
မိနားပါသွားတဲ့ ရွှေကိုယူပြီး ကလေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီ
သာ တွက်ပေတော့’

‘ဒီလိုဆိုရင်...’

‘ဒီမှာ ဦးမောင်စိန်၊ အခုအမှုက တရားခံကယ် သူ့သူဆိုတာ
ပေးရူးနေပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပူးပေါင်းကောင်ရွက်မှုကို
တကယ် ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာပါ။ တရားခံမို့က ကျွန်တော်
ထက် ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့က
လောကီ ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်ပြီး ငွေပေးလို့တော့ လွတ်မယ်မထင်

အခန်း (၉)

နေမထိထိုင်မသာဖြစ်နေသော ရဲအရာရှိ

တယ်လီဖုန်း ကောက်လှည့်လိုက်သည်။ ဦးမောင်မောင်စိန်
၏အသံကို ကျက်မိနေသဖြင့် အမေးပုစ္ဆာ ထုတ်လိုက်ရသည်။

‘ဦးမောင်မောင်စိန် ဘာမှ မထူးသေးဘူးလား’

‘ဘာမှမထူးသေးဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လဲ စောင့်နေတုန်း
ပါ။ ကျွန်တော်တော်စင် အခုလာမလို့’

‘ဒါဖြင့်လဲ မြန်မြန်လာခဲ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

တယ်လီဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်နှင့် ဖုန်းခေါ်ဆံ့ ထပ်မြည်လာ
ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ရဲအုပ်သိန်းစိုးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဝန်မင်း’

၅၄ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

နဲ့၊ တရားခံက မျက်နှာသိစရာမရှိ၊ ဒီတော့ ငွေရပြီးရင်လဲ ကလေးကို လွှတ်ချင်မှ လွှတ်လိမ့်မယ်'

ဦးသိန်းစိုးက ဦးမောင်မောင်စိန် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို အကဲဖမ်းမိလိုက်သောကြောင့် ဦးမောင်မောင်စိန်၏စိတ်ကို သွယ်ဝိုက် တလိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

'က...ဒီနေ့ည၊ ဒါမှမဟုတ် နက်ဖြန်၊ ကျိန်းသေ စာရောက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ခဏ ရပ်ထားမယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ထူးခြားတဲ့ သတင်းကိုပဲ စောင့်တော့မယ်၊ ခင်ဗျားဆီက သဘင်းထူးရင်သာ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ'

စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ဦးမောင်မောင်စိန် လက်ဖျား မပြင်မသက်ဖြစ်နေသလို သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း ထေဝေသည့် အရိပ်ထင်နေသည်။

'အကြောင်းထူးတာနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပါမယ် ဦးသိန်းစိုး စိတ်ချပါ'

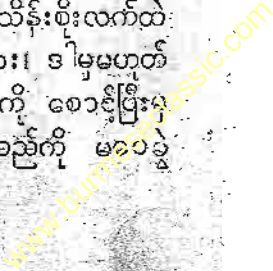
'မူခင်းတစ်ခု ဖြစ်တဲ့အခါ ကာယကံရှင်များရဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဟာ အထူးပဲ အရေးပါပါတယ် ဦးမောင်စိန် ဥပမာဆိုပါတော့ မူခင်းတစ်ခု ဖြစ်လာတဲ့အခါ ရဲစခန်းက ထိုင်ချက်ဖွင့်ပြီးရင် အမှုသည်ဘက်က တာဝန်ပြီးဆုံးပြီလို့ ယူဆလေ့ ရှိကြပါတယ်၊ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီးရင် ကျန်တာ ရဲအလုပ် သဘောထားလေ့ ရှိကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တာဝန်ပိုင်းအရ လှုပ်ရှားလို့လူတွေ့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေဘက်က ငြိမ်နေလို့မရပါဘူး၊ အကြံဉာဏ်ပေးဖို့ လိုပါတယ်'

ပြင်နိုင်မယ်ထင်တဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဖို့ လိုပါတယ်၊ ထက်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လှုပ်ရှားဖို့လိုပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အဘက်ဘက်က အကူအညီပေးဖို့လိုပါတယ်၊ အမှုရှင်နဲ့ကျွန်တော်တို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ အမှုပေါ်ဖို့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာပြီလို့ တက်လို့ရပါတယ်၊ ကဲ...ဦးမောင်စိန်လဲ အိမ်ပြန်စောင့်လိုက်ပါဦး'

တကယ်တော့ ဦးသိန်းစိုးက ဦးမောင်မောင်စိန်ကိုအကျပ်ကိုင်နိုင်ပါသည်။ စာရမရကို အစီအစဉ် ထုတ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထင်ကြေးနှင့် လုပ်ရမည့်အလုပ်မျိုးကို ဦးသိန်းစိုးက မလုပ်ချင်။ အကယ်၍များ စာ ရောက် နေခဲ့သော် ဦးမောင်မောင်စိန်ကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်ပြီး အပ်လာဖို့နှင့် ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်များကို အမြန်ဆုံး လုပ်နိုင်အောင် နားသွင်းပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

...၀...

ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ ရဲစခန်းကပြန်လာပြီးသည်နှင့် သူ၏ ခေါင်းကို အများကြီး အလုပ်ပေးနေရပြီ။ ဦးသိန်းစိုးလက်ထဲ စာကိုအပ်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူဆိုးတွေဆီက နောက်ထပ်ပေးလာမည့် စာကို စောင့်ပြီးမှ ထာဆက်လုပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရမလား ဆိုသည်ကို မခပ်ခွဲနိုင်တဲ့ ဒွံ့ဖာပေါင်းစုံနှင့် လုံးထွေးနေသည်။



၅၆ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

မိသားစုအပါအဝင် ဆွေမျိုးများနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့ပြီး ဦး
သိန်းစိုးခံပြောပြသည်များကိုလည်း အားလုံးတိုင်ပြောပြခဲ့သည်။
လူဆိုးများထံက စာလာမည်အကြောင်း အာမူ ရဲကိုပြော
ဆိုလိုလျှင် ရဲက အတားအဆီးလိမ့်မည်။ ချစ်ဇာတ်များလည်းကို လူဆိုး
များကကြောက်ပြီး ကလေးကို မိုးစိုးမက်စက် ဆုပ်လိုက်မည်
ကို အားလုံးက စိုးရိမ်နေကြသည်။ သူတို့ဆန္ဒကတော့ အ
ပေးပြီးပဲ ရွေးချင်ကြသည်။

အားလုံးသဘောထားနှင့် ဆန်ကျစ်သူမှာ ဦးမောင်မောင်
စိန်၏ညီဖြစ်သူ၏ သဘောထားပင်။

ဆာဟင်သာ မြန်ပေးဆွဲရိုးမှန်ရင် ဧဝပေးသည်ကို
ကလေးကို အယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်လွတ်လိမ့်မည် မထင်ကြောင်း
သူ၏သဘောထားကို အနိုင်အမာ ပြောခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နောက်ထပ်လာမည့်စာကို စောင်ကြည့်
ပြီးမှ တာဆက်လုပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် အတည်ပြုလိုက်
ကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလ(၁၀)ရက် နေ့၏ အအေးဒဏ်မှာ လူထူးထူး
ကဲကဲ မမြန်းဆေးသည့်တိုင် အတော်ကလေးအေးနေပြီ။ တော
ထဲမှာ သားလေး အယ်လိုနေပါ့မလဲ။ ဘားလေး ထမင်း
စားရပါ့မလား၊ သားလေး အယ်လေးက ချမ်းနေရှာမလဲ
ဆိုသည်ကိုသာ ထပ်မံနားထွေးရင်း ဝိုင်းဝန်းဖြစ်နေသူ ဒေါ်အိ
ဘီမှာ အရှုပ်ကြီးပြတ် လူမမာကြီးထင်ယောက်လိုဖြစ်ပြီး အိ
ရာထဲက လုံးဝမထတော့ပေ။

အစားကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမစား။

ဘာကျေးကျေး၊ သားလေး အယ်လိုစားနေပါ့မလဲ ဝမ်း
မေးပြီး သူ့ကိုယ်ကိုယ်လည်း အာမူမစားဘဲ ခေါင်းသာလွှတ်တွင်
မပါနေသည်။

ထင်နေငါးကြိမ် ဝတ်ပြုမြုရုံသည့် ဦးမောင်မောင်စိန်၏
ဝတ်ပြုချိန်မှာ ပို၍ကြာလာသည်။

အလွှာအရှုပ်မြတ်၏ ကယ်မမှုကိုသာ မျှော်လင့်စာကြိုးတမ်း
တနေရှာသည်။

အိမ်သားအားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပြင်သက်ဆိတ်ဆိတ်
လျက်။

အခန်း (၁၀)

ဆာဟစ်

မြန်မာမူဆလင်ကပြား၊ သူ၏မြန်မာအမည်မှာ မောင်ရွှေ။
 မြန်မာစာကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
 ခပ်ပေပေခပ်တေတေ နေခဲ့သည်။ အရပ်ပု၊ အသားညိုညို၊
 မျက်နှာဝိုင်းခိုင်း၊ ဆံပင်ကိုအရှည်ထားပြီး သပ်ဆပ်ရပ်ရပ်ပြီး
 ဆင်နေတတ်သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားဟန်မှာ ပျာယံပျာလောင် ရှိ
 သည်။ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းကြိုက်သည်။ အရက်ကို
 မသောက်ရမနေနိုင်အောင် စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တတ်သည်။
 ဘော်ဒါအဝကစပယ်ယာ၊ ထိုမှ ဒရိုင်ဘာဖြစ်လာသူ ဖြစ်
 သည့်အတိုင်း လူရည်အလွန်လှည့်သည်။ ဒရိုင်ဘာလောကမှာ
 ဆာဟစ်ကိုလူသိများသည်။ အပေါင်းအသင်းနှင့် တွေ့လျှင်
 အိမ်အတွက် ငွေပြန်မပါရင်နေ၊ အကုန် သောက်ပစ်တတ်
 သည်။

ဂိတ်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်တိုင်း ငါးပူးဖိုးလောက် အာဆွတ်
 လိုက်ရမှဖြစ်သည်။ ငါးပူးဖိုးလောက်အာဆွတ်ပြီးရင် မူစကီး၊
 အာပေး ကွမ်းတစ်ခုဝါးပြီး ငြိမ့်နေတတ်သည်။

ကားတိုက်မှုကြောင့် နှစ်ခါ အဖမ်းခံရ ဖူးသော်လည်း
 တခြားရာဇဝတ်မှုကို မကျူးလွန်ဖူးခဲ့။ ကားတိုက်မှုကြောင့်
 ထောင်ထဲ တစ်ခါရောက်ဖူးပြီးဝင်-ရက် နေခဲ့ရသည်။

အရက်ကလေးတပြုပြန်နှင့် နေတတ်သည်ကြောင့် ယာဉ်ပိုင်
 ရှင်များက သူ့ကိုမသုံးချင်ကြ။ အကြောင်းမသိလို့ သုံးမိသူ
 များက အကြောင်းသိလျှင် ခါကြသည်။

ယာဉ်မောင်းလောကတွင်ကား ပြင်သော ဒရိုင်ဘာအဖြစ်
 သူ့ကို လူသိများကြသည်။

သားကျေးမှု၊ မယားကျေးမှုကို အလေးမထား၊ ရလာ
 သည့်ပိုက်ဆံ ပိုရင်ပေးသည်။ ဓပိုရင် အိမ်ကသားမယားက
 ကိုယ်ပိုက်ပြဿနာ ကိုယ်ဟာကိုယ်ရှင်းသမား။ သူ့ကိုယ်တိုင်က
 လည်း အိမ်မှာထမင်းမစား၊ ကြုံရာစားပြီးမှ အိမ်ပြန်သည်။
 သူ့အတွက် အိမ်ဆိုသည်မှာ အိပ်ရုံသက်သက်သာ။ သူ့ တစ်
 ယောက်စာ စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ အမြဲတန်း အဆင်ပြေ
 နေသည်။ ပစ်တိုင်ကားမမောင်းရသည့်အခါ ဂိတ်မှာထိုင်ပြီး
 ဘော်ဒါဒရိုင်ဘာလုပ်သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လိုင်းရှည်ကား
 ကိုးခေါက် ဆယ်ခေါက် မောင်းရသူများမှာ နေ့စဉ်အလုပ်
 ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ရက်လုံး မဟုတ်တောင် တစ်ခေါက်စ
 နှစ်ခေါက်စ နားချင်ကြသည်။ သည်သို့သော အခါချိုးတွင်
 ဆာဟစ်က ခေါက်ကြေးနှင့် ဝင်မောင်းပေးသည်။

၆၀ နွေ ကျော်ပြသနီး

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မမောင်းရသည့် နွေပျိုးရှိသည်။
ဂိုဏ်းတစ်ခုတည်းက ဝေခွဲခံယူရသော ပါးစပ်တို့မှာ ဖြစ်
သည်။ သာမန်အားဖြင့် ထပ်မံအတက်လော့ မပုဂ္ဂ။ သော့အဖို့
အတက်က ဝါးမှူးကောင်း ကင်ပတ်အောင်းနှင့် အလုပ်ဖြစ်
သည်။

သည်တစ်ခါ ရုဇဝင်ဗျူဟာနှင့်မိသည်မှာ ဂိုလန်မာမက်
ကြောင့်။

.....၀.....

ဂိုလန်မာမက်

အရပ်အထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊
နားရွက်ထားကာ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်
ကောင်တစ်ခု ဂိုလန်မာမက်မှာ နံပြားချက်ဆမား။

နံပြားချက်ဆမားထဲမှာ ဂိုလန်မာမက်က နာမည်ရထား
သူ သတင်းကြီးသည့် နံပြားမင်းသားကြီး။

ဂျွန်ကောင်းမှ နံပြားပူသည်။ မီးဖြိုနှိမ့်မှ နံပြားကျက်
သည်။ နဖူးကချွေး နှင့်နေသည့်ဂျွန်ကို တပေါက်ပေါက်ကျ
နေမှ နံပြားအရသာရှိသည်။ ဂျွန်သည်နေရာတွင် ရေပေးမှန်
ဖို့နှင့် လက်သီးထုပ်နှစ်လုံး အတက်အဆင်းမှန်၍ နှစ်ဖို့မှာ
အရေးအကြီးဆုံး။

ဒါအပြင် လက်ဝါးချိုက်ပြင်း၍ ဂျွန်ကောင်းကိုအထူးအပါးညီ
အောင် အပတ်လုံးပေါ်ဆတ်တို့မှာ အဓိက။

တစ်ကိုယ်တည်း ချွေးသီးချွေးပေါက် ကျအောင် နွှဲထား
သော နံပြားသည် ဖောင်းဖောင်းဆီအိ ချားချင်သဖွယ်ရှိတို့
သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များက နံပြားကို အသားပေးရောင်းကြ
သည်။ နံပြားနှင့် ဆိတ်ခြေဝထက်စွပ်ပြုတ်။ နံပြားနှင့်မလိပ်၊
နံပြား ကီးဖား (ဆိတ်သား အောက်အောက်စင်းဖင်း) ချောင်း
ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ထက် အပြတ်ပိုကျန်သည်မှာ တရုတ်မုန့်မျိုး
နှင့် ကုလားနံပြားတို့ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ထဲက ဆိုင်ကြီးတွေကိုဂိုလန်မာမက်တို့လို နံပြား
ကံကောင်းဆုများကို ကြိုတင်ခေါ်ပေးပြီး အလှူအထက်
ပြုကြသည်။ လခဆိုလည်း ကောင်းကောင်း ပေးရသည်။
သာစားဆိုလည်း သူများထက် မိပေးရသည်။

ဂိုလန်မာမက်က နံပြားပီဇာ။

ဒါပေမည် သူက အလုပ်မပြု ဆိုင်ရှင်တွေက ဆူ့ကိုချော့
သားပေမယ့် သူက ပေ့ဖောက်ဆတ်သည်။

မိန်းမနှင့်တွေ့လျှင် ညကနွှဲထားသည့် ဂျွန်ကို မေ့သွား
တတ်သည်။ ဂျွန်တွေ နွှဲထားပြီးမှ နံပြား မချိတ်ထိုက်ရသည့်
ရှင်မှာ စိတ်မောလှမောနှင့် 'ယနေ့နံပြားမရပါ' ဆိုင်းတုတ်
ရသည်။

ဂိုလန်မာမက်အဖို့တော့ ဘာအရေးလဲ။



သည်ဆိုင်နှင့်စကားများပြီး အလုပ်မဖြစ်ရင် နောက်တစ်
ဆိုင် ပြောင်းရုံပေါ့၊ သူ့ကို လက်ကမ်းနေသူတွေ့ ကလည်း
အမြဲတမ်းရိုနေကြဝေသကဲ့။

ဆိုင်ပြောင်းပေမယ့် သူ၏အကျင့်ကိုတော့ မပြောင်း။

ကြာတော့လည်း သူ့အကျင့်တန်ဖို သတင်းက ပျံ့ထွက်
လာသည်။ သတင်းဆိုးကြောင့် သူ့ကိုခါကြသည်။ မခါလို့
လည်း မဖြစ်။ ခါးကော့ကျန်ခဲ့သူတွေက များသထက်များ
လာပြီ။ နံပြားရိုက်သမားဆိုတာက ချက်ချင်း ရှာလို့မရ။
စားပွဲထိုးလို ဆည်တစ်ယောက်သွား၊ နောက်တစ်ယောက်လာ
လုပ်လို့မရ။ သုံးလေးငါးရက် ရှာရသည်။ အချိန်ကုန် လှုပ်
ပန်းပြီး ဇောက်သည်ပျက်သည်။

ဂိုလန်မာမက်မှာ လက်ရှိမိန်းမနှစ်ယောက်။ ကြားပေါက်
တွေကလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ဝါသနာ ထုံမွေ့ရာ ပျော်
ပါးဖို့ ငွေရှာရသည်မှာ မလွယ်။

အလုပ်မရှိသည်မှာ ခြောက်လကျော်ပြီ။ သူ့အားကြီး
စိတ်ညစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးမသင့်၊ ဆံပင် မပြီးနိုင်သည်
မှာ ကြာလေပြီ။

တစ်နေ့။

ဂိုလန်မာမက်နေသည့် သင်္ဃန်းကျွန်းသို့ ဆာဟစ်ရောက်လာ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း။ နှစ်ယောက်စလုံး
တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အကျင့်တန်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေ
မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်မရှိ။ နှုတ်ခမ်းပွဲနှစ်ယောက်စလုံး
တော့ ရပေါက်ရလမ်း အကြံအဖန်များ ပြောကြဆိုကြ တိုင်ပင်

ကြရင်း ပြန်ပေးမှုကိုကျူးလွန်ကြရန် ဂိုလန်မာမက်က အခါ
ပေး၍ ဆာဟစ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြေလှမ်း စပြင်လိုက်ကြ
သည်။

သတ္တိနေရာထပ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် မတူ။

ဆာဟစ်ထက် ဂိုလန်မာမက်က မိုက်သွေးရှိသည်။

သူတို့ အစီအစဉ် လုပ်ကြသည်။

ဒုစရိုက်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ပြီးနောက် အရိပ်သဖွယ်ဆိုက်ပါ
နေမည့် ဥပဒေစက်ကွင်းကိုမူ သူတို့မမြင်ကြ။

....၀....

အိမ်တွင်အသင့်ရှိနေသူများ ခေါင်းချောင်းရိုက်ကြရပြီ။
ကဲ...ဘာလုပ်မလဲ။

အများဆန္ဒက ငွေပေးဖို့။ ဦးမောင်မောင်စိန် ကလည်း
ခေါင်းညိုက်လိုက်သည်။

ငွေရောက်ကားပါ အဆင်သင့်။ မနက်စောစော ထွက်ရမည်။
နေရာက ပထမနေရာထက် ဝေးသည်။

ကယ်လီဖိုးနီးသံ မြည်လာသည်။ ကိုးနာရီ။
ဦးသိန်းစိုးထံမှ။

ဦးမောင်မောင်စိန်ကစာလုံးဝမရောက်ကြောင်းနှင့်ကလေး
တွင်ပါသွားသော ရွှေကိုယူပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီဟု ထင်မိ
ကြောင်းကိုပါ ပြောလိုက်သည်။

ဦးသိန်းစိုးက အဝင်မကျ။ ဒါပေသိ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်
က စာမရောက်ပါဟု ဆိုနေပြီ။ ပြေးနေသူများ နောက်ကို
ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်နှင့် လိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ သူ
ဘက်က လှုပ်ရှားမည့် အစီအစဉ်ကိုဆွဲပြီး အထက်အရာရှိထံ
အစီရင်ခံလိုက်သည်။

ဆက်လုပ်။

ညွှန်ကြားချက်က ထိုတိုသာပင်။

....o....

အခန်း (၁၀)

နောက်ထပ်စာတစ်စောင်

စာရောက်လာသည့်အချိန်မှာ ညဉ့်ရှစ်နာရီ ကျော်ကျော်၊
စာလာပေးပုံမှာ ယခင်အတိုင်း၊ လူတွေ့သွားသည်။နောက်တစ်
ယောက်။

ငွေပေးပို့ပေးနည်း လမ်းညွှန်ချက်မှာ ယခင်အတိုင်း။
နေရာမှာမူ တိုးကြောင်လေး မဟုတ်တော့။ ငါးပိန်အနီး
တစ်နေရာ။

ရဲနှင့်ဆက်ဆံနေသည့်အကြောင်း သူ့ထံသိသည်။ နက်ဖြန်
မနက် ငွေမရရင် နက်ဖြန်ညနေ အလောင်းရမည်ဟု အပြတ်
ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ငွေပေးရမည့်အချိန်မှာ မနက်ကိုးနာရီ။
ရဲအရပ်အလောင်းတွေရင် ငွေကိုမယူ၊ အလောင်းကိုပေး
မည်ဟု နောက်ဆုံးစာကြောင်းတွင် ထည့်ရေးထားသည်။

ဖီးယက်ကားအနိကလေး မြို့ထဲကထွက်လာစဉ် ပါးလှသည့် နှမ်းမှုန့်များသာ ကျနေသော်လည်း မြို့ပြင်ရောက်သည့် နှင့် ထိပ်သည်းထူထပ်သော နှမ်းလွှာထူနှင့် တွေ့လိုက်ရသည့် ကားကိုအချိန်လျော့၍ မှန်မှုန့်ပဲမောင်းခဲ့သည်။ ဦးမောင်မောင် စိန်ခဲစိတ်ထဲတွင် သည်းကစနေထော့ တံစွဲပြီးပြတ်သွားလိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်နေသဖြင့် မနေ့ကလောက် စိတ်မတုန်လှုပ်တော့အတိတ် မကောင်းဟု အယူအဆရှိသော အန်လပ်ကီးနံပါတ် (၁၃)။ လာဘ်မကောင်းသော နံပါတ်မှာ မနေ့က ဂျွန်ဆိုးသွားပြီ။

သည်ကနေ့ ဒါဘယ်(လ်) လပ်ကီးနံပါတ်ဟု ဆိုနိုင်သော (၁၄) ရက်။

၇-၇ = ၁၄။ နှစ်ထပ်ကွမ်း လာဘ်ကောင်းသောနေ့ သို့ဆော်.....

တိုက်ဆိုင်မှုလျှပ် ဆိုရမလားမယ်။ ဒါဘယ် (လ်) လပ်ကီးနံပါတ်ကျသော ၁၄ ရက်နေ့သည်လည်း လပ်ကီးဒေး။ လာဘ်ကောင်းသောနေ့ မဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဆာဟစ်က ကားအသွားအလာနှင့် ရဲထို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆစ်တိုတို့ မနက်မိုးလင်းကတည်းကပင် ကားလမ်းပေါ်သို့လှုပ်ထားခဲ့သည်။ ဆစ်တိုက ကားလမ်းနား၌ မနက်အစောကြီးကတည်းက ရောက်နေသည်။ ကားအသွားအလာနှင့် ရဲထို့၏လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်နေစဉ် ဆစ်တို

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လှုပ်သွားစေသည့် ဖြစ်ရပ်အစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဂျွန်ကားတစ်စီးနှင့် ရဲများ။
ဒါးပိန်ဘက်လိုမောင်းသွားသည့်ရဲများပါသော ဂျွန်ကားကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်အစ်ဆိုမှာတစ်ချိုးတည်းနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြေးခဲ့သည်။

ဆာဟစ်တို့ရှိနေသည့် နေရာမှာ ကားလမ်းမနှင့် တစ်တိုင်သာသာ နှစ်ဆင့်ခန့်ရှိ၏။ ဇမာကြီးမင်းကြီး ပြေးလာသည့် ဆစ်တို၏နှုတ်များမှ ဗလုံးစသော ထွက်လာသည့် စကားလုံးများကြောင့် ဆာဟစ်နှင့် ဂိုလန်မှာမက်ထို ပြေးဖို့ခွဲလွန်း ပြင်ပြီးသားဖြစ်သွားရသည်။

‘ရဲတွေ...ရဲတွေ’

စုစုရိုက်မှု ကျူးလွန်ထားသူများမှာ ‘ရဲ’အသံ ကြားလျှင် သွေးလန်ကြသည်မှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အတို၏စိတ်က အလိုလိုနေရင်း လှုပ်ရှားနေတတ်ကြရာ အလိုလိုနေရင်း သွေးလန်နေတတ်ကြရာ ရဲဆိုသည်နှင့် မျက်စိတွေပြာဝေသွားတတ်သည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာတတ်သည်။ ပြေးဖို့ပြင်ပြီးသား ဖြစ်စေတတ်သည်။

ဆစ်တိုပြောလိုက်ပုံကလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ၊ မျက်လုံးပြူး မျက်ခပ်ပြူး၊ အမောတကောနှင့် ခုပ် ရဲတွေ အနားရောက်နေပြီလိုလို နောက်ကလိုက်လာပြီလိုလို ပုံဟန်မျိုး။

ရဲနှင့်ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ တွေ့ခဲ့သည်ကို ဆာဟစ်က မေးမနေတော့၊ ပြေးလမ်းကို တစ်ချိုးတည်း ပြင်လိုက်ကြသည်။

၆၈ နှိပ်စက်ခြင်း

ရဲဂျစ်ကားမြတ်သွားသည်မှာ ရှစ်နာရီခန့်။

သူတို့က သူတို့ကိစ္စနှင့်သွားကြတာ၊ ဆစ်တိုက အစအဆုံး မကြည့်။ ရဲကိုမြင်သည်နှင့်ထစ်ချိုးတည်းပြန်ပြေးခဲ့ပြီး သတင်းပေးတာ။ ဆာဟစ်ထိုက်လည်း ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့။ ဦးမောင်မောင်စိန်တော့အကွက်လှည့်ပြီဟု ဒက်ခနဲ တွက်လိုက်ကြသည်။ ထိုမှ ကားလမ်းဘက်ကို မျက်နှာမမူကြဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

ဖီးယက်ကားနီလေးမှာ ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်အတိုင်းပင် ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖီးယက်ကားနီလေးရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ဆာဟစ်တို့သုံးယောက်နှင့် ချွတ်တားဘိုင်လေးတို့မှာ သူတို့မျက်နှာမူရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြလေပြီ။

သည်နေ့မနက် အိမ်ပြန်ရမည်ဟုဆိုထားသောကြောင့် ချွတ်တားဘိုင်လေး၏စိတ်ထဲမှာ အိမ်ပြန်ဖို့ သွားနေကြသည် ဟူ၍ ထင်နေသည်။

ကိုးနာရီမတိုင်ခင် ရောက်နေသည့် ဖီးယက်ကားနီလေးမှာ ချိန်းဆိုထားသည့် နေရာတွင် တစ်နာရီခန့် ခေါက်တွံခေါက်ပြန် မောင်းနေသော်လည်း အချိန်းအချက် လုပ်ထားသည့် နေရာတွင် ဘာမှမတွေ့ရဘဲရှိနေသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင်ထင်လာသည့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကြီးများမှာ သုတ်ရင်း ထွက်ရင်းရှိနေသလို ဦးမောင်မောင်စိန်မှာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသည်။

သူ၏အမားကို ဖြတ်ပြတ်ထင်ထင် ခံစားသိမြင်လာပြီ။ သူဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချလိုက်သည်။ သူ၏ဒဂိုင်သာ ခင်မောင်ကို ရန်ကုန်ဘက်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်မောင်းခိုင်းလိုက်တော့၏။

.....

လူသူပြတ်သော ခင်တန်းတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် ဆာဟစ်တို့လူစု နားလိုက်ကြသည်။ ချွတ်တားဘိုင်လေးက သူ့မှိုက်ဆာနေသဖြင့် တစ်ခုခုကျွေးဖို့ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် ဆာဟစ်ကို ပူဆာနေသည်။ ဆာဟစ်က ချွတ်တားဘိုင်လေးကို အိတ်ထဲက ဘီစကစ်နှစ်ချပ် ထုတ်ပေးပြီး သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ခေါ်သွားရန် ဆစ်တိုကို တိုးထိုးပြောလိုက်သည်။

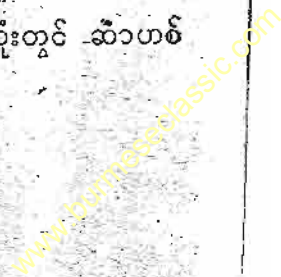
သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့မှ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။

ဂိုလန်မာမက်က ပြောလိုက်။
ဆာဟစ်က ပြောလိုက်။

အေးအေးဆေးဆေး ပြောသလို ဒေါကြီးမောကြီးလည်း ပြောကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည်မှာ အချီအချီ ခဏခဏ ခေါင်းခါနေသူမှာ ဆာဟစ်။

အခြေအတင် ပြောကြဆိုကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဆာဟစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

.....



၇၀ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

ပန်းဘဲတန်းခွဲစခန်းသို့ ဖိးယက်ကားနီလေး ရောက်လာသည်။

ဦးသိန်းစိုးမရှိ။

ဆက်လုပ် အမိန့်အရ သူလုပ်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ရန် လှုပ်ရှားနေရသည်။

ဦးမောင်မောင်စိန်ရောက်ပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် ခေခန်းမှူးဦးအောင်ထွန်း ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ဦးမောင်မောင်စိန် အကြောင်းထူးပြီလား’

မသန်းမှူးဦးအောင်ထွန်းက အပြုံးဆောင်သော မျက်နှာဖြင့် ငေးလိုက်သည်ကို ဦးမောင်မောင်စိန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ မချစ်သောမျက်နှာထားနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။

အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်က သူ၏အပြစ်ကို ဘယ်လိုဆင်ခြေကန်ရပါလိမ့်ဆိုသည့် မျက်နှာထားမျိုး။ ဦးမောင်မောင်စိန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသည်။

‘ကဲ... ဆိုပါဦး ဦးမောင်မောင်စိန်ဘယ်လိုများအကြောင်းထူးပြီလဲ’

‘ကျွန်တော် အပြစ်ပါပျာ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဦးမောင်မောင်စိန်’

ဦးမောင်မောင်စိန်က ခေါင်းဆီရဲခဲမပေ့စွာ သောမျက်နှာဖြင့် ပထမစာဖောက်သည် အကြောင်းကစ၍ ဒီကနေ့မနက်အခြေအနေအထိ ပြည့်ပြည့်ချစ်ချစ်ပြောပြီး သူ့အပေါ်ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပါ တောင်းပန်ခံကား ဆိုခဲ့၏။

ဦးအောင်ထွန်းမှာ ထောင်းခနဲ ခေါ်ဆည်းသော်လည်း သူ့ခေါ်ခေါ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ အမှုသည်တို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော သဘောကို လုပ်သက်အတွေ့အကြုံအရ တွေ့ဖူးပေါင်း များနေသောကြောင့် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခေါ်သက်ပြန်ထိန်းပြီး တင်းမာသွားသော မျက်နှာထားကို ပြန်ပြင်လိုက်၏။

‘အင်း...ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ တော်တော်ကို မှားသွားပြီပဲ၊ ကံတရားကိုပဲ အားကိုး ပြုရတော့မှာပေါ့’

စာနစ်စောင်စလုံး ဖယ်ပြီးနောက် ဦးအောင်ထွန်း၏ သက်ပြင်းချသနှင့်အတူ မျော်လင့်ချက် အနေအထား မရှိတော့သည့် အမှုအတွက် အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ကဲ...ကဲ... ရဲစာရေးကြီးဆိုမှာဦးမောင်မောင်စိန်ကိုယ်တိုင် ပြန်မေးမှုတိုင်ချက်ပွင့်ပြီး အိမ်ပြန်နားနေပါလေ၊ ကိုသိန်းစိုးရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပါမယ်’

‘လိုသမျှအကူအညီ ကျွန်တော် ပေးပါရစေ’

‘ဟတ်ကဲ... ဟတ်ကဲ... ကောင်းပါပြီ’

ထ

...၀...

၇၂ ❀ ကျော်မြသန်း

ဂိုလန်မာမက်နှင့် ဆာဟစ်က ဆစ်တိုကို ရွာပြန်လွတ်လိုက်
ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးမှာ ခရီးဆက်သွားကြသည်။
'အလ္လာ...အလ္လာ...အလ္လာ'
ဘုရားသခင်ကို တမ်းတလိုက်သည့်အသံမှာ....

....o....

အရပ်ဝတ်အရပ်စား ဝတ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုယ်စီ
နှင့် ဦးသိန်းစိုးတို့လူစု တိုးကြောင်လေးသို့ ရောက်သွားသည့်
အချိန်မှာ မွန်းလုံနှစ်နာရီကျော်ပြီ။ သစ်နီးကျွန်း ရဲစခန်းမှ
လူဆိုးထိန်းနှစ်ယောက်၏ အကူအညီနှင့် တိုးကြောင်လေး
တစ်စိုက်တွင် စုံစမ်းရေးကို စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က တိုးကြောင်လေး ရွာပတ်ဝန်းကျင်
သို့ရောက်လာသည့်ဆာဟစ်တို့ လူစုအကြောင်းကိုစုံစမ်းနေစဉ်
ဦးသိန်းစိုးရှေ့သို့ ဆစ်တိုကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ဆာဟစ်
တို့နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သူလက်ခံမိကြောင်း
ဇာစ၍ ကလေး ပြန်ပေးဆွဲခဲ့သည့်အမှုကို ဖော်ကောင်လုပ်
အစစ်ခံခဲ့၏။

'ကျွန်တော် ဂိုလန်မာမက်နဲ့ အရင်ကတည်းက သိခဲ့ကြပါ
တယ်။ သူနဲ့ပြားရိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်က
စားပွဲထိုးလုပ်ရင်း ရမ်းနှီးခဲ့ကြပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးရက်
လောက်က ဂိုလန်မာမက် ကျွန်တော် ဆီ ရောက်လာပြီး သူ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ရက်နှစ်
ရက်လက်ခံရင်ကျွန်တော် အတွက်ငွေသုံးထောင်လောက်ရမည်
ပြောဆပြင် ခေါင်းညိတ်မိလိုက်ကြောင်းက စ၍ သည်နေ့
အဖြစ်အပျက်အထိ အစစ်ခံခဲ့၏။

ဆစ်တိုပြောလိုက်သည့် နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာ ဦးသိန်း
စိုးအတွက် ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ် ဆိုသည့် ပမာစကား
အတိုင်း ဦးသိန်းစိုးတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ
သည်။

ဆစ်တို၏ဘက်သွားရှာပြီး ဆာဟစ်တို့နောက် လိုက်ဖို့မှာ
အချိန်မရှိတော့သည့်က တစ်ကြောင်း၊ ချွတ်တားဘိုင်လေးကို
အသက်ရှင်လျက် ပြန်မတွေ့နိုင်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့်
ဆစ်တိုကိုဖမ်းဆီး၍ ရဲစခန်းသို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ခဲ့
ရ၏။

စခန်းရောက်သည့်နှင့် အထက်အရာရှိများကို အစီရင်ခံပြီး
ဆစ်တိုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးခဲ့၏။

ဖော်ကောင်ကို အချုပ်ထဲသွင်းလိုက်နိုင်သော်လည်း တရား
ခံများကိုမူ မမိသေး။ ဆက်လိုက်ရဦးမည်။

ဆာဟစ်နှင့် ဂိုလန်မာမက်တို့နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်
ထောက်တော့ သည်နေ့ည၌ သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်ည၌ သူတို့
အိမ်သို့ ပြန်ဝင်လာရမည်ဟု ဦးသိန်းစိုးက အပိုစတုက်ပြီး
ပြင်ဆင်စရာများ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

....o....

ဦးမောင်မောင်စိန် ရဲစခန်းဆောက်လာသည်။
 'က...ဦးမောင်စိန် အသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ဖို့ အခြေ
 အနေပေးပါလျက်နဲ့ အခုတော့ ခင်ဗျား'
 ရဲစခန်းထဲမှ-ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ထွက်လာသည့် ဦး
 မောင်မောင်စိန်၏ မျက်အိမ်ထဲမှာ....
 ကံဆိုးရွာသူ ချွတ်တားဘိုင်လေးမှာ ခါဘယ်(လ်) လပ်
 ကီးဒေး၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းလောက်ကောင်းသော နေ့တွင် လူ
 လောကမှ အချိန်မစေ့မတော်သေးဘဲ လာရာလမ်းသို့ ပြန်
 သွားရလေပြီ။

...၀...

အခန်း (၀၂)

လူပိုက်နှစ်ယောက်

ဂိုလန်မာမက်နှင့် ဆာဟစ်ဘိုနှစ်ယောက်မှာ ပုန်မ ၃၆၃ ကို
 စတင်ကျူးလွန်ပြီးနောက် ပုန်မ ၃၀၂ ကိုပါ ထပ်မံ ကျူး
 လွန်ခဲ့ကြ၏။

မိုက်တွင်းနက်ပါဘိ။

မိုက်တွင်းနက်သမှ မိုက်တွင်း၏ အဆုံးထိအောင် ထိုးဆင်း
 ကြလေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ပုန်မ ၃၆၃ နှင့် ပုန်မ
 ၃၀၂ ကို မကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ခုခံချေမှုန်ခွင့် လုံးဝမရှိသလို
 မြီးစင်ပေါ် မတက်ရေးအတွက် ကြိုးစားဖို့အခွင့်အလမ်း
 သည်လည်း ငေးရေးပျံ့ပျာသော်မှ မရှိနိုင်တော့ပေ။

မျက်ခြင်သက်ဆေး နောင်ကောင်ရှိနေပြီ။

...၀...

www.burmeseclassic.com

ဆစ်တိုထွက်ဆိုချက် မှုနောက်ဆုံး ပြင်ကွင်း။

‘ဂိုလန်မာမက်နှင့် ဆာဟစ်တိုက သူတို့အစီအစဉ် အသစ် လှမ်းပြီးသည့်အခါ ကျွန်တော် ကို ငွေလာပေးမည်၊ ခုလက်ငင်း ရွှားပြန်ပြီး သတင်းပလင်း စုံစမ်းပါလို့ပြောပြီး ပြန်လွှတ်ကြ ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ယောင်ပြုပြီးမှ သူတို့သွားရာ နောက် ကို လိုက်ချောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဆာဟစ်က ကောင်လေးလက်ကို နောက်ပြန်ချုပ်ပေးပြီး ဂိုလန်မာမက်က လည်ပင်း ညှစ်သတ်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဆက်မကြည့်ရဲတာနှင့် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်’ ဦးသိန်းစိုး၏ ‘ထက်ခေါက်သံ’ မှာ ကျယ်လွန်းလှ၏။

စာရသည့်ညဉ့်ကသာ စာကို ချက်ချင်းအပ်ခဲ့ရင် သေချာ ဝေါက် ညဉ့်တွင်းချင်း မိနိုင်းသည့် အနေအထား ရှိနေသည်။

သူတို့လုပ်ပုံ မသေသပ်။ မပီရိသည့်အကွက်ကို ထွက်ဆ ကြည့်မိသည်။ ဦးသိန်းစိုး၏ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှု ဝေဒနာတစ် ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကလေးကို တစ်နေရာထားပြီး ငွေတောင်းသည်က တစ် နေရာဆိုလျှင် လိုက်ရတာ ခက်ချင်ခက်ဦးမည်။ သူတို့ဘယ်မှာ ရှိနေသည်ကို ညွှန်ပြနေပါလျက် မဖြစ်သင့်သောအဖြစ် ဖြစ်ခဲ့ ရသည်မှာ မိုက်သား လူနှစ်ယောက်၏အပြစ်လား။ ဦးမောင် မောင်စိန်၏အပြစ်လား ဆိုသည်ကို ပြန်ပြောရမှာ ရင်နာစရာ ကောင်းလှ၏။

လူဆိုးတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်အထာကို ကျွမ်းဝင်သည် က ရဲ။

လူဆိုးတို့နောက် ခြေရာခံကာကံပြီး ဘယ်သို့ ပရိယာယ် သွတ်၍ လိုက်ရမည်ကို အတွေ့အကြုံ နှော့ကြော့နေသည်မှာရဲ။ ဒုစရိုက်သမားနောက် အရပ်သားလိုက်မုဖြင့် လမ်းပြမပါ တဲ တောမကျွမ်းသည့်လမ်းကို သွားသူနှင့်သာ တူလိမ့်မည်။ လမ်းမှား၍ မျက်စိလည်နေမည်သာတည်း။

...၀...

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးလို့လွတ်မတဲ့လား။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးလို့လွတ်ရိုး အစဉ်အလာ မရှိ။ ခုမိနှင့် နောက်မိသာ ကွာမည်။ ပြေးလို့ကတော့ မလွတ်။ ဘယ်လောက်ပြေးပြေး ဟနေသော သက်ထိတ်ကွင်းမှ လက် တစ်ကမ်းအကွာတွင် အမြဲထာဝရရှိနေသည်ကို ဒုစရိုက်သမား တို့ သတိမမူမိကြပေ။

ဒုစရိုက်သမားတို့အတွက် လွတ်မြောက်ရာ လမ်းကြောင်း တွဲ၍ ဘယ်သောအခါမှ မရှိဖူးပါလေ။

သူတို့ ပြေးနေသည်မှာ ထောင်ထဲသို့ဝင်ရာ လမ်းကြောင်း သို့သာ ဖြစ်သည်ကို သူတို့ မသိကြ။

...၀...

ဆာဟစ်ကိုမိပြီ။

ဦးသိန်းစိုးက ဂိုလန်မှာမက်အတွက် အဆန်းကျန်းရဲသခန်း အကူအညီကောင်းပြီး ဆာဟစ်ကိုမူ သူ့ကိုယ်ထိုင် စောင့်နေခဲ့သည်။

ညဉ့်ဆယ်နာရီသာသာ။

ဆာဟစ် မိန်းမလှုပ်ရှားမှုကို ရှေ့တံက စောင့်ကြည့်နေသည့် ဦးသိန်းစိုးမှာ အချိန် တရှေ့ ရွေ့ ကုန်သွားဆော်လည်း နည်းနည်းမှ စိတ်မပျက်။

ဆာဟစ်နေသည့်တံမှ ရေခဲဆီမီးခွက်အသင်းရောင်ပျောက်သွားသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိပြီ။ ခြူးသေးလိပ်ကို နာနာဖိလှနေသည့်ဦးသိန်းစိုး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အရောင်ထွက်နေသလား ထင်ရလောက်အောင် ကြည်ကြည်လင်လင် စူးစူးစိုစိုစိုက် ရှိနေသည်။

ဆာဟစ်အိမ်ရှိသည့် တာမေ့အိုးစု လမ်းသွယ်လေးမှာတိမ်ဆိတ်နေသည်။ လမ်းထိပ်ဘက်မှ ထွက်လာသည့် ရဲတိုင်းညီအဖော်မွန်ဖြစ်သော ခွေးဟောင်သံကြောင့် ဦးသိန်းစိုးခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထောင့်သွားသည်။ လူ့ကိုမြင်၍ ဟောသော ခွေးသံမှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။ ဦးသိန်းစိုး မျက်အစုံမှာ ဆာဟစ်ထဲလေးဆီသို့ စူးစိုက်သွားလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်။

အိပ်ပျော်နေသည့် ဆာဟစ်မိန်းမနာမည်ကိုခေါ်ပြီး နှိုးနှိုးသည်။ သူ၏အသံမှာ တိုးတိုးညှပ်ညှပ်ပေး။

ဆာဟစ်မိန်းမနားမလာခင် တိုသွန်ပါးစပ်ကို လက်တစ်ဖက်ကပိတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ရဲသားတစ်ယောက်က လက်နောက်ပြန်လှဲ၍ လက်ထိတ်တော်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ပိတ်သည့် အချိန်နှင့် လက်ထိတ်တော်သည့်အချိန်မှာ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်း။

လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသည့်မျက်နှာရှင်မှာ ဆာဟစ်မဟုတ်။

ဦးသိန်းစိုးက ဆွယ်ခိုက်မနေ၊ တိုက်ရိုက်မေးခွန်း မေးလိုက်သည်။

‘ဆာဟစ်အယ်မှာနေခဲ့သလဲ ပြောစမ်း’

‘ရွှေပဟိုရုံနားမှာပါ’

‘ဖြေလှူကလည်းမကွယ်မဝုတ်။’

‘ရွှေပဟိုရုံ အယ်နားလဲ’

‘ရုံထောင့် တစ်ပင်အောက်က မောင်ပိုင်ထဲမှာပါ’

လက်ထိတ်ပြန်ဖြုတ်၍ ရဲသားတစ်ယောက်နှင့် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဦးသိန်းစိုးနှင့် ရဲသားတစ်ယောက်က တစ်ဖက်လမ်းကြားမှ ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အမှူးသမားပိုစံနှင့် စကားကိုကျယ်လောင်ကျယ်လောင်ပြော၍ ဆာဟစ်ရှိနေသည့် နေရာဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

အနားရောက်သည်နှင့် ဦးသိန်းစိုးက လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဆာဟစ် အကျီကုပ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကိုင်ပြီး... ‘ဆာဟစ်’ လို့ ခေါ်လိုက်ရာ ‘ဗျာ’ ဟူသောအသံနှင့်အတူ ချောက်ခနဲ ထွက်

၈၀ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

လာသည့် လက်ထိတ်သံမှာ မျက်စိတစ်မှိတ်၊ နှစ်မှိတ်ပဲ ကွာလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တော့ မိပြီ။

ရဲစခန်းရောက်သည့်နှင့်ဆာဟစ်ကိုစစ်ဆေးခဲ့ရာ ဆာဟစ်က ချွတ်တားဘိုင်လေးကို သတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သော်လည်း ချွတ်တားဘိုင်လေးကို မသတ်ဖို့ သူ့အကြောက်အကန် ပြောနေသည့်ကြားထဲကဂိုလန်မာမက်ကသတ်ပစ်လိုက်ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့၏။

ဦးသိန်းစိုးအဖို့တော့ ဒါမျိုးတွေ့ရိုးနေပြီ။ ဒုစရိုက်သမား အတာက သူတို့လုပ်ခဲ့သမျှကို ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံလေ့ မရှိကြ။ ဝန်ခံသည့်တိုင် အပြစ် မှန်သမျှကို တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် ပုံချတတ်သည်။ လုပ်တုန်းက စိတ်တူကိုယ်တူ။ မိပြီ ဆိုရင် စိတ်တူကိုယ်တူ မဟုတ်ကြတော့။ ညီညီညွတ်ညွတ် ဆိုးတကောင်းဘက် ဖြစ်လာသမျှကိုခါးစည်းခံမည်ဟူသော စိတ်ထား ရှိသည့် ဒုစရိုက်သမားဟူ၍ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ မရှိသလောက် ရှားသည်။

ဒါကြောင့်လည်း လုပ်ပြီးသည်နှင့် ပေါ်ကြသည်။

ဆာဟစ်အစစ်ခံနေသည်ကို ခြူးဆေးလိပ် မှိုန်းရင်း နာထောင်နေသည့် ဦးသိန်းစိုး၏ နောက်ဆုံးမေးခွန်းမှာ 'ဂိုလန်မာမက် ဘယ်မလဲ' ဟူပါ၍။

သူမသိပါ ပျော်ဘွယ်ဘက် သွားမည်ဟုပြောပြီး လူချင်ခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည်။

'အလာလားလား' 'ဆို' 'အား' 'အင်' 'အွန်း' 'အဲ' အသံများ ဆာဟစ်ပေးစင်ဖျားစာ တရစပ် ထွက်လာပြီးနောက် အချုပ်ခန်းထဲသို့ လျော့ခနဲစင်သွားခဲ့သည့် ဆာဟစ်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း၏ အနိဗ္ဗာရုံ အစပိုင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။

ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပြီးသည့်နောက် တန်ပြန်လာမည့် အကျိုးဆက်သည် ကုဋ္ဌာရုံများဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဖူးသော စာစေတသားဟူ၍ လောကတွင်ရှိဆုံးမတင်။

နှစ်ယောက်တော့ အချုပ်ခန်းထဲရောက်ပြီး တစ်ယောက် ထျန်သေးသည်။ ထိုတစ်ယောက်ကို လိုက်ရဦးမည့်ဇာနေ ရှိသေးသည့်အပြင် ချွတ်တားဘိုင်လေး၏ အလောင်းကို တူးဖော်စစ်ဆေး၍ ဆေးရုံပို့ ရမည့်ဘာဝန်လည်း ရှိနေပြန်သမို့ မိုးမခင်းမီ ရသမျှ နှစ်နာရီအချိန်ကို ခေါင်းအူးနှင့်ခေါင်းထိပေးလိုက်ရသည်။

ခြောက်နာရီထိုး အိပ်ရာမှနှိုးရန်မှအစား သည့်အတိုင်း ဇနီးဖြစ်သူက နှိုးခဲ့သော်လည်း အိပ်ရာထဲက ဝတ်စုံတော်နှင့် မထနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မျက်စိထို အတင်းပတ်သတ်ပြီး ထလိုက်ရသည့်အိုင် စိတ်မရှင်လနိုးအံ့ ချဲ့ညှို့ခွေယိုဖိဖြစ်နေသည်။ ဆက်သာ အိပ်လိုက်ရလျှင် ထမင်းစားချိန်တောင် နိုးပါမလားမသိ။ သို့သော် တာဝန်က ရှိသေးသည်။



ဒီဇင်ဘာလ (၁၅) ရက်။

ဆာဟစ်ကိုခေါ်ပြီး သုက်သေ လူကြီးများနှင့် အတူ အလောင်း မြှုပ်နှံထားသည့်နေရာကို သွားရမည့် တာဝန်ကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်နှင့် နှိုးချဉ်နေသည့်များ ပျောက်အောင် ရေတစ်ဝချိုးပြီး ယူနိုဗေဒင်းကောက်စုပ်လိုက်ရသည်။

ဆာဟစ်ပြုသည့်နေရာမှ ချွတ်တားအိုင်လေး၏အလောင်းကို ဖော်ယူပြီး အပြန်ခရီးတွင် သူ၏ရှင်ထံဖြစ်ပေါ်လာသည့် နာကြည်းဖွယ်ရာအတိပြီးသော ခံစားမှုဝေဒနာမှာ မျက်ရည်များ စို့လာသည်အထိ ရှိခဲ့ရချေ၏။

စိတ်လိုက်မာန်ပါသာ လုပ်လိုက်ရလျှင် သူ့ခါးပေါ်မှ ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန် ခြောက်တောင်စလုံးမှာ ဆာဟစ် ခေါင်းထဲသို့ တစ်တောင့်ပြီး တစ်တောင့် ဝင်သွားဖို့သာ ရှိတော့မည်။

ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်းနေရသူ တစ်ယောက်အဖို့ စိတ်လိုက် မာန်ပါ လုပ်ချင်သည့်ဒေါသကို တက်ခေါက်အံ့ကြိတ်ပြီး ဖြေ သိမ့်ခဲ့ရ၏။

ဂိုလန်မာမက်ကို အမြန်ဆုံးမိအောင်လိုက်ပြီး ရက်စက် သည့် တရားခံများကို တရားစွဲဆိုတင်ပို့ သည့်အခါ ဥပဒေက ထိထိရောက်ရောက် အပြစ်ပေးနိုင်အောင် လုပ်ရမည့်အစီအစဉ် များမှာ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် အစီအရီရှိနေပြီ။

ရိုက်ထားသည့်အကွက်မှာ လွတ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် ညှိစိုနေပြီ။

မမိသေးသော တရားခံမပါဘဲရိုးတပ်လျှင် ဟာကွက်တွေရှိ သာမည့်အပြင် ဥပဒေ ကျောခိုင်းသူများအတွက် ရှောင်သာ ခိုခမ်းသာ အခွင့်အရေးများ ရရှိသွားမည် ဖြစ်သောကြောင့် ဂိုလန်မာမက်ကို ဖမ်းဆီးရမိရေးသည် ဦးသိန်းစိုးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာကြီး ဖြစ်နေသည်။

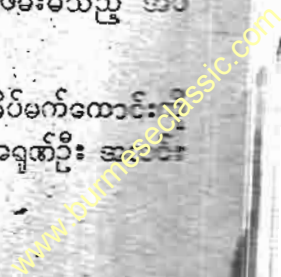
သင်္သန်းကျွန်းရဲစခန်းကလည်း အထူးဂရုစိုက် စောင့်ကြည့် သည်။

သို့သော် မနေ့ညဉ့်က ဂိုလန်မာမက် အိမ်မပြန်ခဲ့။ ဆာဟစ်အစစ်ခံသလို နယ်ကိုများ လစ်သွားပြီလား၊ ရှိပါစေတော့။ ပြေးပါစေတော့။ လိုက်ရမည်သာ။

သည်နေ့ညဉ့် ဂိုလန်မာမက်မယား၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် သူ၏ ခြိမ်းကို ဦးသိန်းစိုးကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်ရေးတစ်မက်တော့အိပ်ဦးမှ။ ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိ ခိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သို့သော်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ဟန် မရှိ။ ဂိုလန်မာမက်ကို ဖမ်းမိသည့် အိပ် မက်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးခဲ့ရသည်။

အိပ်မက်ကတော့ အိပ်မက်ကောင်း။ အိပ်မက်ကောင်း အချို့ ပြေးနိမိတ်ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းပြီး အရက်ဦး အသောက်



ရောင် သမ်းသာသည့်အထိ စောင်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

.....

ဒီဇင်ဘာလ(၁၆)ရက်။

နယ်ထိန်းတစ်ယောက်ကို ပျော်ဘွယ်သို့လွှတ်လိုက်ပြီး ဦးသိန်းစိုးက ရန်ကုန်မြို့ထဲလှည့်ပြီး လိုအပ်သောစုံစမ်းမှုများနှင့် လုံးထွေးနေခဲ့သည်။ ဂိုလန်မာမက်မိန်းမကို ရဲစခန်းခေါ်ပြီး စစ်ဆေးခဲ့ရာမှ သူ့သတိမမေ့လိုက်သည့် သတိလစ်ဟင်းမှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် အပြစ်တင်မိခဲ့ရသည်။

ဂိုလန်မာမက်မှာ မယားနှစ်ယောက်။

သူတို့က မယားကြီးအိမ်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ စောင်ကြည့်ခဲ့သည်။ မယားငယ်အိမ်ကို မေ့ နေသည်။

မယားကြီး၏ အစစ်ခံချက်မှာ.....

ဂိုလန်မာမက် မယားငယ် ယူပြီးကတည်းက ကျွန်မအိမ်က တစ်လနှစ်ခေါက်လောက်ပဲ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ သူ့အရေးများတာက မယားငယ်နဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ ရဲ့အဝတ်အစားများကို မယားငယ်အိမ်မှာပဲထားပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ယာကိုယ် ရွာဖွေစားသောက်နေရပါတယ်။ စားရေးသောက်ရေး အဆင်မပြေလို့ ဂိုလန်မာမက်နဲ့ မွေးတဲ့သားကို ကျွန်မအစ်မများဆီပို့ထားရတာ နှစ်လလောက်ရှိပါပြီ။ သမီးကိုသာ

ကျွန်မနဲ့အထူထားပါတယ်။ သားကို အစ်မများဆီပို့တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတဲ့ အခေါက်ဟာ ကျွန်မဆီ နောက်ဆုံးလာတဲ့ အခေါက် ဖြစ်ပါတယ်။ သားကိုတော့ ကျောင်းမှာ လာတွေ့ကြောင်း မနှိမ့်ပေးကြောင်း သိခဲ့ပါတယ်။ ပျော်ဘွယ်မှာ ကျွန်မအိမ်ကိုရှိပါတယ်။ ဂိုလန်မာမက်နဲ့ အဆင်မပြေကြပါဘူး။

ဟူ၍ အစစ်ခံထားသည်။

မယားကြီး မယားငယ်ရှိသောယောက်ျားများမှာ မယားကြီးထက် မယားငယ်ကို ပို၍စွဲလန်းနှစ်သက်တတ်ကြောင်း ဦးသိန်းစိုး သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

တချို့ ကြံတော့လည်း မယားငယ်ကို ဘယ်လောက်ပဲ စွဲလန်းနှစ်သက်မှုရှိစေကာမူ အရေးဟယ်အကြောင်းဟယ်ရှိလာပြီဆိုရင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မယားကြီးဆီကို ပြေးကပ်တတ်ကြသည်။ သာတုန်းနားသူထက် မယားကြီးကသာအန္တရာယ်အတာအနစ်နာခံ၍ သစ္စာရှိကြသည်။ မယားကြီးကို သတိရတတ်ကြသည့် လောကဓမ္မတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်ဥေရာ ဦးသိန်းစိုး မယားကြီးအိမ်စောင်ကြည့်ခဲ့သည်မှာ လုံးဝမားသည်ဟုတော့ မဆိုနိုင်ရာ။ နှစ်အိမ်စား စောင်ကြည့်သင့်သည်ကိုတစ်အိမ်တည်း ဩည့်ခဲ့သည်မှာ ပမာဒလေခ ဖြစ်သွားခြင်းဟု ဆိုရန်သာရှိပေသည်။

သည်နှုတ်တစ်ညတော့ မယားငယ်အိမ်ကို စောင်ကြည့်ရပေဦးမည်။

၈၆ နန်းကျော်မြသန်း

ဂိုလန်မာမက်ကို မိဖိုအတွက်ဆိုလျှင် ဦးသိန်းစိုးမှာ တစ်ညညွှန်မဟုတ် ညညွှန်ပေါင်းတစ်ရာအိပ်ရေးပျက်ပါစေ။ သူ၏လွှဲလျော့လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလေ။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကောင်းတို့မည်သည် ကိုယ်လိုက်နေသော အမာပင် မချင်း တရားခံကို မမိမချင်း၊ တရားခံကိုရုံးတင်တရားစွဲဆိုမှု မပြုနိုင်မချင်း၊ ပဋိသန္ဓေ ဆောင်ထားရသည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးပမာသို့နယ် ရှိချေ၏။ အမူပေါ်ပြုတရားခံမိပြီ၊ တရားခံကို တရားစွဲဆိုတင်ပို့ နိုင်ပြီ ဆိုသော အကျမှ ပဋိသန္ဓေသားကို အောင်မြင်စွာ ဖွားမြင်နိုင်လိုက်သည်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးသို့နယ် ခံစားရပေသည်။

ပဋိသန္ဓေဆောင်ထားရသူ ဦးသိန်းစိုးပင်.....။

...o....

အခန်း (၁၃)

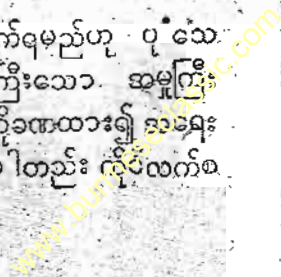
ဒီဇင်ဘာလ (၁၇) ရက်။

မနေ့က အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ခဲ့ရသည်မှာ အရာမထင်၊ အကြောင်းမထူး။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှာ မနက်ငါးနာရီ၊ သုံးနာရီလောက် အိပ်လိုက်ရပြီး မနက်ရှစ်နာရီခွဲ သာသာခန့်တွင် ယူနိုဖောင်းဝတ်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ပြန်ပေးမမဖြစ်ခင် သူလိုက်နေရသော မပြီးပြတ်သေးသည့် အမှုနှစ်မှုရှိသေးသည်။ ဒါကိုလည်း လုံးဝမျက်ခြည်ပြတ်ထား၍ မဖြစ်။

ရဲအလုပ်တွင် အမှုတစ်မှုပြီးမှတစ်မှုလိုက်ရမည်ဟု ပုသိမ်ကားချ ဖယားဆွဲထား၍မရ။ အရေးကြီးသော အမှုကြီးပေါ်လာလျှင် အရေးမကြီးသော အမှုကိုခဏထား၍ အရေးကြီးသော အမှုနောက်လိုက်ရမည်။ တစ်ပါတည်း ကိုယ်လက်စ အမှုများကိုပါ တွဲလိုက်ရမည်။



ပျော်ဘွယ်သွားနေသော နွယ်ထိန်းက နက်ပြန်လောက်မှ ရောက်မည်။

ဂိုလန်မာမက်ဖမ်းဆီးရေးကို ဦးတည်ချက်ထား၍ ကိုင်လက် ၈ အမှုများကိုလည်း စုံစမ်းရင်း အပြိုင်ထွက်ဖို့ အထွက်ပြု နေ့စဉ် မှတ်တမ်းရေးသနစ်၌ ရဲစခန်းအပြင်ဘက် စောင့်နေသည့် အစောင့်ရဲ ခေါ်လာသည့် ကုလားတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်လာသည်။

လေးငါးရက် မရိတ်ရသည့် မှတ်တမ်းပေးပို့ပုံရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေး ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ဆံပင်များပူယောင်းနေသည့် ကုလားတစ်ယောက်၊ သူ၏အစဉ်အစားမျှားမှာ ခသသေသပ်သပ်မရှိ၊ ညစ်ထေးနေသည်။

ဦးသိန်းစိုးက နေ့စဉ်အထွက်ပြု မှတ်တမ်း ရေးနေရာမှ မျက်နှာမော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ဂိုလန်မာမက်ပေါ’

ဦးသိန်းစိုးလက်ထဲမှ ဘောလံပင် လွတ်ကျသွားသည်။ မိနစ်ပိုင်းလောက် ကြက်သေသေသွားသည်။

နောက်တော့ဦးသိန်းစိုး၏မျက်နှာပေါ်မှာရာထူးတိုးအမိန့်ကို ဖတ်လိုက်ရသူ၏ မျက်နှာရိပ်မျိုး ထင်သွားသည်။

ဂိုလန်မာမက်ကို တွေ့ရင် ရေရေလည်လည်တွယ်လိုက်မည့် ဟု မာန်တင်းထားသည့်စိတ်များ ဘက်ဆောက်သွားသည်မိမိ။ ဂိုလန်မာမက်၏ ဇာတ်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ခိုင်းလိုက်မိသည့် နွယ်ဖြစ်သွားရသည်။

ထီးစုံမဟုတ်သော အလုပ်တစ်ခုကိုပင် ဦးသိန်းစိုး လုပ်လိုက်မိသည်။

ဂိုလန်မာမက်အတွက် လက်ဖက်ရည် မှာခိုင်းလိုက်ခြင်း။

‘ကဲ... မာမက် မင်း ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်း’

မာမက်က ဆာဟစ်နှင့်သွ မြန်ပေးဆွဲမှုကျူးလွန်ရန် စတင် တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည့်အခါ ပြစ်မှု၏အဆုံးသတ်အပိုင်းအထိ ပြောပြခဲ့သည်မှာ ပြောင်စင်စင်စင်ရှိလှ၏။

ခြူးဆေးလိပ်သောက်ရင်း အနိဋ္ဌာရုံများကို ကြားနေရသည့် ဦးသိန်းစိုး၏မျက်နှာပေါ်မှာ မဲ့ရိပ်မသင်သံပြုံးရိပ်သမ်းနေသည်။

သန္ဓေသား ပေးပွားချိန်ရောက်နေသော်လည်း ပိုက်နာရသည်မှာ ငြင်ငြင်အာသာရှိသည့် ထိုယံဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးပမာသို့။

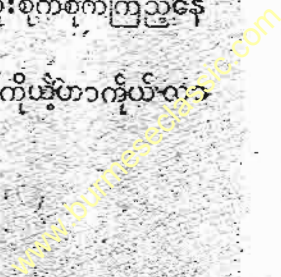
ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးရလိမ့်မည် ဘင်လားရာမှ ရှော့ရှော့ရှူရှူ မွေးလိမ့်မည်ဟု သိရသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးသို့နှုတ်။

ဂိုလန်မာမက်မှာ ပြောစရာများ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့်သူ၏ ခေါင်းကို အောက်ငုံထားလိုက်သည်။

ဦးသိန်းစိုးက ဂိုလန်မာမက်မျက်နှာတို့ မော့ခိုင်းလိုက်ပြီး ခြူးဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကမ်းပေးရင်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ကျိုးစင်ပေါ်တက်ရမည့်အမှုမျိုးတွင် ကိုယ့်တာကိုယ်သာ ရောက်အစမ်းခံသည့် ထူးစူးခံ။

ရှိတေ့ရှိသည့် ရှားသည်။



သူ၏ထွက်ဆိုချက်များမှာ အထိန်အချိန် အကွယ်အဝှက် ဖြစ်ဟု ယူဆရသည်။ ဆစ်တိုနှင့်ဆာဟစ်တို့၏ အစစ်ခံထား ချက်နှင့် ပြောင်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်သည့် ကဲ့လွဲချက်မျိုး မပါ။ ဆိုးကာသိကာ ကဲ့လွဲချက်သာ ပါသည်။

‘ဂိုလန်မာမက်’
‘ဆရာ’
‘မင်း ဖြောင်ချက်ပေးမလား’
‘ပေးပါ့မယ် ဆရာ’

ဦးသိန်းစိုးက ဂိုလန်မာမက် တရားရုံးတွင် ဖြောင့်ချက် မပေးခင် ရဲစခန်းတွင် ထွက်ဆိုသည့် ထွက်ဆိုချက်ကို သက် သေနှစ်ဦး၏ ရှေ့မှောက်တွင် ထွက်ဆိုအစစ်ခံစေရန် စီစဉ် လိုက်၏။

ဦးသိန်းစိုးက ထပ်ဆင့်မေးခွန်းတစ်ခု မေးလိုက်သည်။ ကြိုး စင်ပေါ်တက်ရမည့် အမှုကြီး၏ တစ်တန်းခံဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းကို လာရောက် အဖမ်းခံရုံမက အလွယ်တကူ ဖြောင် ချက်ပေးရန် ဆဘောတူခဲ့သည့် အကြောင်းဇာစ်မြစ်ကို သိလို သဖြင့် ဤသို့ ထပ်ဆင့်မေးခွန်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။

‘ဂိုလန်မာမက်’
‘ဆရာ’
‘မင်း ဘာဖြစ်လို့ စခန်းမှာ ကိုယ်တိုင် လာအဖမ်းခံပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးချင်တာလဲ’

‘ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ဆရာ’
‘ဘာဖြစ်လို့မပြောချင်တာလဲကွာ ဇာစ်မြစ်အမှန်ကို ဆီရင် တို့လဲ ကူညီနိုင်သလောက် အကူအညီပေးနိုင်တာပေါ့’

ဂိုလန်မာမက်က ဦးသိန်းစိုး၏အမေးကိုမဖြေဘဲ တွေ့ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

‘မဖြေချင်လဲ ရပါတယ်ကွာ’
‘ကျွန်တော် မဖြေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ပြောရမှာ’
ဂိုလန်မာမက် မျက်အိမ်တွင်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ သည်။

ငိုသံပါကြီးနှင့် သူပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများမှာ ဦးသိန်းစိုး လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် စကားလုံးများဖြစ် ရာ သူ့စကားဆိုးသည်နှင့် ဦးသိန်းစိုးပါ ငိုငိုကျသွားခဲ့၏။

‘ဆရာ ချက်စားဘိုင်လေးကို လည်ပင်းညစ်တုန်းက သူ့ ပါးစပ်က ‘အလ္လံ၊ အလ္လံ၊ အလ္လံ’ဆိုတဲ့ ဘုရားသခင်ကို တမ်းတသံလေး ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သား အရွယ်လောက်က ဘုရားသခင်ကို သတိရပြီး ကျွန်တော်က ဘုရားသခင်ကို သတိမရဘဲ တမန်တော်မိုဟာမုဟ်ရုံ’

ဂိုလန်မာမက်၏အသံမှာ တိမ်ဝင်သွားသည်။
ရိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်သည့် ဂိုလန်မာမက်မှာ.....

၅၂ နှစ်ကျော်ပြည့်သန်း

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဥပဒေတော်စာတမ်းများသည် နှလုံးသား
ရေးရာကို အလေးပေး၍ မဖြစ်ပေ။ ဥပဒေ၏ အရှိသတောက်
အရှိသတောအတိုင်း ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်အောင် လုပ်ရပေလိမ့်
မည်သာ။

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာလ (၁၇) ရက်။

လက်ကီးဆဲဗင်းပါသောရက်။

၁ + ၇ = (၈) သည် ဦးဆိမ်းစိုးအတွက် ကောင်းသော
ဂဏန်းဟု ဆိုရချေမည်ပါတည်း။

...၀...

အခန်း (၁)

ခြောက်ရက်

နာရီအားဖြင့် (၁၄၄) နာရီ။

ထိုခြောက်ရက်တစ်ကာလအတွင်း ပူဆွေးပျာပါဒါသော
အဆွယ်သွယ်ကို ရင်ဝယ်မှိုက်လျက် အလျှဉ်းညှိုးညှိုး အပူရှိန်ကြီး
မှားသည့် မီးလုံးကြီးများကို ဖယ်ထိပ်ပေါ် တပ်ထားခဲ့ကြရ
သည့် ဦးမောင်မောင်စိန်တို့ မိသားစုမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု၊
ပူဆွေးလှမ်းဆွတ်မှုများကို ရက်မလှည့်၊ လမ္မာနှစ်သို့တိုင် ထဲထဲ
ဝပ်ဝပ်ကြီး ခံစားရမည်ဖြစ်သလို ခြောက်ရက်သာ ကြာသည့်
ပြန်ပေးမှုကျူးလွန်ခဲ့သူ တရားခံများမှာလည်း စိတ်ဒုက္ခ ကိုယ်
ဒုက္ခအသွယ်သွယ် ရင်နှောင်ဆိုင်ချေသည့်လျက် ရက်မလှ၊ လမ္မာ
နှစ်သို့တိုင် ပြင်းမြဲတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ခံစားမှုဝေဒနာဆိုးကြီးကို
ဆက်လက် ခံစားကြရပေတော့မည်သာ။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံများမှာ ပြစ်မှု စတင်ကျူးလွန်ခဲ့သည်မှ ခြောက်ရက်ကာလအတွင်း စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှု၊ ကြောက်ရွံ့မှု အသွယ်သွယ်ကို ခံစားပြီးနောက် အနိဗ္ဗာရုံစားရိုးရှည်ကြီးကို ဆက်လက် လျှောက်ရခွင့်မရှိတော့တော့ ထိုခရီးစဉ်မှာလည်း ဣဇ္ဇာရုံပူ၍ တစ်ကွက်တစ်လေမှ တွေ့စရာမရှိပါလေ။

စိတ်မောလူမော တရားခံများနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည့် ဦးသိန်းစိုးမှာလည်း နားခွင့်မရသေးပေ။ သူတို့ကို ရုံးတော်သို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ တရားခံကိုပမ်းသီးပြီး ရုံးတင်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ လုပ်၍မရ။ တရားခံများ ကျူးလွန်ခဲ့သည့်ပြစ်မှုအတွက် ရုံးတော်မှ သံသိစစ်စင် ထမ်းထမ်းရှင်းရှင်း အပြင်ရှိစေရန် ဟာတွက်ပျော့တွက် မရှိအောင် လုပ်ရမည့်တာဝန်ကိုလည်း လျစ်လျူရှု၍ မဖြစ်ပြန်ပေ။ ဆက်လက်၍ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရခွင့်မရှိတော့။

...၀...

ဒီဇင်ဘာလ(၁၀)ရက်နေ့။

ဆာဟစ်ရော့ ဂိုလန်မှာမက်ကပါ သူတို့သဘောအလျောက် ပြောဆိုချက်ပေးလိုပါသည် ဆိုထားသောကြောင့် ပြောဆိုချက် ယူမည့် တရားသူကြီးရှေ့ မှောက်သို့ ပို့ ပေးရသည်။ တရားခံ

များ ပြောဆိုချက်ပေးရာတွင် ရှော့ရှော့ရှုရှု။ ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်နှင့် တစ်ဖုန်းလွှာ အချိန်မှာ လွယ်လွယ်လေးပင် ကုန်သွားခဲ့သည်။

တရားခံများကို ထောင်သို့ ပို့ပြီးတော့မှပဲ ဦးသိန်းစိုးမှာ စားရခွင့်မရှိတော့ပဲ အနားယူလိုက်နိုင်သည်။

စိတ်မော လူမော သယ်လောက်ပင်ဖြစ်၍ သယ်သို့ပင် ပင်ပန်းစေကာမူ အထက်လူကြီးများ၏ ချီးကျူးထောပနာ ပြုသံမှာ ဦးသိန်းစိုးအတွက် ချစ်ဇနီး၏အိပ်ရာဝင် အနမ်းထက် ပိုသော ကြည်နူးပီတိဖြစ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။

၁+၀ = ၉ သည် လုပ်ကီး 'နိုင်ငံ' ပါတည်း။

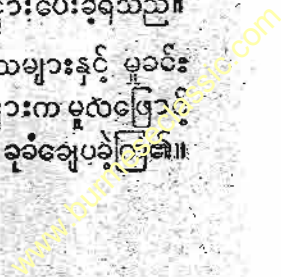
...၀...

တရားခံများရုံးတင်ပြီ။

ဆစ်တိုက အစိုးရသက်သေ။

ဆာဟစ်နှင့် ဂိုလန်မှာမက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးက သူတို့အတွက် ရှေ့နေမငှားနိုင်ကြောင်း ရုံးတော်ကို တပ်ပြခဲ့သဖြင့် တရားခံများအတွက် အစိုးရက ရှေ့နေ ငှားပေးခဲ့ရသည်။

ပီပြင်သောစွဲဆိုချက် ခိုင်လုံသော သက်သေများနှင့် မှခင်း ဖြစ်ရပ်ကိုရှုပ်လုံးဖော်ခဲ့သော်လည်း တရားခံများက မူလပြောဆိုချက်နှင့် ကွဲလွဲသော ထွက်ဆိုချက်များဖြင့် ခုခံချေပခဲ့ကြ၏။



မလွတ်နိုင်သည့်အမှု မြစ်စေ့ကမ္မာမှ တရားခံတို့၏ တံးဝံအတိုင်း ပြစ်မှုပေါ်လေ့ရှိစေရန် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ ယင်းညိုကြိုးစားရာ တွင် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အပြစ်ပုံချဆည့်နည်း ဖြင့် ကြိုးစားမလွတ်မြောက်စေရန် ရုန်းထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဆာဟစ်က ဂိုလန်မာမက်အပေါ် အပြစ်ပုံချသလို ဂိုလန် မာမက်က ဆာဟစ်အပေါ် အပြစ်ပုံချခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ သူများမျက်ချေးကို လက်ညှိုးဆိုးပြ ရင်း ကိုယ်ချက်ချေးကိုယ်ပြန်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြသလို ဖြစ်ခဲ့ရ ချေ၏။

အမှုလမ်းကြောင်းကြီးမှာ တရားခံတို့၏ မြစ်မှုကျူးလွန် ခဲ့ပုံကို လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားစေဘိသည့် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ကွင်းကြီး ပေါ်လာစေခဲ့ပြီ။

သူတို့အမှုကို စစ်ဆေးခဲ့သည့်မှာ လေးလကျော်ခဲ့ပြီ။

နှေးထားသောခြံစောင်မပါ အခန်းနှင့်ပေးဖျား ထိလောက် အောင် ကျွေး၍ ဆေးခင်းကာလ၏ညှို့ပေါင်းများစွာကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့ရသည်မှာ မသက်သာ။ အလူးအလဲခံခဲ့ကြရ၏။ တစ် ညှို့လုံး ကိုယ်တွင်ပတ်ဖွဲ့နေသည့်အအေးဒဏ်ကို အလူးဆလှိုင် ခံခဲ့ရပြီး မနက်မိုးလင်းမှ အချုပ်ဆောင်ရှေ့တွင် နေပူစာ လှူရင်း ကိုယ်ဝေ့ ကို ပြန်လည်နှေးထားစေခဲ့ရ၏။ ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ကို ထောင်ထဲရောက်မှ ပိတ်ခြင်ပြင်ကြီး ခံစားလိုက် ရ၏။

ဆောင်းမှနေသို့ ကူးလာပြီး။

နှေးရောက်တော့လည်းမသက်သာ၊ ရေကနည်းသမို နှစ်ရက် သုံးရက် တစ်ခါသာရေချိုးရသည်။ ထောင်အမိုးသွပ်ပြားမှ ထိုးဆင်းလာသည့်အပူရှိန်မှာ အင်္ကျီမဝတ်နိုင်သော သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ချွေးလုံးကြီးများ တင်ပေးခဲ့၏။

တစ်နှေလုံးထွက်နေသည့် ချွေးစီးများမှာ ညှို့အိပ်ရာသို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် ဒုက္ခပေးလျက်ရှိချေ၏။

အုတ်ရိုးအပြင်တွင် အစားဆင်းရဲသော်မှ အအိပ်မဆင်းရဲ နိုင်ရာ။ ရေမချိုးရသူဟူ၍ မရှိနိုင်ရာ။ အစားအအိပ် ဆင်းရဲ သည့်တိုင် ဘယ်နေရာမှာမဆို ရေကိုတော့ တစ်ခဲချိုးနိုင်မည်။

ထောင်ထဲမှာ အားလုံးဆင်းရဲသည်။

အားလုံးဆင်းရဲသည့်ဒဏ်ကို သူတို့ ရေရေလည်လည်ကြီး ခံနေရပြီ။

ထားဘိတော့။

ရှေ့မှာ ထို့ထက်ထို့ထက်ပိုသော ဒုက္ခ။ ထိုမျှထက် အဆ ပေါင်း များစွာသောဆင်းရဲခြင်းကို တွေ့ရလိမ့်ဦးမည်ဖြစ်ပေ သည်။

အမှုအမိန့်ချမှတ်ရန် ခြောက်ရက်သာ လိုတော့သည်။

အအိပ်ဆင်းရဲသောနေရာတွင် အဆမတန်သော စိတ်လှုပ် ရွားမှုထပ်၍ ပိုပီလာသောအခါ အိပ်စက်ခြင်းနှင့်ကင်းဝေးခဲ့ ရ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထိုခြောက်ရက်ကာလအတွင်း အိပ်စက်ခြင်းဆိုသည်မှာ တစ်ဈေးတစ်မက်မျှသာ။

၉၈ နိဗ္ဗာန် ကျော်ဖြူသန်း

အမှုကျူးလွန်ခဲ့သည့် ခြောက်ရက်ကာလအတွင်း စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ပြေးလွှားတိမ်းရှောင်နေခြင်းကြောင့် အိပ်စက်ခြင်း အခွင့်အရေးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး မရယူနိုင်ခဲ့သလို အမှုအမိန့်ချမှတ်ရန် ခြောက်ရက်လိုသော ကာလတစ်လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးခဲ့ရပြန်ပေပြီ။

ချမှတ်မည့်အမိန့်ကို စောင့်နေရသည့်မှာ ရုတ်တရက်မောဟိုက်လှပါဘိ။

အခန်း (၂)

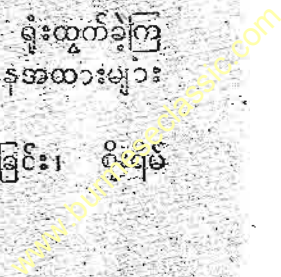
ပြေလ(၅)ရက်နေ့။

ပိုးမလင်းခင်ကတည်းက မနေပြီ။ နေထွက်လာသည်နှင့် ညဂိုဏ်းမှာ သိသိသာသာ မြင်လာသည်။

ချိုင်ဝင်နေသော မျက်တိုင်းများက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်စက်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သိပြုနေသည်။ လေးလတာကာလအတွင်း နဂိုဂိုဏ်းသော အိမ်လုံးကိုယ်တည်မှာ အလေးချိန် လေးပုံတစ်ပုံခန့် လျော့ဆင်းသွားပြီကို ဆေးရုံရှိ ကိုယ်အလေးချိန်ပြ စပေါင်းချိန်လက်တံကလေးက ညွှန်ပြနေသည်။

တစ်ပတ်ရစ်အင်္ကျီ၊ တစ်ပတ်နှမ်းလုံချည်နှင့် ရုံးထွက်ခွဲကြသည့် အာဟာရနှင့် ဝိုလန်မာမက်ကို မျက်နှာအနေအထားများ သိသိရှိသိမိမည်ကို ဖော်ပြရန်လိုအပ်သည်။

တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ပိုးရစ်



ပူပန်နေခြင်း အမှုအရာအားလုံး သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ နေသည်။

သူတို့ကို တရားရုံးသို့ ခေါ်ထုတ်သွားရမည့် ရဲများ ခတ်ပြေးသွား လက်ထိတ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေး သည်။

သူတို့က အရေးကြီးသော တရားခံနှစ်ယောက်။

သည်တစ်နေ့သာ အုတ်ရိုးအပြင်ကိုထွက်ရတော့မည်။ ထို ပြေးမည်ဆိုက ထွက်ပြေးဖို့အခွင့်အရေးမှာ သည်တစ်နေ့သာ နက်ဖြန်ကရ၍ သူတို့အတွက် ပုပင်စိုးရိမ်စရာမလို၊ ပြေး ပါသည်ဆိုသည့်တိုင် ပြေးဖို့အခွင့်အရေးမရှိတော့။

မပြေးသော်ရှိ ပြေးသော်ရှိ ဒီနေ့သူတို့ကို အထူးဂရုစိုက် ရမည်။ နည်းနည်းလေးမှ အလစ်ပေးလို့မဖြစ်။

တိရစ္ဆာန်ရိုထဲကကျားကို အစာကျွေးသူလို မျက်လုံး တစ်ချက်အလစ်မပေးခဲ့သောထူး နှလုံးမူရမည်။

ရုံးတော်ပေါ်တွင်....

ဝက်ခြံနားတွင် အစောင့်ရဲသုံးယောက် ညှပ်စောင့်နေသော စက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးခန်း၏ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက် ပေါက်တွင်လည်း ရဲတစ်ယောက်စီ အသင့်ရှိနေသည်။

တရားခွင်ပေါ်သို့တက်လာသည့် တရားသူကြီး၏ ဖြူငေး အသားမှာ အယ်(လ်)ပါကား အကျိန်ပြာရောင်နှင့် လိပ်ဖက်သည်။ ခေါင်းပေါင်းက ပန်းနုရောင်။ တရားသူကြီး အသက်ကို ပို၍နုသက်သွားစေသည်။

ပြေးမရယ် တုတ်ငြိမ်သောလူငြိမ်ဆောင်ထားသည့် မျက်နှာ နှုတ်အသားမှာ ခက်ထန် မာကျောသည့်ဟု ဆိုရမလား၊ ကျက်သောလူငြိမ်ဟုဆိုရမလား မခွဲခြားနိုင်ရာ။

တရားသူကြီးက သူ၏မြင့်မားသော ကုလားထိုင်ပေါ် မှီသည်နှင့် တရားခံနှစ်ယောက်ကို မျက်လာတစ်ချက်လှန် ညှိလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် စီရင် ဖိုင်တွဲကို ဖွစ်လှန်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းတစ်ခုလုံးအပ်ကျသော လောကီအောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် တရားသူကြီး ဖိုင်တွဲလှန်လိုက်သည့်အသံ ထွက်ပေါ်သလိုထင် ရသည်။

....၀....

တရားခံဂိုလန်မာမက်နှင့်တရားခံအာဟစ်တို့မှာပုဒ်မ-၃၆၃ ၃၀၂(၁)တို့ကို အတူတကွပူးပေါင်း၍ ကြိုတင်ကြံစည် လှုပ်ရှားခဲ့သူများ ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယမရှိရာအောင် လှုပ်ထင်ရှားသည်။

တရားခံများသည် သူတို့အား ပြန်လည် ခုခံနိုင်စွမ်းမရှိ သော လူလားမမြောက်သေးသည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးအား တက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် အခံနှစ်ယောက်စလုံး အပေါ်တွင် လူမှုရေးအရလည်း

၁၀၂ နို့ ကျော်မြသန်း

ကောင်း၊ ဥပဒေသတောအရ လည်းကောင်း၊ သက်ညာစွာ ပေးရန် အခြေအနေ လျှိုးဝမပေါ်ပေါက်ပေ။

‘ဆူတိုနှစ်ယောက်အပေါ် ကြိုးလေးသောအပြစ်ဒဏ်မှ မှုတ်ပါး၊ အခြားစဉ်းစားစရာမရှိသဖြင့် ထောင်ဒဏ် ခုနစ်နှစ်နှင့် သေဒဏ်အမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။’

‘ကျွန်ုပ်ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို ပကျေနပ်လျှင် ခုနစ်နှစ်အတွင်း အယူခံဝင်ရောက်နိုင်သည်။’

....၀....

ဂိုလန်မာမက်ဆော အာဟင်ပါ သေဒဏ်ချမှတ်ခံရလိမ့်ဟု ထင်တားခဲ့ကြသည်။ တကယ်တမ်း သေဒဏ်ခံရမည့်အထက် ချမှတ်သည့်ကြားလိုက်ရသည့်အခါ နားကဲ့လုမတတ်ခံလိုက်ရသည်။

အာဟင်ပါ၏မျက်စည်များ ပေါင်ပေါ်တစ်ထွားသည့် နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျနေသည်။

သက်တိတ်ခတ်ဆားသောဂိုလန်မာမက်၏ လက်နှစ်ဖက် သူ၏ခေါင်းအောက်ကို ရောက်သွားပြီး ‘အလ္လာ’ အရားကို တလိုက်သည့်အသံ ထွက်လာသည်။

ကြိုးမိန့်တရားခံနှစ်ယောက်၏ အနီးအနားတွင် ရှိနေကြသူများမှာ ဆူတိုနှစ်ယောက်ကို သနားရမလို၊ မသနားရမလို၊ ဗေဒနာမရှိသည့်အဆင့် ရှိနေကြသည်။

ပဋိသန္ဓေဆောင်အမျိုးသမီးနှင့်နှိုင်းရာအင်သောဦးဆုံးစိုးမှာ ပဋိသန္ဓေသားကို အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားလိုက်ရသည်။

....၀....

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဆူဆူညံညံ စကားမပြောရ။

အာဟစ်ရော ဂိုလန်မာမက်ပါကြိုးတိုက်ထဲရှိ သူတို့နေရ မည့်အခန်းထဲမှာ ကုတ်ကုတ်ကလေး ထိုင်နေကြသည်။ ညနေ စာ ထမင်းကို ဟုတ်တိတ်တိတ် စားနိုင်ကြ။

လောလောလတ်လတ် ကြိုးတိုက်ထဲရောက်လာသူ ကြိုး သမားထဲမှ ထမင်းမြိန်မြိန်ရှက်ရှက် စားနိုင်သူဟူ၍ မရှိဖူးပေ။ အချို့ဆိုလျှင် ကြိုးတိုက်ရောက်သည့်နေ့ ထမင်း လုံးဝ မစားကြ။

အမှောင်သည် လူသားတို့အား ကြောက်စိတ် အလိုလို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ရာ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်စသူများမှာအမှောင် ကို ပို၍ကြောက်ကြလိမ့်မည်သာ။

အားငယ်စိတ်နဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ် လွှမ်းမိုး နေသောကြောင့် ကောင်းသော ကြားခြင်း၊ ကောင်း သောမြင်ခြင်းဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ စက္ခုအာရုံနှင့် သောတ အာရုံဟာလည်း ကပြောင်းကပြန် လွဲမှားနေပုံ၊ တယ်၊ အသံမရှိတဲ့ အသံကြားနေသလိုလို၊ မြင်စရာ မရှိတဲ့ ကဘောက်တိကဘောက်ချာ ရုပ်ဗြုပ်တွေ မြင် နေသလို ခံစားရစမြဲရှိပါတယ်။ ခုနစ်ရက်အတွင်း အယူခံဝင်ရမည်ဆိုသည့် ပုပန်စိတ်ကလည်း ထူးထူးက က် အနှောင့်အယှက် ပေးနေပါတယ်။ ခုနစ်ရက် အတွင်း အယူခံမဝင်နိုင်ရင်ဆိုတဲ့ လှုပ်ရှားစိတ်နဲ့အတူ အယူခံမှာနိုင်ပါ့မလားဆိုသည့်ပုပန်စိတ်က လုပ်ဆင့်ပိုး

အခန်း (၃)

ကြိုးတိုက်ထဲမှာ

တရားရုံးမှ ထောင်သို့ပြန်ရောက်လာသည့်သူတို့နှစ်ယောက် ကို ကြိုးတိုက်ထဲတန်းပို့လိုက်ရန်နှင့် အခန်းအမှတ်လေးနှင့် ငါးတွင်ထားရန် ထောင်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့နေရမည့် အခန်းများကို အထူး ရှင်းလင်းစရာမလို ကြိုးတိုက်အခန်းများမှာ အမြဲတန်းအဆင်သင့် ရှင်းလင်းပြီး သား။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြိုးတိုက်ထဲ ဝင်လာသည့်အခါ ကြိုး တိုက်ထဲတွင် ရှိနေသူများက သူတို့အခန်းဝသံတိုင်နားက ကြံ ဆိုနေကြသည်။ သူတို့နေထိုင်ရသည့်ကျဉ်းမြောင်းသောကမ္ဘာ လေးအတွင်းသို့ နေ့စဉ်တွေ့ဆုံနေရမည့် လူသားနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို အပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုခဲ့ကြသည်မှာ အဝတူချင်း အားပေးသည့်အသွင်ဟု ဆိုရချေမည်လား။

ပိ လာပြန်ပါတယ်။ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်စတင်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်မှာ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုဝေဒနာဟာ အဆိုးဆုံးပါပဲ။ ကြိုးပေးခံရတော့မှာကို သိနေတဲ့နောက်ဆုံး အချိန်ထက်ပင် ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားရပါတယ်။

နောက်ဆုံးအချိန်မှာ စိတ်လျော့ချလိုက်ပြီမို့ ခံစားမှု သက်သာသလို ရှိခဲ့ရပါတယ်ဟု အဆိုပြုခဲ့ကြ၏။

တကယ်တော့ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်သည်မှ ကြိုးစင်ပေါ် တက်ရသည် နောက်ဆုံးအချိန်အထိခံစားမှုဝေဒနာမှာ လျော့ပါးသွားသည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။

တာဟင်နှင့်ဂိုလန်မာမက်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်၍ မရ။ ညှစ်စာမောင်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖော်ပြခြင်းဝှာမစွမ်း သာသည့် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စိတ်များနှင့် နှုတ်နိုးလုံးရင်း ညဉ့်တာကို ဖြတ်ဆန်းခဲ့ရ၏။

မိုးလင်းခါနီးမှသာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ပြေလ(၆)ရက်နေ့။

ကောင်းသေခန်းထဲခြင်းနှင့် မဆုံစည်းရသူများ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိသည့်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝိုင်တွေနေသည်။ မျိုင်တွေနေသည်။ မအိမ်သာ ဖြစ်နေသည်။

မနက်ရုတ်နာရီခန့်တွင် ကြိုးတိုက်ထဲနီးစီးနှင့်အတူ ဆေး ရုံသို့သွားရသည်။ ကြိုးတိုက်ထဲရောက်စလူများကို ပေါင်ချိန်

ထားရသည်။ ဆေးစစ်ရသည်။ သူတို့က ကြိုးမိန်းအတိုင်း ယေဒုတ်ခံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ကို အခြားသော နည်းဖြင့်သေခွင့်မပေးနိုင်။

အယူခံတွင် ကြိုးဒဏ်မှ လွတ်ကောင်းလွတ်မည် ဖြစ်သော် လည်း လောလောအယ်တွင် သူတို့က ကြိုးသမား။ သူတို့ ကျန်းမာရေးကို စစ်ဆေးရမည်။

ဆေးမိုက်အပြန် ထမင်းစားပြီးဆန်နှင့် အယူခံ ရေးပေး မည့် ထောင်မှူးလေး ရောက်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ သီးခြားရှေ့နေ၊ ရှေ့ရုပ်များငှားရမ်းပြီး အယူခံ မဝင်နိုင်သောကြောင့် ထောင်မှူးလေးက သူတို့အယူခံလွှာ ကို ရေးပေးရမည်။ ခုနှစ်ရက်အတွင်း အယူခံရမည်မို့ မြန် မြန်ပဲ လုပ်ရမည်။ သူတို့၏ အမှုသွားအမှုလာကို မေးမြန်းခဲ့ သည့် အယူခံရေးမည့် ထောင်မှူးလေးမှာ စိတ်မပါသလိုဖြစ် သွားရသည်။

အဲကြေခွင်းက သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော မှုခင်းဖြစ်ရပ် ကြောင့်။

အယူခံရေးပေးမည့် ထောင်မှူးလေးမှာ သားနှစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ၏ဘားကြီးမှာ ဂိုလန်မာမက်တို့ သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ချွတ်တားဘိဝံလေးအရွယ်။ သူ့ဘားနှင့် ချွတ်တူကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူခဲ့သူများ၏ သက်သေခွင့်၊ လွတ်မြောက် ခွင့်ရရေးအတွက် သူက အယူခံလွှာရေးပေးရမည် ဆိုသော အခါ...

စိတ်ထဲတွင် နှင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည့် ထောင်မှူးလေးမှာ တာဝန်အသောမတတ်လျှင် ထိုအယူခံလွှာမျိုးကို သူ၏လက်နှင့် ရေပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

တာဝန်အရမို့ သာလုပ်ရမည်။ စိတ်ထဲက သိပ်မပါ။

တစ်ကြောင်းက သူတို့အမှုဖြစ်ကြောင်းမှာ ထင်းရှားနေသောကြောင့်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းထင်ရှားသည့် အမှုအတွက် အယူခံရေးရမည်မှာ မလွယ်။ ဥပဒေကို အရည်ကျိုသောက်နေသည့် ဥပဒေပညာရှင်ကြီးများသည်ပင် ယင်းကဲ့သို့သော အမှုမျိုးအတွက် အယူခံလိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ကမ္မသကာ သဘောမျိုးလိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအရ အယူခံရေးပေးရမည့် ထောင်မှူးလေးအတွက် ပို၍ခက်ခဲလိမ့်မည်သာ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ သူတို့အယူခံလွှာကို ပြိလ(၉)ရက်နေ့တွင် တင်ပေးလိုက်သည်။

....၀....

ပြေလ(၁၀)ရက်နေ့။

ကြိုးတိုက်ထဲမှ အယူခံလွှာတင်သွင်းထားကြသည့် ကြိုးသမားများအတွက် အားတက်စရာ အခြေအနေတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

အယူခံလွှာတင်သွင်းထားသည့် ကြိုးသမား မောင်ငယ်အတွက် တရားလွတ်တော်မှ ကြီးဒဏ်ပယ်ဖျက်၍ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ပြောင်းလဲကျခံစေရန် အမိန့် ရောက်လာသည်။ မောင်ငယ်တစ်ယောက် ခုန်ပေါက်မြူးတူးသွားသည်။

ကျွန်ဘဝတူ ကြိုးသမားအားလုံးမှာလည်း မောင်ငယ်ကို ကြည့်၍ပျော်နေကြသည်။

မောင်ငယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုး သူတို့လည်း ရရှိလိမ့်မည်ဟု တဒဂ်ပဟန်မျှော်လင့်ချက်သူတို့ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်သွားသည်။

ကြိုးသမား တစ်ယောက် အယူခံပယ်ချခံရပြီ ဆိုလျှင် ကျန်ကြိုးသမားများပါ ဝမ်းနည်းရသည်။ သူတို့အယူခံအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ထပ်ဆင့်ဖြစ်ပွားရသည်။

ကြိုးသမားတစ်ယောက်ကြိုးစင်ပေါ်တက်ရပြီဆိုရင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကြိုးသမားများအတွက် စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်မှုများမှာ လစိုင်းသို့တိုင် မငြိမ်မသက် လှုပ်ရှားလျက်ရှိစေချေ၏။

ထောင်မကြီးဘက်သို့ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည့် မောင်ငယ်ကိုအားလုံးက အပြုံးဆောင်သောမျက်နှာများဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

မောင်ငယ်၏အပြုံးမှာ မွဲမွဲထင်ထင်ရှိလှ၏။

သူများကိုသတ်တုန်းက ဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိလိမ့်မည် မသိသော်လည်း ကိုယ်အသတ်ခံရမည့် အလှည့်တွင်မူ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်ပေါ်တတ်သည်ကို ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးသမားများကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ပြန်ပြန်ထင် သိမြင်နိုင်လေသည်။

ဂိုလန်မာမက်တို့ ကြီးတိုက်တံသို့ ရောက်ခဲ့သည့်မှာ ရက်ပိုင်း မှ လပိုင်းသို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ သူတို့၏ အနေအထိုင်များ တည်ငြိမ်သလိုရှိသော်လည်း သူတို့၏စိတ်ပျားမှာမူ မတည်ငြိမ် နှလုံးပေ။ ညဉ့်အခါမှာင်၏ ခြောက်လှန့်ခြင်းများကို ခံနေရဆဲ ပင် ရှိနေသည်။

.....

ပြေလ (၁၄) ရက်

ကြိုးတိုက်မှာ ကားလမ်းမကြီးရှိသော အုတ်ရိုးနှင့်ကပ် လျက်နေရာတွင်ရှိ၏။ ဆခြားအချိန်များတွင် အပြင်မှ အသံ များ ပျံလွင့်လာတတ်သော်လည်း သင်္ကြန်တွင်းသို့ ရောက် သည့်အခါတွင်မူ သံကြပ်ထိုးသံနှင့် ကီးသံပူတ်သံများမှာ အုတ် ရိုးကြီးကိုကျော်ဖြတ်၍ အထဲသို့ ခုန်ပေါက်ဝင်လာတတ်၏။

ဂိုလန်မာမက်တို့အတွက် သင်္ကြန်မှာ ထူးခြားမှုရှိမည့်မဟုတ် သော်လည်း ကျန်ကြိုးသမားအတွက်မူ သည်အချိန်ရောက် ရင် ကျွန်တော် စိတ်တွေ ဖောက်ဖောက်လာသည် ဆိုသလို အိမ်ကိုလွှမ်းမောက်ကာ ပြင်ပလောကကြီးကို သတိလည်သော စိတ်များ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားလာတတ်သည်။

သင်္ကြန်တွင် မြန်မာလူမျိုးတိုင်း ပျော်ကြသည်။ ကလေး များလည်း ပျော်ကြသည်။ လူကြီးများလည်း ပျော်ကြသည်။

လည်ကြ ပျော်ကြသူများအထဲ ကိုယ်တိုင်မပါဝင်ပေသည့် သူ တို့ကိုကြည့်၍ ပျော်ရသည်။

သင်္ကြန်ကျနေပြီကို သိပါလျက် အယ်လီအသင်သဏ္ဍာန်နှင့် သင်္ကြန်ကျနေသည်ကို သူတို့မမြင်ကြရှာ။ ပျော်ချင်ပါလျက် မပျော်ရ။

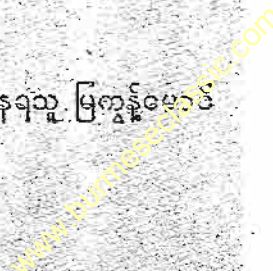
ထောစီမကြီးဘက်က အကျဉ်းသားများကမှ တော်သေး သည်။ သင်္ကြန်အတွင်း အလုပ်မဆင်းရသည့်အပြင် မိုးလင်း ကတည်းက အိပ်ဆောင်းများ ဖွင့်ပေးသားသဖြင့် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ ပေါက်တက်ကရ သံကြပ်တိုင်း၍ ရေပက်ကြနှင့် ရသေ့စိတ်ဖြေ သင်္ကြန်အရသာ လေးကိုမြည်းစမ်းခွင့် ရကြသေးသည်။

သင်္ကြန်ပြီးသွားသည့်နှင့် အသံပလံများ တိတ်ဆိတ်သွား သလို အစုဒဏ်ကို အလူးအလှုပ်ခံနေရသည့် သူတို့မှာ ပို၍ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

.....

ပြေလ (၂၀) ရက်နေ့။

ခင်းပြုတိုက် လူသတ်မှုနှင့် ကြိုးမိန့်ခံနေရသူ မြကုန်မောင် ၏အယူခံလွှာ အမိန့်ကျလာသည်။ ပယ်မိန့်။



၁၁၂ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

တရားလွတ်တော်ချုပ်၏ ပယ်မိန့်မှာ မြကုန်မောင်ကို ကြိုးစင်တက်ရခွင့်ရက် နီးကပ်လာပြီဟု သတိပေးလိုက်သည်ဆို ရှိချေ၏။

ကုန်မောင်အတွက် မျှော်လင့်ချက်မှာ အသနားခံစာသာ ကျန်တော့၏။

ဥပဒေအခွင့်အရေးဘက်က လုံးဝဆုံးရှုံးသွားချေပြီ။

မောင်ငယ်တုန်းကလို မရယ်နိုင်၊ မပြုံးနိုင်ကြ။ ကုန်မောင် နှင့်အတူ အားလုံး သောကဝေဒနာကို ပြန်လည် ထွေးပိုက် လိုက်ကြရသည်။

နောက်လား ပြောင်လား နေတတ်သည့် ကုန်မောင် တစ် ယောက် ငြိမ်ကျသားပြီ။

ခါတိုင်း လမ်းထွက်လျှောက်ရသည့် အချိန်တွင် ဟိုလူ နောက်လိုက်၊ သည်လူ နောက်လိုက် ရှိခဲ့ရာမှ ပယ်မိန့်ကျပြီးက တည်းက လမ်းပင် ထွက်မလျှောက်တော့။ အခန်းထဲမှာပဲ တစ်ခွေတည်း ခွေနေသည်။

ဂိုလန်မာမက်မှာ ထစ်နေငါးကြိမ်ထက်ပို၍ ဘုရားဝတ်ပြ နေသည်။

....၀....

အခန်း (၄)

မိုးသံလေသံ ကြားရပြီ။

ခြိမ်းသံခဲပေးပြီး မရွာသော်လည်း ခြိမ်းသံမပေးဘဲ ရွာလာ သည့်မိုးမှာ သူတို့ကို အပူဒဏ်မှ ကင်းစေခဲ့၏။

သဘာဝအပူဒဏ်ကို မခံကြရသော်လည်း ရင်တွင်းမှဖြစ် ပေါ်နေသည့် အပူဒဏ်ကိုမူ ခံနေရဆဲသာ။

....၀....

ငွန်လ (၈) ရက်။

ကြီးသမားထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သည့် ဦးဘစိန်၏ အယူခံအမိန့်ကျလာပြန်သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို သတ်ခဲ့သည့်အမှု အတွက် ကြီးမိန့်ကျခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူကို သတ်ခဲ့သည့် အမှု အတွက် ကြီးမိန့်ခံနေရသည်မှ အယူခံဝင်ခဲ့သည်။

ပယ်မိန့်ပဲ ကျလာသည်။

တရားလွတ်တော်ချုပ်သို့ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသေးသည်။

မျှော်လင့်ချက်ကတော့ အတော်နည်းသွားပြီ။

....၀....

www.burmeseclassic.com

ဗူလိုင်လ (၄)ရက်။

ဂိုလန်မာဇော်ဘို့ အယူခံအမိန့်ကျလာပြန်ပြီ။

‘ပယ်လိုက်သည်’

ကြိုးတိုက်ထဲမှာ အယူခံပယ်မိန့်ကျလာပြီဆိုလျှင် ပယ်မိန့်ခံ ကြိုးသမားက ကျန်သူများက စိုင်းဝန်းအားပေးကြ၊ မျှော်လင့်ချက်ပေးကြသည်မှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါ။

ဒါပေသိ။

အားပေးသူက ဘယ်လိုပင်အားပေးကြပါစေ၊ ကာယကံ ရှင်ခမျာ အားမတက်နိုင်၊ မျှော်လင့်ချက်မထားနိုင် ရှိတက်သည်။

ခုဇာစ်လောကျလာသည့် အမိန့်များမှာ ဆက်တိုက်ပယ်မိန့်ချည်း။

အယ်လိုပဲ အားပေးအားပေး ကာယကံရှင်ခမျာ အားမတက်နိုင် ပြစ်ရသည်။

အိပ်ရာထဲတစ်ခွေခွေ၊ တလှိုင်းလှိုင်း နှိပ်နေသူ ကုန်မောင်လို လူမျိုးကို မြင်နေရသည်ကိုက စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ဖြစ်နေသည်။

မောင်ဖော်နောက်ပိုင်း ကျလာသမျှအမိန့်များမှာတစ်ပယ်တည်းပယ်နေသည်။ အယူခံတစ်ဆင့် ရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဆိုကတည်းက ကျဆင်းသွားသော စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်ကြွလာ

အောင်လုပ်၍ မရတော့ပေ။

ထို့အထဲတွင် ဂိုလန်မာဇော်၏ ခံစားချက်မှာ ပိုဆိုးသည်။

အယူခံပယ်မိန့် ကျပြီးကတည်းက ဣဒ်ထိုင်း ညဉ့်ထိုင်း သားတို့ဖိလေး၏ မျက်နှာကို မြင်မြင်နေရသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုရမည်ကိုပင် ကြောက်သလိုဆို ဖြစ်လာသည်။ အမဆင့်အယူခံပယ်ချခံရသည့် အမိန့်စာဇာတ်ပြီးနေခက်

အကပ် ထောင်မိုးကြီး ကြိုးတိုက်ထဲလာရှင်း ဂိုလန်မာဇော်နှင့် စကားပြောပြောသွားသည်။

‘မာမက် နေမကောင်းရှုလား’
‘ကောင်းပါဏယ် ဘုရားဆပ်’

‘အားမပေးနဲ့ပေါ့ကွာ၊ နောက်ထပ်မျှော်လင့်စရာ အယူခံ မှီသေးတာပဲဟာ’

‘အိုကဲ့ ဘုရားဆပ်၊ ကျွန်တော် မကောင်းတဲ့လုပ် တရား မကောင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှာပဲ၊ ဘုရားဆပ်’

‘ကောင်းဘူးဆိုတာဆီရင် ကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်မှာပေါ့နဲ့’
‘ကျွန်တော် ဆိပ်မကောင်းတဲ့လူပါ ဘုရားဆပ်’

‘ဘုရားကို သတိမမေ့နဲ့ကွာ၊ ဘုရားကိုအားကိုးယုတ်လား’
‘ဟက်၊ ဘုရားဆပ်’

‘ပဲလုံးကိုယ်ဖန် တောင် တောင် ထည့် ထည့် ရှိခဲ့သည်’
‘အသားစိုင်းများကို ကြိုးတိုက်၏ ခြောက်လှန့်မှုက

သွားပြီ ထင်ပဲ။ တောင်တောင်ထည့်ထည့် အသား မလျော့ပါးသွားလေပြီ။

‘အမဆင့် အယူခံ၏ အပြေမှာ...’
..... ၀

အခန်း (၅)

ကြိုးသမား လူသစ်တစ်ယောက်။

ဇူလိုင်လ (၁၂)ရက်နေ့တွင် ကြိုးသမားအသစ် ယောက် ဖောက်လာသည်။

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး အသက်(၂၆)နှစ်သာ ရှိသည်။

သူက ကုန်းမောင်တို့၊ ရွှေဖူးတို့၊ ဂိုလန်မာမက်တို့လို ထွက်ထဲ ဖောက်လာသင့်၍ ဖောက်လာရသူ၊ ကြိုးတိုက်ထဲဖောက်သင့်၍ ဖောက်လာရသူ မဟုတ်ပေ။

ကြမ္မာငင်၍ ကြိုးတိုက်ထဲ ဖောက်လာရသူ။

သူ၏အမည်မှာ ခင်မောင်လတ်၊ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီးသားအိမ်ဝန်ထမ်း။

သူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အမှုမှာ လူသတ်မှု။

ဓားပြကုန်းမောင်၊ ပြန်ပေးသမား မာမက်၊ ဆာယာလုယက်မှုနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သူ ရွှေဖူးနှင့်မတူ။

ခင်မောင်လတ်က သူတို့လို ဒုစရိုက်သမားမဟုတ်။

ခေတ်ပညာတတ်၊ လူရိုးလူကောင်း၊ လူအေး။

ရိုးလည်းရိုး၊ ကောင်းလည်းကောင်း၊ အေးလည်းအေး၊ လျက် ထောင်ထဲသို့သာမက ကြိုးတိုက်ထဲသို့တိုင် ဘာလို့ ခက်လာပါလိမ့်။

ကြမ္မာကြောင့်ဟုဆိုရမည်ဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဇာတ်မြစ်အကြောင်းကလေးယူရာတိမ်းသည်သို့ ယိမ်းဆတ်သည့် ဝဲပြားပင်မကလေး မမိုးမျိုးဝေကို ချစ်မိလို့။

ခင်မောင်လတ်နှင့် မမိုးမျိုးဝေတို့ဇာတ်လမ်းကို မပြောခင် ခင်မောင်လတ်၏ ထူးခြားသော ဗီဇအကြောင်းလေးကို ပြောရန် သွယ်မှ နောက်ပိုင်းဇာတ်လမ်း ရေလည်မည် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ မိသားစုထဲမှာ ခင်မောင်လတ်က အငယ်ဆုံး၊ အကျားလေးဆို၍လည်း သူတစ်ယောက်သာ ထူးထူးထူးထူး ပေါက်ပါလာသည်။

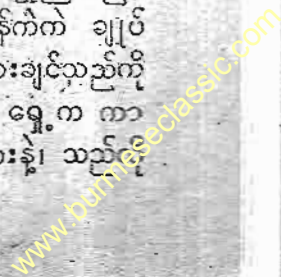
ကျန်တာအားလုံး မိန်းကလေးများ ချည်း။ သူ့အထက်မှာ အစ်မသုံးယောက်ရှိသည်။ အမေအစ်မများက မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးတည်းသော အထွေးအထွေး ယောက်ျားကလေး ခင်မောင်လတ်ကို သိမ်ချစ်ကြသည်။

ချစ်လွန်းလျှင်အလိုလိုက်ဆိုသည့် ပမာစကားရှိသော်လည်း ခင်မောင်လတ်က ထိုပမာစကားကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကြသည်။

လွန်းသည်ကြောင့် အဆိုလိုက်ဘဲ လွန်လွန်ကဲကဲ ချုပ်ချုပ်ကြသည်။ ကလေးဘဝ ဆော့ချင် ကစားချင်သည်ကို

ခင်မောင်လတ်က တစ်ခုခု ကစားမည်လုပ်တိုင်း ရွှေ့က ကစားခွင့်မပြုဘဲ တစ်ခုခု ကစားမည်လုပ်တိုင်း ရွှေ့က ကစားခွင့်မပြုဘဲ တစ်ခုခု ကစားမည်လုပ်တိုင်း ရွှေ့က ကစားခွင့်မပြုဘဲ

အရင်ဖောက်လာတတ်သည်။ ဟိုလိုမကစားနဲ့၊ သည်ဆို



မအာရုံ၊ ဟိယာမလှဝံနံ သည့်ဟာမလှဝံနံ စသည့်ဖြင့် တစ်ဆုံးခဲ့ကြသည်။ သူတို့အနားမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကနေနေခစခဲ့သည်။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံကြ။

အောက်ပတ်တစ်ယောက် မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်တတ်သည်။

ခင်မောင်လတ်မှာ အစ်မနှင့်မိခင်တို့၏ အချစ်လွန်းလှစေ့ကို မမြင်တော့ဘဲ သူ့အပေါ် ချုပ်ချယ်လွန်းစွာ ချစ်လွန်းသည့်ဟာ ထင်လာသည်။

သူ့အဖွား အယ်တန်းသာ ရောက်လာရော သူ့ဖော်အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဟုတ်ထိပ်တိမကစားခဲ့ရ။ ကျေးဇူးလည်း ကျောင်းမှာခိုး အစ်မတွေက အရိပ်တကြည့်ကြတော့လည်း တော့ဝယ်ပေးသည်။ လမ်းပေါ်မှာ မကန်ရ။ များကလေးများနှင့် မကန်ရ။ အိမ်ပေါ်မှာပဲ ကန်ရသည်။

မိခင်နှင့်အစ်မများ၏ တဆုံးလွန် အကဲပါမှုကို ချုပ်ချယ်မှုဟာ ခံစားမိလာသည်။ ခင်မောင်လတ်မှာ အစ်မများအနေနာကြည့်ဆည့် 'မသိစိတ်' မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ရင်တွင် စွဲစွဲထင်ထင် ကိန်းအောင်းလာသည်။

စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးဟုဆိုရမည် ထို 'မသိစိတ်' က 'မိန်းမသိစိတ်' အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခဲ့သည့် အချိန်တွင်မူ ထိုနာကြည်း 'မသိစိတ်' နှင့် 'မိန်းမသိစိတ်' တို့ လျော့ပါးလာသည်။

ငယ်ကတည်းက အမေနှင့် အစ်မများပေးခဲ့သည့် လွတ်လပ်ခွင့်ကို တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်အချိန်ကျမှရခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်

ရောက်ချိန်တွင်မူ အစ်မများက လိတ်မချုပ်ချယ်နိုင်ကြပေ။ မပေးချင်သော လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပေးလိုက်ရသည်။

အရွယ်ကလည်း ရောက်လာပြီကိုး။

မိန်းမမုန်း ဝေဒစိတ်လျော့ပါးလာသောအချိန် တက္ကသိုလ်အရောက် တတိယနှင့်တွင် မမိုးမျိုးဝေနှင့် တွေ့ခဲ့ကြသည်။

မမိုးမျိုးဝေမှာ ယောက်ျားတို့ အမင်လည်ပြန် ကြည့်ရသော အလှမျိုးစုံရှိသည်။

မျက်နှာအလှ၊ ကိုယ်လုံးအလှ၊ အကြည့်အလှ၊ အပြုံးအလှ၊ စကားပြောအလှ၊ အလှမျိုးစုံရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ယောက်ျားလေး အပေါင်းအဖော်တွေလည်း များပြီပေ။

မမိုးမျိုးဝေက မသိချင်ပါဘူးဆိုသည်ကို လောကီများလေးများက အတင်းတိုက်လိုက်ပြီး အသိပွဲကြသည်။

အသည်လောက် ပေါ်ပြုလာဖြစ်ခဲ့သည့် မမိုးမျိုးဝေနှင့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လှချောလေး ခင်မောင်လတ်တို့ ကျောင်းမှာ မျက်မှန်းတန်းမိခဲ့သည်။ တစ်ခုသော မွေးနေ့မှာ သုံးခဲ့ကြသည်။

ခင်မောင်လတ်က ကျောင်းမှာကတည်းက မမိုးမျိုးဝေကို စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ မိန်းမမုန်းစိတ်လုံးဝ မပျောက်သွားဘဲ လျော့ပါးသွားသော ရှိသမျှ ချုပ်ချယ်လည်း ချင်သည်။ မုန်းလည်းမုန်းသည်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

၁၂၀ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

တစ်ခုသောပွေးနေ့တွင် ဆုံမိပြီးသည့်နောက် အမုန်းစိတ် ထက် အချစ်စိတ်က ပို၍ လွန်ကဲလာသည်။ နောက်တော့ ပင့်ကူအိမ်တွင်မိနေသော ယင်ကောင်ပမာသို့ ဖြစ်ခဲ့ရချေ၏။

မမိုးမိုးမျိုးဝေ၏ အချစ်ပင့်ကူအိမ် သွယ်ယွက်ပုံမှာ ပညာ သားပါလှသည်။ ခင်မောင်လတ် ဘွဲ့ရသည်နှင့် သူတို့အချစ် ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့ချည်မိပြီကို မိဘနှင့်အစ်မများအား ဖွင့်ပြော လိုက်သည်။

မိဘနှင့်အစ်မများက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသော အဖြေကို မှပေး တဲ တို့စုံစမ်းကြည့်ပါရစေဦးလို့ နှစ်သိမ့်ထားလိုက်သည်။

အစ်မတွေကိုယ်တိုင် စုံစမ်းပြီဆိုတော့ မိန်းမချင်းသတင်း ကို အစုံအစေ့ ရခဲ့ကြသည်။ ဂုဏ်ရည်ဂုဏ်သွယ် မျိုးရိုးအနှယ် ကတော့ ပြောစရာမရှိ။ လက်ခံနိုင်သည်။ လက်မခံနိုင်သည်က မိန်းကလေး၏ အနေအထိုင် အပြုအမူ အပြောအဆိုနှင့်မျက်နှာ များသည့် ကိစ္စ။

သူ့အရင်တစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်အထိ ခွင့် လွှတ်နိုင်သည်ထားဦး၊ အခုဟာက တစ်ဆယ်မက ရှိနေ သည်။ သူတို့မောင်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သုံးယောက်ရှိနေသည်။ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်ကို တွဲဖော်များနှင့် ရက်ပတ်လည်အောင် ချိန်းနေရသည့် မိန်းကလေးမို့ သူတို့မောင်နှင့် တယ်လို့မှ သဘောမတူနိုင်။

မိန်းမချင်းတော့ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ဒါပေသည့်မဖြစ် နိုင်။ ခေါင်းခါရမည်။ ခေါင်းခါဖို့ကျတော့ မိဘတွေသဘော တူညီချက်ပါရမည်။ မိသားစုအတွင်း အတိုင်အပင် ပြုကြပြီး

သည့်နောက် အားလုံးက ခေါင်းခါလိုက်ကြသည်။ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဆိုသော အဖြေကို ယတိပြတ် ပေးလိုက်သည်။

ခင်မောင်လတ်၏ မိန်းမမုန်း မသိစိတ် ပြန်လည် နိုးကြွလာ သည်။ သည်တစ်ခါဖြစ်ပေါ်လာသည့် မိန်းမမုန်းမသိစိတ်မှာ မမိုးမျိုးဝေအပေါ်မှာမဟုတ်၊ အစ်မတွေအပေါ်မှာ။

အစ်မများ၏ နေရာတကာချုပ်ချယ်မှုနှင့် ဩဇာကိုပယ်လှန် ဖို့ သတ္တိမေးပြီး မိသားစုအားလုံးက သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးထားသူမမိုးမျိုးဝေကိုလက်တွဲဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

မမိုးမျိုးဝေကလည်း သူ့ပြဿနာနှင့်သူ။

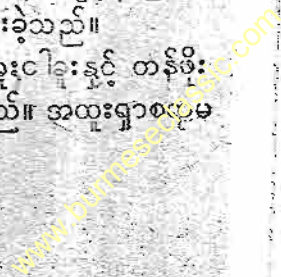
ခင်မောင်လတ်ဘက် မျက်နှာမူထားသလိုတစ်ချိန်တည်းမှာ အောင်သူရဘက်ကိုလည်း မျက်နှာမူထားသည်။

ခင်မောင်လတ်က မမိုးမျိုးဝေအပေါ် ချစ်သည့် အချစ်မှာ သန့်သန့်စင်စင်အချစ်။ နှလုံးသားပန်းအိုးထဲမှာ မမိုးမျိုးဝေ၏ အချစ်ပင်ကလေးကို စိုက်ပျိုးပြီးအချစ်ပန်းပွင့်၌သင်းရနံ့ မွှေး ပျံ့ နေစေချင်သည်။

အောင်သူရနှင့် မမိုးမျိုးဝေတို့အချစ်မှာ မသန့်စင်၊ ရမက် ပင်ပွင့်လန်းရှင်ဆန်ရေးကို အလေးပေးခဲ့ကြသည်။

အချိန်တန်မပွင့်ရမည့်အပွင့်မှာ အချိန်မတန်ဘဲ ပွင့်ရိမိပြုလာ ပြီဆိုသည်နှင့် အောင်သူရက ခွာထွက်သွားခဲ့သည်။

အပင်ရှင်မရှိဘဲသီးသောအသီးမှာ သူ့ခွေငါးနှင့် တန်ဖိုး မရှိအဖြစ်မျိုးခံရမည်မို့ အပင်ရှင်ကိုရှာရမည်။ အထူးရှာစရာမ လိုသူ အနားမှာရှိနေသည်။



ခင်မောင်လတ်။

သူ့ကို အမိအဖဖမ်းသလိုက်သည်။ မိန်းမလှကလေးများ၏ မာမာကျော့ကွဲဖီးထဲသက်သင်းမိရသူမှာ ရုန်းထွက်လို့ ဘယ်လယ်မှာပ။ မိဘစစ်မများ သဘောထားနှင့်ဆန့်ကျင်တက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

အိမ်ထောင်ဘက် လေးနှစ် ကလေးနှစ်ယောက်ရခဲ့ပြီ။

ယှိတိုင်အောင် မမိုးမျိုးခေက အိမ်ထောင်သည်လို အနေထိုင်ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှုမရှိဘဲအပျိုလေးလိုနေထိုင်ခဲ့သည်။ အပျိုလေးအသွင် နေထိုင်သည်က အကြောင်း မဟုတ်။ အကြောင်းကအောင်သူ့ရနှင့်မရမ်းမရင်းပြန်ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ။

အုန်းကိုကျွဲခတ်ခံရပြီဆိုမှတော့ တုတ်တစ်ပြက်၊ ဓားတစ်ပြက် ကိစ္စဆိုတာ ခွန်တွဲပါလာစမြဲ။ တခြားသောကိစ္စမျိုးမှာဒေါသကို ဘယ်လိုပဲထိန်းသိမ်းနိုင်သူဖြစ်ပဲ၊ ဓား၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာဒေါသကို ထိန်းသိမ်းဖို့ ခက်ရာခြင်း၊ နောက်တစ်ကြောင်းကချစ်လွန်းအားကြီးမမိုးမျိုးခေအတွက်မိသားစုအပေါ်၊ ကျော့ခိုင်းခဲ့သည်ကိုမထောက်မညာ။ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မတွေ့သည့်အဆုံး နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်က ခင်မောင်လတ်ကြိုးတိုက်ကုရောက်ခဲ့ရသည်။

သတ်တုန်းက နှစ်ယောက်လုံးကိုသတ်တာ၊ အောင်သူ့ရတော့တိစ္ဆာချောဆွေးသည်။ မမိုးမျိုးခေမှာကိစ္စမချော၊ ဆေးရုံအရောက်စောသဖြင့် သေတမ်းစစ်ချက်ယူပြီးမှသေမင်းကိုမျက်နှာလွဲခွင့်ရခဲ့သည်။

ဇူလိုင်လ ၂၂-ရက်နေ့ကြိုးတိုက်ထဲရောက်လာသည့်ကြိုးကျတရားခင်မောင်လတ်မှာ ယောကျ်ားတန်ဖွဲ့ အချိန်ရှိသရွေ့ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်နေရှာသည်။

ဘဝတို့ကြိုးသမားချမ်းဘယ်လိုပဲခိုင်းဝန်းပျောင်းပျံ့အားပေးစေကာမူ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ကျလျက်သာဖြင့် အယူအဓိန်ကို စောင့်နေရဆဲပင်တည်း။

အခန်း (၆)

ဇူလိုဝ်လ(၁၅)ရက်နေ့။

ကုန်းမောင်၏ အသနားခံစာ ပယ်လိုက်သည့် အမိန့်မှာ တရားရေးဌာနမှတစ်ဆင့် ထောင်ပိုင်ဝန်လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

ကုန်းမောင်ကြိုးစင်တက်ရတော့မည်ကို သိနေကြသည့်ကျွန်ကြိုးသမားများ၏တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မည်သို့ရှိနေလိမ့်မည်ကို စာဖွဲ့တင်ပြရမည်မှာ ခက်ခဲလှ၏။ ကုန်းမောင်ခံစားနေရသလို သူတို့ပါ ခံစားနေရသည်။

သူ့အလှည့်ပြီးရင် ကိုယ့်အလှည့်၊ သူပြီးရင်ကိုယ်။

အားလုံးငြိမ်နေကြသည်။ ဦးခိုင်းနေကြသည်။ ခွဲနေကြသည်။

... ၀ ...

ဇူလိုဝ်လ(၂၉)ရက်။

ကုန်းမောင်ကိုကြိုးပေးမည့်နေ့။

ကုန်းမောင်၏ညနေစာထမင်းပုံစံမှာလုံးဝအရာမယွင်း၊ ကျွန်ကြိုးသမားများ၏ ထမင်းပုံစံများမှာလည်း အရာယွင်းသည့်တိုင် ကျန်သင့်သည်ထက် ပိုကျန်နေသည်။

ကုန်းမောင်မအိပ်နိုင်သလို သူတို့လည်းမအိပ်နိုင်ကြ။

ကုန်းမောင်ကိုကြိုးတိုက်ထဲမှခေါ်ထုတ်သွားချိန်တွင် သူတို့အားလုံးနိုးနေကြသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည့် ကုန်းမောင်ကို ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်သည့် သူတို့အသံများမှာလည်းတုန်နေသည်။

ကြိုးစင်တက်မှ ပြန်လာကြသည့် ထောင်ဝန်ထမ်းများ၏ မျက်နှာများမှာ ညှိုးရိပ်ထင်နေသည်။

ကျွန်ကြိုးသမားများ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုအရှိန်မှ လပိုင်းသို့ကူးခဲ့သည်တိုင် မငြိမ်မသက် ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်းမြောင်းလှသောသူတို့ကမ္ဘာလေးအတွင်းကသောင်ကနင်းပြစ်မှုအရှိန်သေစပြုချိန်တွင် ဂိုလန်မာမက်တို့၏ ဒုတိယအဆင့် ဖယ်မိန့်ကျလာသည်။

ဩဂုတ်လ(၄)ရက်နေ့။

ဥပဒေပါအခွင့်အရေးခံစားမှုမှာ လုံးဝရူးနိမ့်သွားချေပြီ။

ကြိုးစင်ပေါ်မှစက်ခိုင်းလေးတွင် ခြေခုံရပ်ဖို့ခုန်ဆယ်ငါး
ရာနှုန်း သေချာနေပြီ။ ပျော်လင့်ချက်မှာ မရေမလှ မအေးအေး
သော နှစ်ဆယ်ငါးရာနှုန်းမျှသာ။

...o...

ကြိုးစင်ပေါ် ထက်သွားသည့် ကုန်းမောင် အပါအဝင်
ကြိုးသမားအားလုံး လူထုတစ်စုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏
စားမှုများမှာ သူတို့သတ်လိုက်၍ လေဘွားရသုံးများထက် အဆ
ပေါင်း မရေတွက်နိုင်လောက်အောင် ပို၍ ဆိုးဝါးလှ၏။

ရိုလန်မာမက်ဆော့ ဆာဟစ်ပါ အိပ်ရာထဲတွင် ခေ့နေကြ
ပြီ။ အပြင်ထွက်၍ လမ်းလျှောက်ဖို့မဆိုထားဘိ သူတို့ အခန်း
ကျဉ်းလေးထဲမှာပင် လမ်းလျှောက်ခြင်း အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်
လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကြိုးတိုက်သည် မှောင်ကတိကျ
သလို ရှိနေသည်။

ဩဂုတ်လ(၁၇) ရက်နေ့။

အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ အလင်းရောင်လေးတစ်ခု ပြတ်သန်းလာ
သည်။

ဦးဘစိန်ကို ကြိုးဒဏ်မှ ထောင်ဒဏ်တစ်ခုခု ပြောင်းလဲ
ကျခံစေသည့်အခါမှာ ပျော်လင့်ချက် စွန့်လွှတ်ထားသူကြိုး
သမားများအတွက် ကုန်ခန်းဝန်သော အင်အားကို ပြည့်စွမ်း
ပေးလိုက်သည်ကို သိ ရှိခဲ့ချေ၏။

ရိုလန်မာမက်ဆော့ ဆာဟစ်ပါ အားအက်ဆွေးကြသည်။
အိပ်ရာထဲခွေနေရာမှ ထိုင်ထိုင်ထထ ရှိလာသည်။ စကား
လေး ဘာလေး ပြောဖော်ဆိုဖော် ရလာသည်။

ဦးဘစိန်ကို ကြိုးဒဏ်မှထောင်ဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲကျခံစေ
လိုက်သည့် အမိန့်ထက်ပို၍ အားတက်စရာ သတင်းမှာ ကြိုး
ထိုက်ထဲကို ဖောက်လာပြန်သည်။ ထိုသတင်းကို ထောင်ကြပ်
ကြီးတစ်ယောက်က ယူဆောင်လာသည်။

သတင်းက တိကျသော သတင်းမဟုတ်၊ စောလဟလ
သတင်း။

သို့စေကာမူ သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် စွဲစွဲနှစ်နှစ် ယုံကြည်ခံ
ကြသည်။

သဘုန်း၏အဆိုမှာ။

‘ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ဝံအကြိုအဖြစ် ကြိုးဒဏ်ခံနေရသော
ကြိုးသမားအားလုံးကို ကြိုးဒဏ်မှ ထောင်ဒဏ်ပြောင်းလဲကျ
ခံစေရလိမ့်မည်ဆိုသော သတင်းဖြစ်၏။’

ထိုသတင်းကို ယူဆောင်လာသော ထောင်ကြပ်ကြီးက သူ၏
သတင်းကို တိကျခိုင်လုံသော သတင်းဟု ဆိုခဲ့သည်။

၁၂၈ နှစ် ကျော်ပြသန်း

ဦးဘစိန်ကြိုးဒဏ်မှအလွတ်တွင် ထိုသတင်းရောက်ရှိလာခဲ့ရာ သူတို့အတွက် ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ ရာနှုန်းပြည့်သတင်းအဖြစ် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

ကြိုးတိုက်ထဲမှာ နောက်ပြောင်သံများ၊ ရယ်မောသံများ ပြန့်လည် လွှမ်းထင်လာခဲ့သည်။ ကြိုးသမားများအတွက် ထမင်းပုံ စံမလောက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုသတင်းမှာ ထောင်မကြီးဘက်ရှိ အကျဉ်းသားများထံ သို့မဟုတ် ကူးစက်ဂယက်ရိုက်ခတ်နေသည်။

သူတို့အက်ကျတော့ သတင်းက တစ်မျိုး။

‘အကျဉ်းသားအားလုံးကို ကျခံနေရသော အပြစ်ဒဏ်မှ တစ်ဝက်လျော့မည်ဆိုသော သတင်း’

အကျဉ်းသားအားလုံး လှုပ်လှိုင်ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်။ ကျခံပြီးအပြစ်ဒဏ်ကို တွက်ကြချက်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

ထောင်မကြီးဘက် အကျဉ်းသားများ၏ မျက်နှာများ ပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ထင်ဟပ်လျက်။

အပြစ်ဒဏ် ထက်ဝက်လျော့လျှင် လွတ်မည့်သူတွေက အများကြီး။

ဒုစရိုက်သမားတို့အထာက ပြစ်မှုမကျူးလွန်ခင်ပြစ်မှုကျူးလွန်ရမည်ကို ဝန်မလေးသလောက် ထောင်ထဲ ရောက်လျှင် လွတ်မည့်ရက်ကို အတွက်အချက် တော်တော်ကြသည်မှာ သူတို့အထာ။

သုံးဖို့တစ်ဖို့လျော့ရက်၊ အထူးဆုံးမှတ်ရက်များကိုတွက်သည့်နေရာတွင် ထောင်ဝန်ထမ်းများထက်ပင် သူတို့ကပို၍ ဝိကျမ္မရှိသည်။

ဆီဇူသင်္ဂါယနာတင်ပွဲဘတင်းမှာတစ်ထောင်လုံးပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်နေရုံမက စိတ်ကျဝေဒနာ ခံစားနေရသည့် ကြိုးသမားများကို စိတ်ကြွဝေဒနာခံစားမှုသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲစေခဲ့၏။

တစ်ထောင်လုံး ပျော်နေကြသည်။ မြူးကြနေကြသည်။ ရွပ်လန်းနေကြသည်။

ရက်မှလသို့၊ လမှနေ့ခက်တစ်လ၊ နောက်တစ်လသို့ပြောင်းလာသည့်တိုင် ထိုသတင်းဂယက်မှာ ငြိမ်မသွားဘဲ လှုပ်ခတ်ချက် ရှိနေသည်သာ။

...o...

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးသမားများ၏ သောတအာရုံ ခံစားမှုမှာလည်း ကြည်နူးစရာသာပ။

ကြားထားသည့် သတင်းက နေ့လား၊ ညဉ့်လားဖြစ်နေသည်။

သူတို့သည်ပင် ထောင်မကြီးဘက်က သီတင်းကျွတ်ပွဲအမိပါဝင် ဆင်နွဲ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။

ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၂၀)ရက်နေ့သည် သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့။

ထောင်တွင်း သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြိုး ဆင်နွဲ့ပြီးသည့် ငါးရက်မြောက်နေ့။

အောက်တိုဘာလ(၂၅)ရက်နေ့။

တရားရေးဌာနမှ တစ်ဆင့် အမိန့်ရောက်လာသည်။

အာဟာန်ကို သေဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲ ကျခံစေ၍ ဂိုလန်မာမက်၏ အသနားခံစာကိုပယ်ချလိုက်သည်။

မျှော်လင့်နေကြသည့် သတင်းကတစ်မျိုး ရောက်လာသည့် အမိန့်ကတစ်ဖုံမို့ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ အမှောင်ရိပ် ပြန့်လည် လှမ်းထင်သွားသည်။

အာဟာန်မှာ ကြိုးဒဏ်က လွတ်သည့်တိုင် ဒုက္ခအဘယ်သွယ်တို့ နှစ်ရှည်လများ မဆုံးနိုင်သော ညဉ့်ပေါင်းများစွာ ခါးထမ်းခံရမည် ဖြစ်သလို ဂိုလန်မာမက်မှာ သဝဓရီးလမ်းဆုံးကို မျက်နှာမူလိုက်ရပေပြီ။

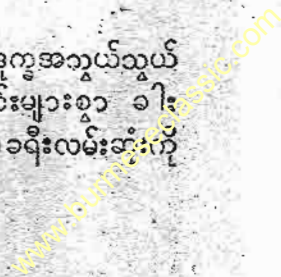
အခန်း (၇)

သီတင်းကျွတ်တော့မည်။

နာပျော်ဖွယ်ရာသတင်း အရှိန်မသေခင် သီတင်းကျွတ်တော် နီးလာပြီမို့ ထောင်တွင်းအငြိမ့်အပွဲမှာ ဇာတ်တိုက်ပြင်ကြပြီ။ အဝတ်တိုက်တွင် သိမ်းဆည်းထားသော ဗုံများထဲ ထုတ်၍ သန့်စင်ကြသည်။ ပတ်စာထိုးပြီး ဗုံဆံစမ်းနေကြပြီ။

ကြိုးတိုက်နှင့်နီးသော အဆောင်အမှတ်(၁)မှ နှဲသံနှင့်ဗုံသံများ ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။

သီတင်းကျွတ်ဖို့ ငါးရက်ပဲလိုတော့သည်။ ဇာတ်တိုက်နေသူများမှာ ညဉ့်စဉ်မအားလပ်နိုင်အောင် ဇာတ်တိုက်နေကြသည်။ ပျော်ရွှင်စရာသတင်းကို ပိုက်ထွေးပြီး ဇာတ်တိုက်နေသူများ၏ ဆိုဆံစားသံများမှာ ခါးတိုင်းနှစ်များထက် ပို၍ ထူးခြားသလို ရှိနေသည်ဟု ထင်ရသည်။



ဘဝဟူသည် ရဟူပိုင်ဆိုင်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ပေးဆပ်
စွန့်လွှတ်နေခြင်းသာဖြစ်ရာ ကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်းနှင့်
မကောင်းသော ပေးဆပ်ခြင်းကို ကိုယ်ကသာချွန်မြှူနိုင်စွမ်း
ရှိပေသည်။

ဘယ်သူမှပြု မိမိမှ။

....၀....

နိဝင်ဘာလ(၉)ရက်နေ့။

ဂိုဏ်းမာမက်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့မှောက်တွင် ထောင်
မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးထဲမှနာမည်၊ အဖေအမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်
နေရပ်လိပ်စာ စသည်များနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် ထင်ရှားသည့်
ရာမှတ်အသားများကို တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက်
ထောင်ကြပ်တစ်ယောက်က ဂိုဏ်းမာမက်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝတ်
ကြမ်းအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်၏။

ဘဝလမ်းဆုံးခရီးသို့ဘွားရမည့်လူတိုင်း၏ နောက်ဆုံးပြု
ကျူးတမ်းတသံမှာမိမိတို့ဘာသာအလိုက် ကိုးကွယ်ရာ၊ အုတ်
သင်္ခင်ကို တမ်းတသံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပါပြီတည်း။

....၀....

‘ဒုစရိုက်သမား၊
သွားရာလမ်းမှာ၊
အချုပ်ထောင်နှင့်၊
ကြိုးစစ်မှတစ်ပါး၊
အခြားမရှိ၊
ဆိုသည့်ဖမား၊
စကားထာကို၊
သိဘိစိတ်ဝယ်၊
စွဲငြိတယ်ရှိ၊
ဒုစရိုက်ကိုရှောင်၊
ဒုက္ခဘောင်မှ၊
လှတ်ခြောက်မည်မှာ၊
ကေနမလွဲပါပေတည်း။’

အပိုင်း (၂)

အခန်း (၁)

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။ ခါဘိုင်းဆို မိုးလင်းသည်နှင့် အိပ်ဆောင်ခံတွဲပွင့်ပြီးသား။ ထိုနေ့က အခုအိပ်ဆောင်တံခါး ပွင့်မည့်သူများ ထောက်မလာသေး။ အိပ်ဆောင်မပွင့်သည့်မှာ တစ်ဆောင်အည်းပဟုတ်၊ တစ်ထောင်လုံး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခါဘိုင်းလို ကျွန်တို့ကျွန်တို့အသံတွေ မကြားရဘဲ တစ်ဆောင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

နံနက်မိုးလင်း အိပ်ဆောင်ခံတွဲပွင့်နေကျဖြစ်ပါလျက် အိပ်ဆောင်မပွင့်သည့်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်တတ်စွာရှိသည်။ ဥပမာ- လူပေါင်းမကိုက်သည့် အခါမျိုးနှင့် အရေးပေါ်တလားစီသည့် အခါမျိုးတွင် အိပ်ဆောင်ခံတွဲ နောက်ကျတတ်သည်။

ထိုသို့သောနေ့မျိုးတွင် အခန်းလူကြီးများမှာ 'အရေးပေါ်' ဇာန်းစီမယ်ဟေ့' ဆိုသည့်အသံကို နားသခွင့်စွင့် ရှိနေရသည်။ သံတိုင်ကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ပြီး အိပ်ဆောင် မပွင့်သေးသည့် အကြောင်းကို စူးစမ်းသည့်အချက်ကြီးတ ဗာလာလမ်းအတိုင်း

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသည့် လက်ကောက် လှအောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သမို့ သိချင်ဇောနှင့် အမေးပစ္စာထုတ်လိုက်ရ သည်။

‘ဟေ့ လက်ကောက်ကြီး ဘာထူးလို့လဲကွ’

လက်ကောက်လှအောင်က ချက်ချင်းပြန်မပြေ။ အရှည်ကြီး နားကပ်လာပြီး၊ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေးအပြေပေးသွား သည်။

‘တလာစီလိမ့်မယ် အရှည်ကြီးရေတဲ့’

အကျဉ်းသား အားလုံးက သူ့ကိုအရှည်ကြီး ခေါ်သလို သူ့ဘော်ဒါတွေကလည်း အရှည်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြသည်။

လက်ကောက်လှအောင် ပြောမှ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို အရှည်ကြီးပြန်သတိရလိုက်သည်။

ပေါက်ခေါ် တင်အေးက အခြားအကျဉ်းသား တစ်ဦးကို စူးနှင့်ထိုးသည့်ပြဿနာ။

ထောင်ထဲတွင် အကျဉ်းသားအချင်းချင်းဖိုက်ပွဲဖြစ်ကြသည် မှာမဆန်း၊ လက်နက်မပါဘဲဖိုက်လွှဲကတော့ ရိုးရိုးအရေးယူ လိုက်ရုံပဲရှိသည်။ ခုဟာကသိချွန်နှင့်ထိုးတာ၊ ထောင်ထဲမှာ ဘာ လက်နက်မှကိုင်ခွင့်မရှိ၊ ပေါက်ခေါ်တင်အေး သိချွန်ဘယ်ကရ သလဲ၊ နောက်ထပ်အလားတူ လက်နက်မျိုး အကျဉ်းသားတွေ လက်ထဲမှာရှိနေသလား၊ ရှာရဖို့ရတော့မည်။

ရှာရဖို့ရမည်မှာ ထောင်အစဉ်အလာ၊ ထောင်ထိုးစံ။

မနေ့က လေးဆောင်မိလ္လာဘုတ်ကို ပေါက်ခေါ် တင် အေးက သူ့ လက်ထောက် ကလားစိန်ထွန်းကို သိချွန်နှင့်ထိုး သည့်ပြဿနာက အစ်ထောင်လုံးကို ကူးစက်ခဲ့ပြီ။

ကြိုးစ၊ အုတ်ခဲပိုင်း တုတ်တို၊ ပုလင်းလည်ဖြတ်နှင့်အခြား ချွန်ထက်သောအရာဝတ္ထုများ ရှိမရှိ၊ အခန်းလိုက် မွေနှောက် ရွာဖို့ရမည်။ တစ်ဦးချင်းလည်း ရွာဖို့ရမည်။

ဒါကို ထောင်ခေါ်တာရအရ တလာစီသည်ဟု ပြောကြ သည်။

ထောင်ထဲမှာ အဆောင်တန်းစီး၊ အခန်းလူကြီး၊ ရေကန် ဗာယာ၊ ရိုးရိုးဗာယာ၊ ထမင်းဘုတ်ကိုင်၊ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်၊ တောင်ယာတန်းစီး၊ အဆောင်တောင်ယာ တန်းစီး စသော နေရာမျိုးကို ရရှိမှာမလွယ်။ ကိုယ်ကလည်း လည်လည်ဝယ် ဝယ် ပါးပါးနပ်နပ်ရှိမှ၊ အကြံအဖန်လုပ်တတ်မှ၊ အထက်လူ ကြီးများက သဘောတူမှ၊ ဖော်ပြသည့်အရေးပါသော နေရာ များကို ရကြသည်။

တစ်နေရာရာရှိပြီဆိုရင်တော့ ထောင်ထဲမှာ အနေချောင် သည်။ အစားချောင်သည်။ မျက်နှာကြည်သည်။ အကျဉ်း သား အချင်းချင်းက အမိုအသေပေးရသည်။ ထောင်ထဲမှာ တော့ အရေးပါသူ။

မနေ့က မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ပေါက်ခေါ်တင်အေး သိချွန်နှင့် ထိုးမှုအထိ ဖြစ်ကြသည့်မှာ နေရာလုံမှုကြောင့်။

၁၄၀ နေ့ကျော်မြသန်း

မနေ့က အခင်းဖြစ်သွားချိန်တွင် အရှည်ကြီးက အဆောင်
မှာ ရှိ။ ထောင်ဆေးရုံမှာ နို့ ကိုယ်ကာ သွားယူနေရသော
ကြောင့် ရန်ပုံကို မမြင်လိုက်။

ပေါက်ခေါက်အေးနှင့် အရှည်ကြီးက အကြောင်းအကံ
ကလေး ရှိနေသည်။

သိချွန်နှင့်ထိုးခံရသူ ကုလားစိန်ထွန်းကို ဆေးရုံခေါ်လာ
စဉ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကုလားစိန်ထွန်းမှာလုံးဝစကားမပြော
နိုင်။ သူ၏မျက်နှာမှာရရှိလာသော ဒဏ်ရာကြောင့် ရှုံ့ မဲ နေ
သည်။ နဂိုကတည်းက အရပ်အစားသတ္တိ ကုလားစိန်ထွန်း မျက်
နှာမှာ ပို၍အကြည့်ရဆိုးနေသည်။

ဆေးမှူးမောင်မြက သူတတ်သလောက် မှတ်သလောက်
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြုစုပေးနေသည်။

အရှည်ကြီးအပါအဝင် ဝိုင်းကြည့်နေသော လူများထောင်
ပိုင်ကြီး လာပြီဆိုသည့်အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့်ကြက်ပျောက်
စွက်ပျောက် မျောက်ကုန်ကြသည်။

ထောင်ဆရာဝန်ကြီးလည်း ထောက်လာပြီ။

ကုလားစိန်ထွန်း၏ဇော်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး အပြင်
ဆေးရုံတပ်ရန် ထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှအပြန် မိန်းကျေး(လ်)ထောက်တော့မှ ပေါက်ခေါက်
တပ်အေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူလည်းမသက်သာ။ ခေါင်း
နှင့် မျက်နှာပေါ်မှာ အာလူးသီး အကြီးအသေး အစုံထွက်
နေပြီ။ ထောင်ထဲမှာ ဖိုက်ပုံဆန်ကြည့်သူတိုင်း ခံရသူမသက်သာ
သလို လုပ်သူလည်း မသက်သာ။ စည်းကမ်းဖောက်မှုအတွက်

ရုံးတင်ပြီး အရေးမယူခင် အခင်းရန်ပုံဖြစ်သည့် နေရာတွင်ပင်
တင်ထမံ့ကိုနားထဲမှာ ပိပိလည်အောင် ကြားရတတ်သည်မှာ
ထူးစံ။

ပေါက်ခေါက်တပ်အေးနှင့် အရှည်ကြီးတို့မှာ အလွန်ရင်းနှီး
ခင်မင်ကြ၏။ တစ်ခန်းတည်း အတူနေသည်။ အတူစားသည်။
သူ့ပစ္စည်းကိုယ်ပစ္စည်းရယ်လို့ မခွဲ။ ကိုယ်ရှိသူစား။ သူ့ရှိကိုယ်
စား နေကြသူတွေ။

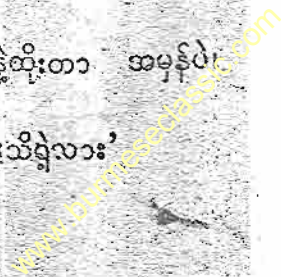
တကယ်တော့ တပ်အေးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေး
သူ၊ စိတ်ရှည်သူ၊ စကားပြောလျှင် ပြီးပြီးကလေး ပြောတတ်
သူ၊ သူ့ပြုံးရင် ခေါ်နေသည့် သူ့ရှေ့သွား အားလုံးပေါ်
အောင် ပြုံးတတ်သည်ကြောင့် တင်အေးနာမည်ရှေ့က ပေါက်
ခေါက်တပ်လုံး တိုးလာရသည်။

သူလိုလူက သိချွန်နှင့်ထိုးသည်ဆိုသလို ယုံရခက်ခက်ဖြစ်ခဲ့
ရသည်။ ခုတော့ မိန်းကျေး(လ်)မှာ အာလူးသီးအစုံနှင့် ဓမ္မာ
လိုက်ရပြီမို့ မယုံ၍မဖြစ်၊ ယုံလိုက်ရပြီ။ မိန်းကျေး(လ်)တွင်
ပြုတစ်ပြု၊ တစ်လုပ်နေသော လူအုပ်ထဲမှာပေါက်ခေါက်တပ်
သားသားကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သားသားကြီးကို
ခေါ်ပြီး အဆောင်ကိုပြန်ခဲ့ကြသည်။

‘ဟေ့ ကောင်၊ သားသားကြီး မင်းအရာတယ်လိုဖြစ်တာ
လဲ ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်တယ်ကိုရှည်ကြီး၊ ဆရာသိချွန်နဲ့ထိုးတာ အမှန်ပဲ၊
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ မြင်ရတယ်’

‘ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား’



‘သိတယ် ကိုရှည်ကြီး၊ စိန်ထွန်းက ထောင်မှူးကို သွားချွန်လိုတဲ့’

‘ထောင်မှူးကို သွားချွန်လိုတဲ့’ အနိစ္စကားမှာ ထောင်ဝေါဟာရအတိုင်း သုံးလိုက်ခြင်းပါ။ အနိစ္စပွယ်က ထောင်မှူးကိုသွားပြီး အတွန်းအတိုက်လုပ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ဘာ သွားချွန်လိုလဲ’

‘တစ်နေ့က မိလ္လာတိုက်ခန်းလေးထဲမှာ ဆေးလိပ်ကြေးအန်စာပစ် ကစားကြတယ်။ အဲဒါ စိန်ထွန်းက သွားတိုင်လို ထောင်မှူးကိုယ်တိုင် လာဖမ်းတာမိသွားတယ်။ ကိုတင်အေးကို မိလ္လာဘုတ်ကိုင်က ပြုတ်ပြီး စိန်ထွန်းကို မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ခန့်မယ်လို့ သတင်းထွက်လာတယ် ကိုရှည်ကြီးရေ၊ ကိုတင်အေးက အဲဒီသတင်းကြားတာနဲ့ စိန်ထွန်းကို ပုံစံခန်းရှေ့မှာ သံချွန်နဲ့ထိုးလိုက်တာပဲ။ ပြဿနာကတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ ကိုရှည်ကြီးရေ’

မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့်၊ ဒီနေ့အိပ်ဆောင်တွေ ပိတ်ပြီး တလာစီကြသည်။

သော့တွဲသံတချုပ်ချုပ်နှင့် ထောင်အမှုထမ်းများ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ အရှည်ကြီးအခန်းမှာ အဆောင်ထိပ်ဆုံးခန်း၊ သူကိုင်ရသည့်အခန်းမှာ ပုံစံခန်း။

ထောင်ကျအဆောင် ဆုံးဆောင်ရှိသည်။ သုံးဆောင်၊ လေးဆောင်၊ ငါးဆောင်။

လေးဆောင်အောက်တစ်မှာ ကျသစ် (ထောင်ကျလူသစ်) အားလုံးအတွက်ပုံစံခန်းဖြစ်ရာကျသစ်အားလုံးပုံစံခန်းတွင်တစ်ပတ်နေပြီးမှ လေဘာချပေးသည် (အလုပ်ချသည်)။ လေဘာချပြီးမှ အခြားအဆောင်များကို ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရသည်။

ထောင်အမှုထမ်းများ အခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် ထောင်ကျအားလုံး တစ်ဦးချင်း အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ပေးရပြီး အပေါက်တံတွင် ရှာဖွေခံပြီးသူများမှာ အခန်းအပြင်ဘက်တွင် တန်းစီ၍ ပုံစံထိုင်ကြရသည်။

လူတွေကို ရှာပြီးသည်အခါ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ပစ္စည်းများကို ပွစာကြဲသွားအောင် မွှေနှောကံရှာဖွေကြသည်။

ပြဿနာဖော်သူက ပေါက်ခေါက်တင်အေး။

ပြဿနာရှာသူက ကုလားစိန်ထွန်း။

ဒုက္ခရောက်ကြသည်က အားလုံးသော အကျဉ်းသားများ။ ခုတော့ တစ်ယောက်က ထိုက်စဲမှာ၊ တစ်ယောက်က ဆေးရုံမှာ။ တလာစီ တိုက်ထဲဝင်ရမည့်သူတွေ ဘယ်လောက်စာရင်းပေါက်ဦးမည် မသိ။

အကြံအဖန်ပစ္စည်းတွေတွေ့ရင် ထိုက်ထဲ ဂျောင်းပေရော့။

အကျဉ်းအကျပ် ဒုက္ခပေါင်းစုံ ဝန်းရံနေသည့် ထောင်ထဲရောက်နေသည့်တိုင် နောင်တ မရကြဆေးပါကလား။



အခန်း (၂)

ညနေ အိပ်ဆောင်ပိတ်ပြီဆိုသည့်နှင့် အရှည်ကြီး အလုပ်စ
ရသည်။ ထောင်ထဲရောက်လာသော ကျားစုံများကို ထောင်မှ
ဆတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းဥပဒေနှင့်အညီ ဘယ်ဆွဲဘယ်ပုံ
နေထိုင်ရမည်ကို ပြရမည်။

အရှည်ကြီးမှာ ပုံစံပြရမည့်တာဝန်ရှိသည်။

အရှည်ကြီးက လက်ထဲကိုင်ထားသည့် သားချောင်းကြီးကို
ပခုံးပေါ်သို့ ဟန်ပပါတင်လိုက်ပြီး တမင် လုပ်ယူရထား
သော တမ်းမာဆည့် မျက်နှာထားကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှာ
ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။

သူ့ဟန်ပန်က ကြောက်စရာအသွင် ထင်နေသည်။

လေးငါးခေါက်လျှောက်ပြီးမှ တန်းစီ၍ ပုံစံထိုင်နေသူ
များရှေ့တွင် ဟန်တစ်ခွဲသားနှင့် ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို
ကားပြီး ရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲ...အားလုံး နားထောင်’

အရှည်ကြီး၏အသံမှာ ဩဇာသံလှိုင်းထသွားသည်။ တစ်
ခန်းလုံး စိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ အပ်ကျဆံ ကြားရလောက်
အောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်။

အကျဉ်းသား အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာ အရှည်ကြီး
ရပ်နေရာသို့ စူးစိုက်ထားရသည်။

‘ဒါထောင်ကျဆောင်လေး၊ အောက်တစ်ပုစံခန်း ဖြစ်
တယ်၊ အားလုံး နားလည်ရှဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်’

အားလုံး၏ အသံမှာ ညီညီညာညာ ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် ထွက်လာသည်။

‘ဆေချာနားထောင်’

‘ထောင်ထဲ ရောက်လာရင် ထောင်စည်းကမ်းကို သိဖို့လို
တယ်၊ ကျောင်းမှာ ကျောင်းစည်းကမ်း၊ အလုပ်ခွင်မှာ
အလုပ်ခွင်စည်းကမ်း၊ အိမ်မှာ အိမ်စည်းကမ်းရှိသလို ထောင်
ထဲမှာ ထောင်စည်းကမ်းရှိတယ်’

‘နားလည်ရှဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်’

‘အပြင်မှာ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ၊ ထောင်ထဲ
ရောက်ရင် အကျဉ်းသားပဲ၊ အကျဉ်းသားဆိုတာ ဝလုံးပဲ၊
ဘာမှမရှိတဲ့ သူညပဲ၊ ထောင်ထဲမှာ မင်းသားလို နေလို့မရ
ဘူး၊ အကျဉ်းသားလို နေရတယ်၊ မင်းတို့ နေတတ်၊ ဗား

တတ်၊ သွားတတ်၊ လာတတ်အောင် သင်ပေးမယ်၊ အားလုံး ကြားလား'

'ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်'

'ပု' စံထိုင်တယ်ဆိုတာ ထောင်အမှုထမ်းတွေနဲ့ စကားပြော တဲ့အခါ အသုံးပြုဖို့ပဲ။ ဘယ်ဘက်လက်ကို အောက်ချထားပြီး ညှာလက်စ ဘယ်ဘက်လက်ပေါ် အုပ်ထားရမယ်၊ ရင်ကို ကော့ထားရမယ်၊ ငါ့ခိုင်းရင် လှုပ်တတ်ပါ့မလား'

'ဟုတ်ကဲ့ လှုပ်တတ်ပါတယ်'

'အေး...လှုပ်တတ်တယ်ဆိုပြီး မလှုပ်တတ်လို့ကဟော့ ပြောသမုတ်'

'ပု' စံထိုင်တယ်ဆိုတာက တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၊ လက်သီးနှစ်ဖက် ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဒူးခေါင်းပေါ် တန်းတန်းချထား၊ ရင် ကိုကော့ပြီး ခေါင်းကိုမော့ထားရမယ်၊ နားလည်တယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်'

'အသံတွေ...အသံတွေ ကျယ်ကျယ်အော်စမ်း၊ မင်းတို့ အော်လို့ အဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်သွားပစေ'

'ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်'

အော်လံကြီးမှာ ဟိန်းထွက်သွားသည်။

'မင်းနာမည်'

'ဖေဝင်း'

'အဖေနာမည်'

'ဦးစိုးချစ်'

'အာအမူဖြစ်သလဲ'

ပြည်သူ့ပို့ပစ္စည်း ခိုးမှု'

'ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အိမ်အမှတ်ကစပြော'

ထောင်ဥက္ကလာ၊ လေးရပ်ကွက်၊ အား...ကျွန်...ကျွန်'

'မေးတာကို ရှင်းအောင် နားမထောင်ဘူး၊ ဘယ်မှာနေ

၊ အိမ်အမှတ်ကစပြောလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊

ဘယ်လောက်၊ ဘာလမ်း၊ ဘာရပ်ကွက်ဆို ပြီးရော

၊ နောက်တစ်ခေါက်မှားရင် အသေပဲ'

ကဲ...နောက်တစ်ယောက်'

ခွ'

နာမည်'

တင်အေး'

အဖေနာမည်'

ဦးမြင့်'

ဘာမူလဲ'

မားမြေ'

ဘယ်မှာနေသလဲ၊ အိမ်အမှတ်ကစပြော'

အမှတ်()ဇမ္ဗူသီရိလမ်း၊ တွဲတေးမြို့'

မင်းနေရာ မင်းအား နိုင်ပြီ'

အရှည်ကြီးက တင်အေးကို သိသည်။ သိရုံသာမဟုတ်၊

ဘယ်ဆိုရင် ဆွေမျိုးအရင်းကြီး။ ခါပေသည့် အရှည်ကြီးက

မပြော၊ ခပ်တည်တည်ပဲ နေလိုက်သည်။ ဒီကောင်ကို

ညှော့ကြည့်ရမည်။ အများရှေ့မှာ ပစားပေး၍မပြစ်။

သလိုက နေလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၄၈ ကျော်မြသန်း

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကဲ့သွားကြတာ၊ တင်အေးက အမှတ်မိပါ့မလဲ။ အရှည်ကြီးကသာ မှတ်မိသည်။

ပုစုံပြန်စွဲ အားလုံးပြီးမှပဲ တင်အေးကိုခေါ်၍ အိမ်နေရာကောင်းပေးလိုက်ပြီး အစားအသောက်အတွက်ပါ အစာညီပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဘာမှမပြော။ အသားချင်းမို့ ကူညီသည့်အနေမျိုးပဲ အသိပေးထားလိုက်သည်။

ထောင်ထဲရောက်ခါစ မည်သူမဆို စိတ်အားငယ်ကြသည် အထိတ်တလန့်ဝေဒနာကို ခံစားရစမြဲရှိကြသည်။ ထိုသို့ စိတ်အားငယ်နေသော အချိန်မျိုးတွင် ကိုယ်အပေါ် ဧရာဝတီကူညီသူကို ကျေးဇူးတင်မဆိုး ရှိရသည်။ ခင်မောင်အတိုင်းအတာအရ သက်ဆံရေးမှာလည်း တရင်းတနီးရှိကြသည်။

တင်းကျပ်လှသော စည်းကမ်းတောင်နှင့် ပွဲနှောင့်ဆင်သည့် ထောင်ထဲမှာ ရေချိုး၊ ကျပ်ကြီးကျပ်ငယ် စွန့်တာ၊ အစစအရား၊ သွားရေး၊ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ အိပ်ရေးအသက်ပုစုံနှင့် ပြုမူနေထိုင်ကြရသည်ဖြစ်ရာ အကျဉ်းသားလူကြီးက အသိအကျွမ်း အပေါင်းအသင်းနှင့်တွေ့လျှင် တော်ပေ၏။ နို့မဟုတ်ရင်မလွယ်။

ကျောပြင်ကို မြောတင်ထုမည့် မြောထုသမားက အဆင်မပြေစေရဘဲ မှာရှိနေသည်။

အရှည်ကြီးကိုဝင်သည့် သားရေပြားကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းကနဲ၊ ပြန်းကနဲ ဖြစ်သွားစေအောင် အစွမ်းထက်လှသည် တစ်ချက်ဆို တစ်ချက်ပဲ။

ပေါက်ခေါက်တင်အေးတို့၊ အရှည်ကြီး၏ပုံစံခန်းမှာ တစ်ပတ် ပြီးလေတာထိုင်ရသည်။ လေဘာထိုင်သည် ဆိုသည်မှာ လုပ်နေရာချထားဖို့။ တော်ပါသေးသည် အရှည်ကြီး ရှိပေအရှည်ကြီး၏ထောက်ခံချက်ကြောင့်အလုပ်တက်မရောက်ဘဲ ခန်း မိလ္လာသိမ်းအလုပ်ချထားခံလိုက်ရသည်။

ထောင်ထဲမှာနေရာတစ်နေရာရှိမလွယ်၊ မျက်နှာချိုမသွေးတတ်ရင် အကြံအဖန်လေးများမတတ်ရင်၊ အပေးအကမ်းမတတ်ရင်၊ ဖော်လံမှဖားတတ်ရင် မလွယ်၊ သက်သက် သာသာအလုပ်မျိုးနှင့်ဝေးပြီသာမှတ်။

ပေါက်ခေါက်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

အဆောင်အခန်း မိလ္လာသိမ်းကနေ၊ မိလ္လာဘုတ်ကိုင် ဖြစ်သည်။ မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ဆိုတာက အဆောင်ထဲမှာ အရေးသူ။

အချိန်မဟုတ်ဘဲ အန္တရာယ်မလွယ်နိုင်သူများ၊ ထွက်ချင်သည်ကိုအောင်မသားနိုင်သူများ ဆိုလျှင် မိလ္လာဘုတ်ကိုင်ကိုဆေးမိလာဘဲထိုးမှ အိမ်အိမ်ပါဆိုရသည်။ နို့မဟုတ်ရင် သွက်ပြုမိမိအိမ်အိမ်ကို ပြန်ရှု၊ သွင်းထားရမည်။ အတော်ကိုမလွယ်သက်စွဲ၊ ထွက်ချင်သည့်ပစ္စည်းက အချိန်နှင့် မထွက်ရလျှင် ကိုအတော်ကြီး ကသိကအောင်ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မိလ္လာဘုတ်ကိုင်တို့ဘုန်း၊ မိုးသို့ချွန်းဆိုသလိုအနေအသားရှိခဲ့သည်။

လူ့သဘော၊ လူ့အထကခက်သည်။ နည်းနည်းလေးနေရအားမြို့၊ အဆင့်ရှိလာပြီဆိုရင် ဗွေဆိုး ဖောက်တတ်သည်။ ပေါက်ခေါ်တင်အေး အဆောင်မိလ္လာ ဘုတ်တိုင်ဖြစ်လာသနောက်ပိဗတောင်းအကျင့်ဖောင်း ဗွေဆိုးဖောက်လာသည်။

ထောင်ထဲမှာက မတရားဘား ဒုစရိုက်သမားပေါင်းကြသည်။ ထောင်ကစည်းကမ်းပညတ်ချက်စော့တစ်လောက ထုတ်ပြီး ကိုင်ထား ကိုင်ထား၊ ဒုစရိုက်သမားတွေက သူ့အထာအတိုင်း လစ်လျင်လစ်သလိုစည်းကမ်းကို ဖောက်လေကြသည်။ ထောင်ထဲဝင်စ ကြောက်ချေးပါသူတွေပင် အအသားကျလာသောအခါ ရှိချေးပါလာကြသည်။ အပေအဆင်းများလာသည့်အလျောက် ဝည်းကမ်းဖောက်မှုကိုလေးကြ၊ အားကိုးရှိသူတွေက ပိုဆိုးသေး။

သည့်အထဲမှာ ပေါက်ခေါ်တင်အေးအစွဲယောက်လည်းသည်။ သူ့နေရာကဆေးလိပ်အလျှံပယ်ရသောနေရာ။ ထောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ဆိုတာက ငွေလည်းတုတ်သည်။ ရွှေလည်းထည်သည်။ ဆေးလိပ်ရှိရင် အလုပ်ဖြစ်သည်။ အကြံအစည်ဖြစ်သည်။ ပေါက်ခေါ်တင်အေးနေရာက ဆေးလိပ်အလွန်ရသည့် နေရာမအောင်အည်းနိုင်သူ ကျသစ်တွေဆို သူတောင်းသမျှ ဖေးသည်။ တစ်ခါတလေများဆိုတင်ပတ်ထဲကို ဆေးလိပ် ထောင်နှင့်ချီရသည်။

အဆောင်မှာ လူကတစ်ထောင်ငါးရာ၊ နှစ်ထောင်ရှိကတနက်နေ့လိုရက်အားရသည့်နေ့မျိုးမှာဆိုပေါက်ခေါ်တင်အေးအစွဲ ဆေးလိပ်တွေ သိမ်းမနိုင်အောင် ရတတ်သည်။

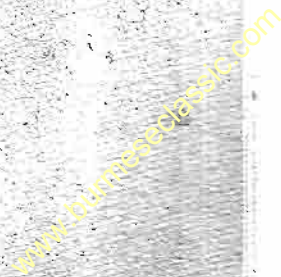
အေးလိပ်အဝင်များစေတဲ့ ပေါက်ခေါ်တင်အေး ထောလာသည်။ ကြိတ်ဝိုင်းဖြစ်ပြီဆို ပေါက်ခေါ်တင်အေးကဒိုင်။ ဒိုင်မုချိုးရိုးဘိုင်ပုတ်ခိုင်မဟုတ်။ ထုထိုးမလား၊ ထောင်ထိုးမလား ခေါင်းမခါသည့်ဒိုင်။

ပေါက်ခေါ်အချိုးမဟန်ပြီကို သိလာသည့် အရှည်ကြီးက နှစ်ကိုယ်ကြားသတိပေးသည်။ ဆုံးမသည်။ ပေါက်ခေါ်ကရွေ့ တွင်ဘယ်တော့မှခေါင်းမခါ။ ကဏ္ဍကောစ ပြန်မပြော၊ နားထောင်သည်။ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုသည့် ကတိအဆပ်ထပ်ပေးသည်။ ကွယ်ရင်တော့ ပေးထားသည့်ကတိကို မေ့ပစ်တတ်သည်။ ဗွေဆိုးပါသောမြင်းသို့နှယ်ရုံချေ၏။

ပြောမရသည့်အဆုံး၊ ကြမ်းမရသည့်အဆုံး၊ သူ့ထိက်နှင့် သူ့ကလွတ်ပေးထားလိုက်သည်မှ နောက်ပိုင်း အမှုပေါ်လာရသည့်အထိ မဖြစ်သင့်သော အတိုင်းအတာသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ခုတော့တိုက်ထဲမှာလှ မှီခိုနေရပြီ။
အရှည်ကြီးလည်း မကယ်နိုင်။
နောက်တိုးအမှုအတွက်ထပ်တိုးလာသည့်ထောင်ဒဏ်မှာ....။

... ၀ ...



မှာစီစီ။ အကျဉ်းသားတွေအဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမည်မှာ ကိုယ့်တာဝန်။

အားလုံးအဆင်သင့်ပုံစံထိုင်ပြီးသည်နှင့် အခန်းအပြင်ဘက် တွင်ရှိနေသည့်ခေတ်မီလေးနှင့် ဝါဒါများက အခန်း လူကြီးများမှတစ်ဆင့် အရေးပေါ်တန်းစီကိစ္စကို ရှင်းပြလိုက် သည်။

အခန်း (၃)

‘အားလုံးအရေးပေါ်တန်းစီမယ်ဟေ့’

ထောက်ကျငါးဆောင်မှ အသံအောင်လှသော အကျဉ်း သား ပဲလှော်၏ ဝူးစူးဝါးဝါး အသံကြောင့် တစ်ဆောင် လုံးလှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ညကြီးမင်းကြီးအရေးပေါ်တန်း စီဆိုသည်ကြောင့် ကိစ္စကြီးတစ်ခုခု ရှိတော့မည်မှာ သေချာ နေသည်။ တစ်ဆောင်လုံး အိပ်နေကြရာမှ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း လှုပ်ရှားသွားကြရသည်။ ကပျာကသီ လူးလဲထကြရသည်။ တွဲနေကျအိတ်ကို မရှာနိုင်။ မကြည့်နိုင် နီးရာနေရာကဦးရာလူ နှင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စီတွဲထိုင်တာနောက်ကျရင်သား ရေပြားနှင့် တွေ့သွားမည်မို့ တွေ့ရာလူနှင့်တွဲပြီး ကမန်း ကတန်းထိုင်လိုက်ကြရသည်။

အရေးပေါ်တန်းစီဆိုတာအချိန်ရွေးပြီးမှတန်းစီခိုင်းသည် မဟုတ်။ ညဉ့်ဆန်းခေါင်မှာလည်းစီရတတ်သည်။ အယ်အချိန်



‘ကဲ အခန်းလူကြီးတွေဒီမှာနာမည်ခေါ်မယ်၊ ပါရင်ပါတဲ့ လူကို စာရင်းယူထား၊ စာရင်းထဲမှာပါတဲ့လူ အိပ်ရာလိပ် အဆင်သင့်လိပ်ပြီး သိမ်းထား။ အားလုံး အဆင်သင့်ရှိပစ်စေ’

‘အားလုံးငြိမ်ပြီးနားထောင်မယ်၊ နာမည်ပါရင်ကျယ်ကျယ် ထူးမယ်။ ဒီမှာစာရင်းလာပေးပြီး ကိုယ်ပစ္စည်းတွေအဆင်သင့် သိမ်းထားမယ်၊ အားလုံးကြွားရဲ့သား’

- ‘ဟုတ်ကဲ ကြားပါတယ်’
- ‘မောင်နီ၊ အဖေနာမည် ဦးပွ’
- ‘ရှိ’
- ‘ရှိရင်ရှေ့တွက်ခွဲ ထောင်နံပါတ်ပြော’
- ‘စီ-၄၆၅၃’
- ‘အေးဟုတ်တယ် နောက်တစ်ယောက်’
- ‘ကျော်ခွေး၊ အဖေနာမည်ဦးလုံး’
- ‘ရှိ’

‘ရှေ့ထွက်ခဲ့၊ ထောင်နံပါတ်ခွဲပြာ’

‘စိ-၄၁၂၈’

‘အေးဟုတ်ဘယ်၊ နောက်တစ်ခယာက်’

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နာမည်ခေါ်ပြီးမှ...

‘ကံပါတဲ့လူတွေ အခန်းလူကြီးဆီမှာစာရင်းပေးပြီးပစ္စည်းတွေသိမ်းထား၊ နောက်လာခေါ်မယ်’

ထောင်ဝန်ထမ်းများ နောက်တစ်ခန်းကူးသွားပြီးမှ ထိုးထိုးကြိတ်ကြိတ်အသံထွက်လာသည်။

‘ဘာလဲကွ၊ ဘာအတွက်တဲ့လဲ’

‘ရဲဘက်ခေါ်တာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ နေ့ခင်းထဲက ကြားခဲ့တာပဲ’

‘ဪ...ဪ’

စာရင်းခေါ်သည့်အထဲတွင်ပါသူများမှာ အခန်းလူကြီးရှေ့ရောက်နေကြသည်။ ရဲဘက်စခန်း လိုက်ရမည် ဆိုသဖြင့် တချို့ကလည်း ပျော်နေသည်။ တချို့ကလည်း မှိုင့်နေသည်။

စာရင်းပါသူများထဲတွင်မျက်နှာသေလေးနှင့် ပေါက်ခေါက်တစ်အေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပေါက်ခေါက် အရှည်ကြီးကို စကားပြောချင်သော်လည်း အရှည်ကြီးအနားတွင်လူတွေရှိနေသောကြောင့် မပြောသေးဘဲ ဆိုင်းနေရဟန်ရှိသည်။

‘ကဲ၊ ကျွန်တို့လူတွေ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်အိပ်ကြမယ်’

အရှည်ကြီး အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူအကျဉ်းသားများ ကိုယ်နေရာကိုယ် ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ ချက်ချင်း ပြန်အိပ်ပျော်

ဦးမှာ မလွယ်၊ မလွယ်ပေသည့် ထိုင်လား၊ ထလား လုပ်၍ မရ။ ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ်လှဲပြီး ငြိမ်သက်နေကြရသည်။

ထောင်စည်းကမ်းမှာ ညှဉ့်(၉)နာရီ ဒေါင် ဆိုသည်နှင့် တစ်ယောက်မှ ခေါင်းသောင် ထခြင်း၊ ထထိခြင်း မရှိရ။ ‘အိပ်ချိန်’ အော်လိုက်သံ ထွက်လာသည်နှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြားပြားလျားလျား ရှိနေရမည်။ အိပ်ပျော်ချင်ပျော် မပျော်ချင်နေ၊ ခေါင်းတော့ မထောင်လေနဲ့။ အခန်းလူကြီးတွေက စည်းကမ်းကို တစ်ပြားမှ အပန်းမခံ။

အရှည်ကြီးနား လူရှင်းသွားတော့မှ ပေါက်ခေါက်တုတ်တလေးရောက်လာသည်။

‘ကိုရှည်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကိုတယ်ခေါ်သွားကြမှာလဲဟင်’

‘ရဲဘက်လေကွာ’

‘ဟ...ရဲဘက်’

‘အေးလေ၊ ရန်ကုန်-မင်း ကားခမ်းအတွက် ရွှေပြေးပေါ့’

‘ဟ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ချင်ဘူးဗျာ’

‘ဟ...ကောင်ရ နွားရ၊ လူချဲ့မှပဲ၊ ရဲဘက်စခန်းက ထောင်ထက် လုပ်လပ်နေတာပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီး ခွင့်နဲ့ အိမ်ပြန်ခွင့်ရတယ်ကွာ၊ အထူးဆုမှတ်ရက် ပိုရတယ်ကွာ၊ ဒါထက် ကောင်းတာ ဘာရှိသေးသလဲ၊ လိုက်ချင်တဲ့လူတွေ အများကြီး၊ လိုက်ချင်တိုင်း လိုက်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူရွေးခေါ်တာ’



‘ဟာဗျာ...ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကိုရှည်ကြီးတတ်နိုင်ရင် အကူအညီပေးပါဦးဗျာ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ မင်းကလဲ’

‘ကြိုစားကြည့်ပါဦး ကိုရှည်ကြီးရာ’

‘အေး...အေး...ငါမနက် ပြောကြည့်ဦးမယ်’

အရှည်ကြီးက ထောင်မှူးကြီးကိုသွာ အသနားခံကြည့်ရသည်။ အသနားခံဖို့ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ရှိနေသည်။ ရုတ်တရက် မိလ္လာဘုတ်ကို အစားထိုးဖို့ မလွယ်ကူသည့် အကြောင်းပြ၍ ပြောကြည့်ရသည်။ ထောင်ထဲမှာ မိလ္လာသိမ်းသမားကအရေးကြီးသည်။ သည်အလုပ်က လူတိုင်းမလုပ်ချင်၊ ကျွမ်းကျင်မှုကလည်း လိုသေးသည်။

ပေါက်ခေါက်ပဲဆိုရမလားမသိ၊ ထောင်မှူးကြီးက ရဲဘက်လိုက်စာရင်းထဲက ပယ်ဖျက်ပေးလိုက်သည်။

.....၀.....

သည်တစ်ချို့တော့ အရှည်ကြီးလည်း မကယ်နိုင်။ ကယ်ဖို့ ဝေးစွာ၊ ပေါက်ခေါက်တို့လည်း လမ်းစပင်မရှိ။ တိုက်ပိတ်ထားသူတို့ တွေ့ဖို့ကတားဦး၊ အရှည်ကြီးတို့မှာ တိုက်နားကပ်ဖို့ပင်မလွယ်၊ ကိုယ်နေရာလေးမှာ ကိုယ်သာဗိုလ်၊ သူများနေရာ ဗိုလ်သွားမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ်ပါ တိုက်ထဲရောက်သွားမည်။

ခုတော့ ပေါက်ခေါက်မှာ ရဲဘက်စခန်းလည်း မလိုက်ရပြီ။ မိလ္လာဘုတ်ကိုကလည်း ပြုတ်ပြီ။ အဆောင်မှာနေရသည်ထက်

ပို၍ သာ၍ ကျဉ်းပြောင်းကျပ်တည်းလှသည့် တိုက်ခန်းထဲမှာ တိုက်ပိတ်ခံနေရပြီ။

ဆေးလိပ်သွဋ္ဌေး ပေါက်ခေါက်တစ်ယောက် တိုက်ထဲမှာ ဆေးလိပ်တစ်တုံးပင် ရဖို့မလွယ်။ သူမလိုက်ချင်သည့် ရဲဘက်စခန်းကို လိုက်ချင်ပါသည် ဆိုသည့်တိုင် လိုက်ခွင့်မရနိုင်ပြီ။

နောက်အမှုရှိသူများမှာ ရဲဘက်စခန်းကို လုံးဝလိုက်ခွင့်မရှိ။

ရဲဘက်စီမံကိန်းကြီးမှာ အပြင်းအထန် အကောင်အထည်ဖော်နေပြီ။ တစ်ဆောင်လုံး၊ နေ့ညဥ့်မရွေး ထစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် သွားနေကြရပြီ။ အရှည်ကြီးတို့လည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ လိုက်ရမည်။

ထောင်ကျဆောင် သုံးဆောင်စလုံး ရဲဘက်စခန်း လိုက်ပါနိုင်သည့် လိုက်ပါခွင့်ရှိသူများကို အိတ်သွန်ဖာမောက် စိစစ်ရွေးချယ်နေပြီ။

ရဲဘက်လိုက်ခွင့်ခံရသူများမှာ.....

နောက်ဆက်တွဲအမှုရှိသူများ။

ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသူများ။

နိုင်ငံရေးပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ထောင်ထဲရောက်နေသူများ။

ကျန်ထောင်ကျအားလုံး ရဲဘက်စခန်းအသီးသီးသို့ မသွားမနေ သွားကြရမည်။ အရှည်ကြီးမှာ ပေါက်ခေါက်အတွက် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်။ သူကိုယ်တိုင်က ရဲဘက်စခန်းကို သွားချင်နေသည်။



တစ်နေ့တော့ အရှည်ကြီးဆီ တိုက်တန်းစီးတစ်ယောက်
ရောက်လာသည်။ နဂိုကတည်းက အရှည်ကြီးနှင့် ခင်မင်နေသူ
ဖြစ်၍သာ သူ့ဆီကို ကြံဖန်ပြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့နာမည်မှာ မှန်ကြီး။

‘ကဲ၊ မှန်ကြီး ဆိုစမ်း’

‘ပေါက်ခေါက် အရှည်ကြီးဆီ လွှတ်လိုက်လို့လေ’

‘သူ့လွှတ်တိုင်း မင်းကလာရတယ်ဆိုတော့ ပေါက်ခေါက်
ဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ’

‘အရှည်ကြီးက ခပ်ဗျား အကောင်ကို အထိန်းကြီးနေ
သလား၊ ခုထက်ထိတောင်မလှုပ်နိုင်အေးဘူး၊ ခပ်ဗျားမျက်နှာ
ကြောင့် လာရတာ’

အရှည်ကြီးကို ထောင်ထဲမှာ လူချစ်လူခင် များသည်။
အကျဉ်းသားချင်း ချစ်ကြသလို အဆောင် ထောင်မှူးနှင့်
ဝါဒါတွေကလည်း ခင်ကြသည်။ အရှည်ကြီးက ဘယ်သူ့
အပေါ်ကိုမှ မတရားမလုပ်။ သူ့တာဝန်ကိုတော့ သူကျေပွန်
အောင် ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ မသက်ညှာနိုင်သည့်အဆိုးကျ
မှသာ သူ့အစွမ်းပြတတ်သူ။ မှန်ကြီးမှာ သူ့ပုံစံခန်းထဲကထွက်
သွားသူ။ မှန်ကြီးတို့တန်းကလည်းသူတတ်နိုင်သမျှကူညီခဲ့သည်။
အရှည်ကြီးမျက်နှာကြောင့် မှန်ကြီးက ပေါက်ခေါက်မှာလိုက်
သည်များကို တကူးတက လာပြောခြင်းဖြစ်၏။

ပေါက်ခေါက် အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်မှာ ဆေးလိပ်
ငါးဆယ်နှင့် အဝတ်တစ်စုံ။

အရှည်ကြီးက ခေါင်းမခါ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပေါက်
ခေါက်ကောင်းပေမယ့် ထောက်ထားစရာဘဲ ရှိသည်။ ကူညီရ
မည့် အကြောင်းလည်း ရှိသည်။

‘မင်း ဘယ်တော့ပြန်မလဲ မှန်ကြီး’

‘အခုပဲပြန်ရမယ်၊ ငါ့ဗီမှာ ကြာကြာနေလို့ မရဘူးလေ
ကွာ’

‘အေး၊ အဝတ်တစ်စုံကတော့ အဆင်မခင်ပဲ၊ ဆေးလိပ်
တော့ အစိတ်ဆုံးဘယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ရှာဖိုက်ဦးမယ်၊ ရ
သလောက် ယူသွားပေါ့ကွာ’

‘မှန်လေး ဘာလေးလဲ ရှိတာပေးလိုက်မယ်’

ပေးစရာရှိတာလေးများ စုဆောင်းပေးလိုက်ရသည်။

အဲဒီနောက် မှန်ကြီးလည်း မလာ၊ သူ့လည်း သွားမှတော့
နိုင်သဖြင့် ပေါက်ခေါက်နှင့် အဆက်ပြတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တို့ထဲဘက် တစ်ခါရောက်သေးသော်လည်း ထောင်မှူး
ကြီးနှင့် သွားတိုးနေသမို့ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့ရ
သည်။ ထောင်ထဲမှာ တစ်ဖောက်နှင့်တစ်ယောက် အနေနီး
ပေမယ့် အတွေ့အဝေးသည့်အခါလည်း ရှိသည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ ကိုယ်သဘောနှင့်ကိုယ် နေရသော နေ
ရာမဟုတ်သောကြောင့်။

.....

www.burmeseclassic.com

ထောင့်ထဲရောက်ကတည်းက တစ်ပုစံတည်း ပုစံခဲရသည့်
ပုစံဘောင်ထဲက လွတ်သွားသည်ကြောင့် ပျော်သလိုလို ဘာ
ထိုလို ခံစားလိုက်ကြရသည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် သူတို့အားလုံး အဆင်အင့်
ဖြစ်နေကြပြီ။ အုတ်ရိုးကြီးထဲက အပြင်သို့ ထွက်ရော့မည့်
ခိုက်ထဲက ဘာလိုလို။ အုတ်ရိုးထဲမှာ အနေကြာလာသူများ
သည် အုတ်ရိုးကြီးကို ကြည့်မိတိုင်း ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်
ကျပ်ကြီး ခံစားရသည်။

အခု အုတ်ရိုးအပြင်ဘက် ထွက်ရော့မည်။
ရဲဘက်နှစ်ရာကို တင်ဆောင်သွားမည့် ကားကြီးသုံးစီးမှာ
ထောင်တူးဝတိုင် အဆင်အင့်ရှိနေသည်။

ထောင်တူးဝက အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်နှင့် ခံစားမှုဝေ
နာအင်တစ်ခု ပေးစွားလာသည်။ အုတ်ရိုးလေးဘက်ကိုသာ
နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းမှာ ပထမဆုံး ပြင်ပမြင်
ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးရွက်
ဆန်းသွားရသည်။ ချမ်းမြေ့သွားသည်။ ထောင်ရှေ့တောင်
ထာခင်းထဲမှ ဖြတ်သန်းလာသည့်လက် တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်
လိုက်မိသည်။ အားအင်များ ပြည့်ပြုံးလာသလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ပြင်ပအတွေ့အထိ အရသာမှာ တစ်မျိုး
သာမ။

ထောင်တူးဝကြီးပေါ်မှ သုံးနာရီသံချောင်း ခေါက်လိုက်
သည့်နှင့် ကားများ စတင်ထွက်ခွဲကြသည်။

အခန်း (၄)

တစ်လအတောအတွင်း အခြေအနေအားလုံး ပြောင်းလဲ
သွားသည်။ အရှည်ကြီးလည်း ရဲဘက်စခန်း လိုက်ပါရမည့်
စာရင်းတွင် ပါလာပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင် က ရဲဘက်စခန်းလိုက်
ဖို့ ဆန္ဒပေးခဲ့သည်။



ရဲဘက်စခန်းသို့ သွားရမည့်နေ့။

ရာသီဥတုမှာ သာယာနေသည်။ နေခြည် ထွေးထွေးမှာ
အင်းစိန်ထောင်ပေါ်သို့ ဖြာဝေကျနေသည်။ ရဲဘက်စခန်း
လိုက်ရမည့် အကျဉ်းသားနှစ်ရာကျော်မှာ ထောင်မှထုတ်ပေး
သည့်ဝတ်စုံသစ်များကိုထုတ်ယူကြရင်းနောက်လိုက်ပြောင်လိုက်
နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေကြသည်။ ထောင်အမှုထမ်းများက
လည်း တပြုံးပြုံး။ ထိုနေ့က အင်းစိန်ထောင်မှာ ပုစံပျက်
သွားသည်။ သူတို့၏လွတ်လပ်ခွင့်ကို ဖန်တားမည့်သူ မရှိ။
သူတို့ နေချင်သလိုနေကြဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားလိုက်သည်။

ရဲဘက်အားလုံးမှာ ကော်လံဘပ် ချည်ကြမ်းအင်္ကျီဖြူနှင့် လိုချည်အဖြူများ ဝတ်ဆင်ထားကြသဖြင့် ဝတ်စုံသစ်အဖြစ် နှင့် ရဲဘက်များမှာ ဘိုးသူတော်ပုံဟန် ပေါက်နေကြသည့် ရဲဘက်အားလုံးလိုလိုဝတ်စုံများအပြင်အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင်စောင်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများလည်း ထုတ်ပေးထားခဲ့သည့် ဘိုးသူတော်အသွင် ထင်နေသည့် ရဲဘက်များမှာ လန်းနေသောမျက်နှာ၊ ထောက်ပသော မျက်လုံး၊ အတတ်သောသဏ္ဍာန်တို့ဖြင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျရှိနေကြသည်။



ရဲဘက်များ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိနေကြသည်မှာ အတွေ့သဘောအမြင်သစ်များကို တွေ့မြင် ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်ထင်သည်။ သူတို့အားလုံး ပျော်နေကြသည်။

လက်ထိတ်မခတ်၊ အလုပ်ဝတ်ကားကြီးနှင့် မခေါ်သည့်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကျဉ်းသားအသွင် မထင်မိအောင်ပြုသွားရသည်။

ထောင်ပတ်လမ်း အတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ မောင်းသစ်တန်းကျောင်း အရှေ့ဘက် ရွာမဘေးလုံးကွင်းမှ တစ်ဆင့် ဒညင်းကုန်းလမ်းအတိုင်းမောင်းခဲ့သည့်ကားများမှာ မင်္ဂလာလမ်းမကြီးကို ဖောက်ထွက်လိုက်ပြီး ထောက်ကြံ့မှ လှည်းကုမြို့ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် မြင်ကွင်းများမှာ အကျဉ်းသားများအဖို့ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

ထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း၊ လပေါင်းများစွာ အုတ်ခိုးမြင်ကွင်းကြီးနှင့် နပန်းလုံးခဲ့ရသည့် ရဲဘက်များမှာ စိမ်းလန်း

စိုပြည်သော သစ်ပင်များ၊ အရောင်အသွေးစုံ ဝတ်ဆင်လျက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနေကြသူများ၊ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေသောကားများကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ အပြင်လောကတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသော လွတ်လပ်မှုကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိကြ၏။

အရှည်ကြီး၏ရင်ထဲမှာ သံဝေဂရမိသည့် စိတ်အစဉ်ကလေး လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သည်။ သံဝေဂမှာ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက် နောင်တရိပ်ထင်လာခြင်းပင်။

အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီးများကို မြင်တွေ့ရသည့် အခါ သူတို့၏စိတ်များ အထူးလှုပ်ရှားသွားသလို မျက်လုံးများလည်း ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထောင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း တွေ့နေရသည်က ယောက်ျားတွေချည်း။ ထောင်ထဲရောက်ပြီးမှ တွေ့ပူးသည့် အမျိုးသမီးမှာ ဝတ္ထုနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အဖုံးပေါ်က အမျိုးသမီးရုပ်ပုံများသာ ဖြစ်၏။

ခုတော့ အမျိုးသမီးများကို ကိုယ်တိုင် တွေ့နေရပြီ။ လှသူရော၊ အရုပ်ဆိုးသူရော၊ အကျဉ်းတန်သူရော တွေ့သမျှအလွတ်မပေးကြ။ အားရပါးရ ကြည့်ကြသည်။ စိတ်ကူးနှင့်ကြည့်နူးကြသည်။

အမျိုးသမီးများကို တွေ့မြင်နေကျသူများအတွက် အလှအပကို ရွာဖွေ၍ မျက်လုံးရောက်မိကြမည်သာ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့မှာမူ မြင်သမျှကို မျက်လုံးရောက်နေကြသည်။

အကုသိုလ်စိတ်တွေ တစ်စဉ်တစ်ထန်းကြီး ဖြစ်နေကြမည်ကို မှု ခုဖန်ပြုရန် လိုအပ်မည်မထင်။

သူတို့အားလုံး၏ ပါးစပ်များ မလှုပ်ရှားကြ။ မျက်လုံးများ သာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အဖြူရောင်တူညီဝတ်စုံနှင့် ရဲဘက်တွေကို လမ်းတွင်တွေ့ သူများက ဘယ်လိုမြင်ကြမည်မသိ။ သူတို့ကတော့ ကြည့်နား ရင်ဖိုနေကြရသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခန့်၊ ဆည်းဆာရိပ် ကွယ်ပျောက် နေချိန်တွင် လှည်းကူးမြို့ကိုကျော်ဖြတ်၍ တာဆုံလမ်းအတိုင်း တွေ့လိုက်သည်။



ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းမကြီး၏ ခရီးအစ။

ပြန်ဖြူးကျယ်ပြန့်သော အနံ့ ပေဆုံးဆုခန့်ရှိ ဖောက်လုပ်ဆဲ လမ်းခွဲကြီးမှာ အချောမကိုင်ရသေး။ ပြေခိုက်စွဲများဖြင့် နိကျ နေသည်။ ညီညွတ်ညစ် အနံ့ရောင် လွှမ်းထင်နေသည်။

လမ်းကွေ့ထိပ်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

အကျဉ်းဦးစီးကားများသာ

အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှ ကားများသာ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင် ခွင့်ပြု၍ အခြားယာဉ်များ ဖြတ်သန်းခွင့်မရှိကြောင်း အမှတ် အသားပေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်ကိုလွန်သည့်နှင့်လှေလှော်အင်းစခန်းအဝင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေလှော်အင်းစခန်းမှာ ရန်ကုန် မန္တလေး လမ်းပေဘက်လုပ်ရေး အခြေစိုက်စခန်း။

ကြိုးသမားနှင့်ကြမ္မာ ၁၆၅

လှေလှော်အင်းစခန်းတွင် ကလေးရောက်လာသော ရဲဘက် များကို နေရာချထားပေးရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အဝင်၊ အထွက် အခင်းကြီးသည်။ ပြင်ပယာဉ်များကို ဝင်ထွက်ခွင့် မပေး၊ တားမြစ်ထားသည် နေရာ။

တာဆုံတွင် ရဲကင်းစခန်း ရှိနေသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီခန့်တွင်မှ စခန်းကို ထွက်ကြသည်။

နေ၏အရောင် ချုပ်ငြိမ်း၍ အမှောင်ပိုင်းစ ပတ်ဝန်းကျင် မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးမှာ ဝေးဝေး မယုံမက ခိုနေသည်။

တောရိပ်ကြောင့် ပို၍မှောင်နေသလား။

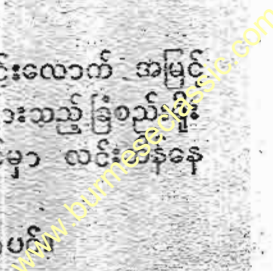
ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးသည်နှင့် တန်းစီပြီး အသင့်ဖြစ်နေ ကြသည်။

တွေပေါ်ပြီ ရဲဘက်စခန်းကြီးကို။

... ၀ ...

သဲကဲ့စွာ မမြင်ရသော်လည်း ရင်ခေါင်းလောက် အမြင် ခိုမည့် ဝါးကျစ်များကို ပူးကပ်စိုက်ထူထားသည့် ခြံစည်းဖိုး ကြီးက ကြိုဆိုနေသည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်မှာ လင်းဘိန်နေ သည်ဟု မဆိုသာ။

ဤသည်မှာ ရဲဘက်စခန်းကြီး၏ ခေါ်ယာပင်။



ဘက်ဝိုင်ယာသံဆူးကြီး စိပ်စိပ်နှစ်ထပ် ကာထားသည့်ဝင်း
တံခါးကြီးနောက်မှ ထောင်အမှုထမ်းများက ကြိုဆိုနေကြ
သည်။

တံခါးကို မဖွင့်သေး။

အရှည်ကြီးအပါအဝင် ရဲဘက်များမှာ ဆယ်ယောက် တစ်
ထွဲ ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ ထိုင်နေပြီး ပါလာသည့်အိပ်ရာလိပ်
နှင့် အထုပ်အပိုးများကို အဆင်သင့် ဖြည့်ထားကြရသည်။

တံခါးခပ်တဟ ပွင့်သွားပြီး ထောင်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်
ထွက်လာသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ရပ်လာသည့် ထောင်ကြပ်ကြီး
ရပ်နေပုံမှာ ထည်ဝါလွန်းသည်ဟု ဆိုရမည့်ပုံပန်း အပြည့်

‘ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုပြောမယ်၊ နားထောင်
ထောင်ကြပ်ကြီး၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

‘ကိုယ့်မှာပါလာတဲ့ ငွေတွေရှိရင် အပ်မယ်၊ တစ်ယောက်
ချင်း နာမည်၊ နံပါတ်နဲ့အပ်မယ်၊ တစ်ယောက်ကိုငွေ ငါ
ကျပ်ထက်ပိုပြီး ဆောင်ထားခွင့်မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ
မှာ ငွေအများကြီးရှိနေရင် ခိုးမယ်၊ ဝှက်မယ်၊ ပြဿနာတွေ
တက်ကြမယ် နားလည်လား’

ပြန်ဖြေလိုက်သည့်အသံများမှာ မှသဲမကွဲ။
‘ဒီမှာ နားလည်လားလို့ မေးနေတယ်’
ထောင်ကြပ်ကြီးအသံမှာ ပို၍ ဟိန်းထွက်လာသည်။

‘နားလည်ပါတယ်’
သည့်တစ်ကြိမ် ရဲဘက်များ ဖြေလိုက်သည့်အသံမှာ မိုး
တိုင် ဟိန်းမည့်အသံမျိုး။

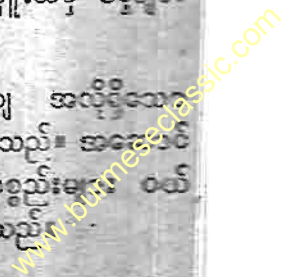
‘ကောင်းပြီ၊ မှတ်ထား၊ ဒါဟာ ထောင်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်
ဗျားတို့ နေထိုင်မှုကို အချုပ်ထောင်ထဲမှာလို မချုပ်ချယ်ဘူး၊
ညှင်းကမ်းဘောင်အတွင်းက လွတ်လပ်မှုကိုရရှိခံစားကြရမယ်၊
နောက်ပြီး ထိုင်းပြည်အတွက် လုပ်သားပြည်သူတွေအတွက်
လုပ်အားပေးကြရမယ်၊ သဘောပေါက်ပြီလား’

‘ပေါက်ပါပြီ ဆရာကြီး’
‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ရှေ့မှာရှိနေကြတဲ့ အမှုထမ်းဆရာ
တွေဆီမှာ ငွေအပ်ကြမယ်’

ရှေ့ဆုံးမှရဲဘက်များက စတင် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသည်။
ရဲဘက်များ ထောင်ထဲတွင် နေရစဉ်က ငွေမကိုင်ကြရ။
အချို့ ရဲဘက်များမှာ ရပ်ဝေးမှလာကြသူများ ဖြစ်ရာ သူတို့
ရဲဘက်ပြောင်းလာစဉ် ငွေကြေးများ ယူလာကြသည်။ ထိုသို့
ပါလာသည့် ငွေကြေးများကို ဘူးဝထောင်မှူးထံမှာ အပ်
ထားကြရသည်။ ရဲဘက်စခန်းရောက်ပြီး မိမိတို့နေရမည့်
အဆောင် အတိအကျသိပြီးမှသာ အဆောင်မှူးဖြစ်သူ ထောင်
မှူးအား သတင်းပို့ကြရသည်။

အဆောင်ထောင်မှူးက ဘူးဝထောင်မှူးထံမှ ငွေများ
ကို လက်ခံယူရသည်။

ရဲဘက်များက တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ အလိုရှိသော
ပစ္စည်းများကို အဆောင်မှူးထံ မှာကြားရသည်။ အဆောင်
မှူးက တာဝန်ယူ၍ သူတို့မှာကြားသည့် ပစ္စည်းများ ဝယ်
ပေးပြီး ငွေကြေးရှင်းတမ်း မှန်မှန်ထုတ်ပေးသည်။



ရဲဘက်စခန်းမှ လွတ်မြောက်ကြသောအခါ သူတို့ပိုင် လက် ကျန်ငွေများကို ပြန်လည်ထုတ်ပေးမည်။ ရဲဘက်များမှ စခန်း အရောက်ငွေကြေးကို လှူဆောင်သွားခွင့် ရှိသော်လည်း ဖော ဖောသံသီ ကိုင်ခွင့်တော့မရှိ။ ရဲဘက်များလက်ထဲတွင် ငွေ များများရှိလျှင် ပြဿနာအထွေထွေ ပေါ်တော့မည်။ အကျဉ်း များစွာ၊ စရိတ်မျိုးစုံသော မတစ်စတစ်သားများ အတွင်း ပြဿနာ မပေါ်စေရန် ကြိုတင်စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားရ သည်။

‘ကဲ၊ ငွေအပ်ပြီ၊ ရင် အထဲဝင်မယ်၊ အထဲမှာ စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးတွေက အဆောင်ကို ပို့ပေးမယ်၊ အသင့်ပြင် ထားမယ်’

ထောင်ကြပ်ကြီးအသံ ပြန်၍ ဟိန်းထွက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားရသေးပါဘူး ဆရာကြီး’
အလွန် ဆာလောင်နေပုံ ရသော ရဲဘက်တစ်ဦးက ညာဘက် အတွက် အစိုးရိပ်လွန်ကြီး ထ၍ သတင်းပို့ လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါကယ် ဆရာကြီး’
ရဲဘက် သုံးလေးဦးက ပြိုင်တူထပြီး ထောက်ခံလိုက်သည်။
‘ခင်ဗျားတို့ ညာဘက်အတွက် ဝူမနေကြနဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး စိုစဉ်းပြီးသားရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အဆောင်မှာ နေရာယူပြီး ရင် အဆောင်မှူးကို သတင်းပို့၊ အားလုံးထမင်းစားရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး’

‘ကဲ... ဆက်လုပ်ကြ’

ရဲဘက်တစ်ဦးစီ ဗဟိုဝင်ပေါက်မှ ဝင်ကြရသည်။
ဝင်းထံတွင် နေမိမိ၊ ထင်တာ အဆောင်လေးများကို တွေ့ လိုက်ရ၏။ အဆောင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် ထိပ်များတွင် လျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းထားသဖြင့် လင်းလင်းကျင်းကျင်း ရှိ နေသည်။

တန်းလျားထဲမှ အလယ်အူကြောင်း လမ်းထားပြီး တစ် ဖက် တစ်ချက် အိပ်ခင်များကို တစ်သားတည်း ခင်းပေး ထားသည်။ အခင်းများမှာ ဝါးများဖြင့်ခင်းထားသောကြောင့် တစ်နေရာမှ ခြေနှင်းလိုက်လျှင် အခြားနေရာများသို့ပါ အသံ ကူးစက်သွားသည်။

ရဲဘက်စခန်း အခြေစိုက်ထားသည့် လှည်းကူးမြို့နယ်ဒေသ သည် တန်ချိန်က ငှက်ဖျားဧရိယာ။ စခန်းချောက်စာသု ရဲ ဘက်များအား ငှက်ဖျားကို တင်ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်ပေးထား သော်လည်း စိတ်ချရသည့်အဆင့်သို့ မရောက်သေး။

ညဉ့်အိပ်လျှင် ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရသည်။
ဒါပေသည့် တစ်ယောက်ကိုခြင်ထောင်တစ်လုံး မပေးနိုင် ခြင်ထောင်ကြီးတစ်လုံးတွင် ဝေးယောက်အိပ်ရသည်။ ချော ချောင်ချိုချိုတော့ ရှိသည်။ ပြဿနာက ‘ဘူဆင်’ ကိစ္စ၊ ခြင်ထောင် က ပိတ်ခြင်ထောင်။ တစ်ယောက်က ‘ဘူဆင်’ လိုက်လျှင် အနံ့ ဆိုးကအပြင်ကိုထွက်ဖို့ မလွယ်။ ခြင်ထောင်ထဲမှာပဲ ဝေ့လည် နေသည်။

‘ဘူဘင်’ အသံနှင့်အတူ ထွက်လာသည့်အနံ့ အသက်များမှာ မွှေးသောအနံ့ မထွက်စေရန် ‘ဘူဘင်’ အပါအဝင် အားလုံး ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရသည်။

အချင်းချင်း ညှိကြရပြီ။ ဘူဘင်ချင်လျှင်ခြင်ထောင်အပြင် ဆိုထွက်။ အထဲမှာတော့ သည်းခံပါဟူ၍။

ထိုနေ့က ညဉ့်ရှစ်နာရီခန့်တွင်မှ ထမင်းစားရသည်။

ဒန်ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ထမင်းကိုကြည့်ပြီး ရဲဘက်အားလုံး မျက်လုံး ခိုင်းခိုင်းလည်သွားရသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရသည်။

ထောင်လဲရောက်ကတည်းက စားခဲ့ရသည့်ထမင်းမှာ လုံးတီးထမင်း။

ခုမျက်စိရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေရသည်က ဆန်ဖြူထမင်း။ လုံးတီးနှင့်ဆန်ဖြူထမင်းမှာ အမြင်ကွာခြားလှ၏။

ဟင်းက ငါးပိကြော်နှင့် ဟင်းချိုရည်။

ဆန်ဖြူထမင်းမို့ ဟင်းကိုသိပ်အားပြုစရာမလို၊ ဆာကလည်း ဆာနေတုန်း လည်ချောင်းထဲကို လျှောခနဲ လျှောခနဲ ဝင်သွားခဲ့သည်။

အရင်ရောက်နှင့်နေသူ ရဲဘက် အခန်းလျှော့က ရှင်းပြသည်။

‘ဒီမှာ လုံးတီးမကျွေးဘူး၊ ဆန်ဖြူထမင်း ကျွေးမယ်၊ ထောင်မှာလို အသားတစ်ပတ်တစ်ခါမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ပတ်နှစ်

ခါကျွေးမယ်၊ တနင်္လာနဲ့ ကြာသပတေးနေ့မှာ အသားကျွေးမယ်၊ အမဲသား မစားတဲ့လူ ကြက်ဥနှစ်လုံးရမယ်’

ရဲဘက်အားလုံး မျက်နှာမဲ သွားမလား၊ အပြုံးရိပ်သမ်း သွားမလား။

အရှည်ကြီး ပေါက်ခေါက်သတိရလိုက်သည်။ ပထမအသတ် ထဲကသာ ရဲဘက်စခန်းကို လိုက်ခဲ့ရင် နောက်အမှုမဖြစ်ဘဲ ထမင်းနှင့် လည်ချောင်းရှင်းရမည်။

ရဲဘက်စခန်းမှာ မဆိုးတာတွေအများကြီး။ ဆိုးတာတွေ လည်းရှိသည်။

‘ကဲ အိပ်ချိန်နီးပြီ မြန်မြန်စားကြမှယ်’

ထောင်အမှုထမ်းတစ်ဦး၏ သတိပေးသံမှာ ထမင်းစားဆောင်ကို လှမ်းသွားသည်။

ပုံစံနှင့် နေသားကျလာခဲ့သူများဖြစ်သည့်အတိုင်း ညစာထမင်းကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ အဆုံးအတ်လိုက်ကြသည်။

ကိုယ်လည်းထမင်းပန်ကန်ကို အဆောင်ထိပ်ရှိ သံစည်ပိုင်းပြတ်ကြီးထဲတွင် ဆေးကြောပြီး ပန်းကန်များကို ပြန်အပ်လိုက်ရသည်။

အဆောင် ပြန်ရောက်ကြပြီ။ အတွေ့အကြုံအစ များကို ပြောရင်း၊ အဆောင်ထဲမှာ ဆေးလိပ်ခိုးခိုးတွေ လုံးထွေးနေသည်။ တချို့ကလည်း အိပ်ရာပေါ်လဲလျောင်းချင်း ခေါင်းအောက်မှာ လက်မောင်းချ၍ အတွေးနယ်ခဲ့ နေကြသည်။

၁၇၂ နန်းကျော်ပြတန်း

အရှည်ကြီးက ဘယ်သူနှင့်မှ စကားပြော၊ ဆေးလိပ်ကို ထုပ်ထွင်းပွားရင်းအာရုံပျံ့ လွင့်ရာနောက်သို့စိတ်အစဉ် မျောပါနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်လျှပ်စစ်မီးပွင့်များပိတ်ချည်လင်းချည်သုံးကြိမ် အချက်ပြလာသည်။ အားလုံးအိပ်ရာဝင်ရာတော့သည်။ စကားသံများလည်း ထိတ်ထိတ်သွားသည်။

တချို့သောရဲဘက်များ၏ဘုရားရှိခိုးသံနှင့်အတူ လျှပ်စစ်မီးပွင့်ကလေးများက တဖြည်းဖြည်းမှိန်၍ အလင်းရောင်လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ရဲဘက်စခန်းမှာ အမှောင်ထုအောက်တွင် တိတ်တိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

.....

အခန်း (၆)

စူးရှလွန်းလှသော ခရာတုတ်သံကြောင့် ရဲဘက်အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လွှားကြသည်။ စခန်းရောက်စ အရှည်ကြီးအပေါ်အဝင် ရဲဘက်များမှာ ထောင်ထဲရောက်စကတည်းက ပုံစံအတူတူကြည့်ရုံ သစ်ကြားထားမှုကြောင့် အစဉ်သတ်ရှိနေကြသည်။ လှုပ်ရှားရန်အသင့် ဖြစ်နေကြသည်။

ထောင်ထဲမှာ မျက်စိကိုစွင့်၊ နားကိုစွင့်နေရမည့် ပုံစံထိုးနှင့် အကာကျွမ်းပြီးသားများ ဖြစ်ကြသလို ရဲဘက်စခန်း ရောက်သည့်အခါ တူညီလည်း ခရာတုတ်သံအတွက် ဘာလုပ်ရမည်ကို အားလုံးသိပြီး ဖြစ်နေကြသည်။

ခြင်ထောင်ခန္ဓာခေါက်၊ အိပ်ရာတွေသိမ်း၊ မျက်နှာပြေးသစ်ကြနှင့် ပစ္စည်းကို တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်စီသိရှိချေ၏။

ထောင်ကြပ်ကြီး၏အမိန့်သံထွက်လာပြီ။
'တန်းစီကြမယ်'

ရဲဘက်အားလုံးကိုယ်အဆောင်ရှေ့တွင် တန်းစီကြရသည်။ အဆောင်ပေးကို သတင်းပို့ပြီးသောအခါ အဆောင်လိုက်သို့ တံခါးပေါက်မှတန်းစီထွက်ကြပြီးစုရပ်ကွင်းသို့သွားကြသည်။

ပဟိုကွင်းကြီးဖြစ်သော စုရပ်ကွင်းမှ ဖြူဖွေးနေသော အလံတိုင်ကြီးမှာ အလံတလူလူလွင်လျက်။

စုရပ်ကွင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိကွာရီဒေါင်၊ ရုံးခန်း၊ ဧည့်ခန်းမ၊ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းအဆောင်များ၊ ဝိုင်းရံထားသည်။ ထိုအဆောင်များအပြင်ဘက်တွင် အမှုထမ်းများ၏ အဆောင်နှင့် ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင်အိမ်များကို စနစ်တကျ ဆောက်ထား၏။

ပဟိုကွင်းပြင်ထဲတွင် ရဲဘက်များစုံပြီ။

နေကြည်ရောင်နှင့် အဖြူရောင် ဓတ်စုံများမှာ ပန်တင့် နေသည်။

အမှုထမ်းများကထောင်ကြပ်ကြီးကို သတင်းပို့ကြသည်။ ထောင်ကြပ်ကြီးက ထောင်မှူးကြီးကိုထပ်ဆင့်သတင်းပို့သည်။ ထောင်မှူးကြီးက ပဟိုရုံးခန်းတွင်ရှိနေသော ထောင်ပိုင်ကြီးကို သတင်းပို့ရန် ထွက်ခွာသွားသည်။

စုရပ်ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးတွင် အပ်ကျသ် ကြားရလောက် အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

‘အားလုံးအသင့်ဖြစ်ကြခယ်’

ထောင်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်သံထွက်လာသည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောစုကွင်းပြင်ကြီးမှာ တဝေ၊ ဝေ၊ အသံများ ဆူဆူညူညူ သွားသည်။

ထောစိကြပ်ကြီး ဦးဆောင်မှုဖြင့်ရဲဘက်အစီဌာန်လေးချက်ကို လေးလေးမှန်မှန် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆိုကြရသည်။

အရှည်ကြီးတို့မှာ အစီဌာန်လေးချက်ကို မရသေး၊ ရှေ့က ဆိုသွားသည့်အသံကို သံယောင်လိုက်ဆိုကြရသည်။ အများအသံ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် အမှားအယွင်းရှိသော်လည်း မသိသံချောမို့ ပြေမြစ်နေသည်။

မကြာမီထောင်မှူးကြီးနှင့်အတူ ထောင်ပိုင်ကြီးရောက်လာသည်။ အလံတော်ကို အလေးပြုကြပြီးနောက် အလေးပြုစပ်မြင့်တွင်ရှိနေသည့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို အလေးပြုကြရသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီးမှာရဲဘက်များ တန်းစီကွင်းသို့ နေ့စဉ်မလာရောက်ပေ။ ယနေ့ထောင်ပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာသည်မှာ အရှည်ကြီးတို့ ရဲဘက်အသစ်များကို တွေ့ဆုံမှာကြားစရာသားပေးစရာ၊ ဆိုးမစရာများ ပြောကြားရန်ဖြစ်သည်။

ထောင်မှူးကြီး၏ အောင်မြင်ပြတ်သားသော အမိန့်လေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘လုဖ်ငန်းခွင်ဝင်မဟ့် ရဲဘက်များဆက်လုဖ်’

ထောင်မှူးကြီးအမိန့်သံနှင့်အတူ တစ်ကွင်းလုံးလှုပ်လှုပ် ရွားဖြစ်သွားကြသည်။ ရဲဘက်ဟောင်းများမှာ ကိုယ်အရေးကိုယ် သီးခြားခွဲ၍တန်းစီကြသည်။ အရှည်ကြီးတို့မှာမူ နေရာတွင်ပင် ရပ်နေကြရသည်။

ရဲဘက်ဆယ်ယောက်ကို အမှုထမ်းဝါဒါ တစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်၍ ဝါဒါဆယ်ဦး ရဲဘက်တစ်ရာကို ထောင်မှူးကြီးက တစ်ယောက်က ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သည်။

ရဲဘက်ဟောင်းများမှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန်အတွက် ပေါက်
တူး၊ ပေါက်ချွန်း၊ လှူ၊ ရဲတင်း၊ ကြိုးများကို ခွဲခဲယူကြပြီး
လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီ။

သူတို့၏ဝတ်စုံမှာ အဖြူဖြစ်သော်လည်း အရှည်ကြီးတို့
ရဲဘက်အသစ်များ၏ အဖြူဝတ်စုံနှင့် ခြားနားနေသည်။ သူတို့
အဖြူက ဖွေးဖွေးမဖြူ ညိုညစ်ညစ်။

သူတို့ထွက်သွားပြီးမှ ထောင်ပိုင်ကြီးက ရဲဘက်အသစ်များ
ကို မိန့်ခွန်းစေပြောသည်။

‘အခုအချိန်ကစပြီး မောင်ရင်တို့ တစ်တွေဟာ ထောင်ကျ
အကျဉ်းသားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စခန်းကို ရောက်တဲ့အချိန်
ကစပြီး ရဲဘက်ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကျုပ်တို့ခွဲရဲဘော် ရဲဘက်ဘဲ၊
ရဲဘက်ဆိုတာ အမှုထမ်းရဲဘော်တွေနဲ့ ဝိုးတူဘောင်ဖက် လုပ်
ငန်းခွင်မှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့်သူတွေပဲ။ ဒါကြောင့်ကိုယ်ကိုယ်
ကို ‘ငါဟာလုပ်အားပေးဖို့’ ဒီစခန်းကို ရောက်လာတယ်လို့
နားလည်ထားရမယ်။ နောက်ပြီး ခု၊ မောင်ရင်တို့လုပ်ရမယ့်
အလုပ်ဟာ သာမညအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံတော်ရဲ့ လမ်းပန်း
ဆက်သွယ်ရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သွေးကြောကြီးတစ်ခုကို
တည်ဆောက်ဖို့ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်ချိန်မှာတိုင်းပြည်အတွက်
အလွန်အရေးပါတဲ့ လမ်းကြောင်းကြီးကို တည်ဆောက်ရမှာ
မို့ မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်အားပေးမှုကြီးလို့ ဂုဏ်ယူကြရမယ်။ ခုရဲ
ဘက်လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရမည်။ လမ်းဖောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်း
ကြီးဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိသလိုမောင်ရင်တို့အတွက်
လဲ အကျိုးအမြတ်တွေ ခံစားရမှာဖြစ်တယ်’

ထောင်ပိုင်ကြီးက သူပြောနေသည်ကို ခဏရပ်လိုက်ပြီး
ဘက်များကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်၏။

အရှည်ကြီးအပါအဝင် ရဲဘက်များမှာ ထောင်ပိုင်ကြီးဆီသို့
ရောက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးကိစ္စများ
ပေါ်လာမည်မို့ စိတ်ဝင်စား ရှိနေကြသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ခံစားရမယ့်အကျိုးအမြတ်ဆိုတာကတော့အုတ်
ခုံလေးဘက်ကသာထားတဲ့အထဲမှာလို ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ်
မနေရတော့ဘူး၊ အစားအသောက်လဲပိုကောင်းတယ်၊ အနေ
အထိုင်လဲကျယ်ပြန့်တယ်၊ ထောင်ထဲမှာအလဟဿ ဖြစ်နေတဲ့
မောင်ရင်တို့ရဲ့လုပ်အားတွေကို နီဒင်တော်ကချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့
တစ်နေ့သုံးကျပ်ရှစ်ဆယ်ငါးပြားနှုန်း လုပ်အားပေးပေးတယ်။
ဒီစခန်းမှ အပြစ်ထပ်မကျူးလွန်ဘဲ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့ရဲဘက်
တွေဟာ ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်ပြည့်တဲ့အခါတိုင်း အထူးလျှော့
ရက်ဆယ် ငါးရက်ပေါင်းပေးမယ်။ မောင်ရင်တို့ရဲ့ ကျေး
မေးစရိတ်ကိုနုတ်ပြီး ပိုတဲ့ငွေကိုစခန်းကလွတ်တဲ့အခါ ထုတ်ပေး
မယ်။ ဒါတွေဟာ အထူးအခွင့်အရေးတွေပဲ’

ရဲဘက်များလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ အားတက်
ရွှင်မြူးသည့် ဟန်များ ပေါ်လာသည်။

‘အဲတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီစခန်းရဲ့ဆောင်ပုဒ်က ‘ပြစ်မှုကြွေး
ဆို ချွေးနဲ့ဆပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပဲ။ ဒါကြောင့်မောင်ရင်တို့
ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုကို လုပ်အားနဲ့ပေးဆပ်ကြပါ။ တက်တက်
ကြွကြွလုပ်ကိုင်ကြပါ။ တစ်ဦးချင်းတစ်ဖွဲ့ချင်းအမြန်ဆုံး ပြီးစီး
ရင် အများဆုံးနားနေခွင့် ရကြမယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်တဲ့အခါ

မောင်ရင်တို့ လက်တွေ့သိလိမ့်မယ်။ မေးစရာရှိရင် မေးနိုင်တယ်'

ထောင်ပိုင်ကြီး၏အသံမှာ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော်လည်း ရဲဘက်များမှာတုတ်တုတ်ရဲမလှုပ်၊ မေးစရာတော့ရှိမည်။ မမေ့ရဲ၍ဖြစ်မည်။ အရှည်ကြီးကိုယ်တောင့်တင်းသွားသည်။ နောက်ပြန်ပျော့သွားသည်။

မေးမည့်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဘရိတ်ပြန်အုပ်လိုက်ရဟန် ရှိသည့် 'ကဲ၊ ကောင်းပြီမောင်ရင်တို့က မေးစရာမရှိရင် ကျုပ်သတ်ပေးစရာရှိတယ်။ စခန်းမှာလုပ်အားပေးတာ သိပ်လွတ်လပ်တယ်။ လွတ်လပ်အားကြီးတဲ့အတွက်ကိုယ်စိတ်ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးမိမှာ စိုးရတယ်။ ဒါကိုတော့ အထူးသတိထားပြီး စောင့်ထိန်းကြပါ။ ရှောင်ကြပါ။ ထောင်သံသရာလည်ရမယ်ကိုစွဲဖြစ်တဲ့အတွက် အပြစ်ပိုကြီးလာမယ်ဆိုတာ သတိပြုကြပါ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေဆန့်ပြေးပေမယ့် မလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာသတိပြုကြပါ။ အားလုံးနားလည်ကြပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီ'
ရဲဘက်တို့၏ စုပေါင်းအော်ဟစ်သံမှာ စခန်းကို လျှံထွက်သွားသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး စပ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီး၊ ကျန်သည့်အပိုင်းကို ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်မှူးလေးများက စီမံခန့်ခွဲကြမည် ဖြစ်သည်။
'တန်းမြတ်'

အရှည်ကြီးတို့ ရောက်နေကြသည့်စခန်းမှာ လှေလှော်အင်းအမှတ်(၂)ရဲဘက်စခန်း။

ထိုစခန်း၏ နောက်အမည်တစ်ခုမှာ 'ခြေကျင်း စခန်း'။
ရဲဘက်စခန်းအသီးသီးမှထွက်ပြေး၍ ပြန်မိသူများကို ခြေကျင်းခတ်၍ ထိုစခန်းတွင်ထားသည်။

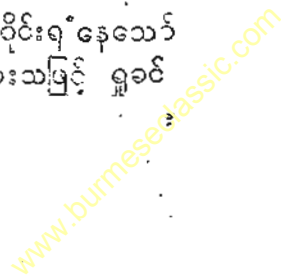
အရှည်ကြီးတို့လိုရဲဘက်သစ်များကိုရဲဘက်ကြီးဟု ခေါ်ကြပြီး စခန်းအမှတ်-၁ တွင် ထားရန်ဖြစ်သော်လည်း မနေ့က မိုးချုပ်နေ၍ စခန်းအမှတ်-၂ တွင်ပင် ရောထားခဲ့သည်။

ဒီနေ့စခန်းပြောင်းရမည်။
လှေလှော်အင်း အမှတ်-၁ စခန်းသို့။

တကယ်တော့စခန်းနှစ်ခုစလုံးသည်ရန်ကုန်မန္တလေးအမြန်လမ်းမကြီးဖောက်လုပ်ရေးအတွက် အင်အားဖြည့်တင်းရန် ရဲဘက်အရန်အင်အားများစုဆောင်းထားသည့်စခန်းများဖြစ်၏။ အခြားစခန်းမှလိုသမျှ ရဲဘက်အင်အားကိုဤစခန်းမှ ပြည့်တင်းပေးရ၏။ ဤစခန်းတွင် နေ့စဉ်လုပ်ရသည့်အလုပ်မှာလမ်းချော့ကိုပြုပြင်ခြင်းသာဖြစ်သော်လည်း ဤစခန်းတွင် ခေတ္တမျှသာ နေရမည်။ မကြာမီအင်အားလိုနေသောစခန်းတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရမည်။

စခန်းအမှတ်-၁ နှင့် စခန်းအမှတ်-၂ မှာသိပ်မဝေး၊ မိုင်ဝက်မျှပင်မရှိ။

ရဲဘက်ကြီးစခန်းမှာ တောဘောင်များ ဝိုင်းရံနေသော်လည်း တောင်ကုန်းပေါ်တွင်ဆောက်ထားသဖြင့် ရှုခင်



သာသည်။ အဆောင်စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ဆောင်။ အဆောင်အားလုံးကို သံဆူးကြိုးနှစ်ထပ် ကာရံထားသည်။ ဗဟိုဝင်ပေါက်မှာ တစ်ခုတည်း။

အရှည်ကြီးက ကံထူးသည်။

အင်းစိန်ထောင်ထဲမှာပုံစံခန်းလူကြီး လုပ်ခဲ့စဉ်က ကြည့်ရှုဖူးသူများမှာ သူ့အရင်ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်နေကြသည်။ အရှည်ကြီး၏ဆက်ဆံရေးနှင့် ပေးခဲ့သည့် အကူအညီကြောင့် ကြိုဆိုသူ၊ နှုတ်ဆက်သူ၊ အားပေးကူညီမည့်သူတွေ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။

ဟိုတုန်းက သူ့သာ အခွင့်အာဏာရှိသလောက် ဆော်ခဲ့၊ တီးခဲ့၊ လုပ်ခဲ့ရင် ရဲဘက်စခန်းမှာ ဘယ်လွယ်မှာပဲ။ သူပြန်ခံရပြီပေါ့။

သူ့အကြောင်းသိထားသည့် ရဲဘက်စခန်း ထောင်မှူးက နှစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် အရှည်ကြီးကို အဆောင်မှူးခန့်ထားလိုက်သည်။

ထောင်ထဲမှာ အဆောင်မှူးတာဝန်ယူရသူမှာ ထောင်မှူး။ သည်စခန်းမှာ အဆောင်မှူးတာဝန်ကို ရဲဘက်ကြီးက ယူရသည်။

အဆောင်မှူးတာဝန်မှာ မသေးပါ။ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရလို့ ကိုယ်ပင်ပန်းမှု သက်သာသော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းရသည်မှာ မသက်သာပါ။

‘ကျောပူသာခံချင်သည့် နားပူမခံချင်ပါ’ ဆိုသည့် စကားအလာအတိုင်း အရှည်ကြီးမှာ နားပူခံနေရပြီ။

ရဲဘက်များ၏ စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စများကို သာမက ရဲဘက်အချင်းချင်းမသင့်မြတ်မှု၊ ရန်စောင်မှု၊ ပစ္စည်းပျောက်မှုများကို ထောင်ဝန်ထမ်းများထံသို့ မပေါက်ကြားစေဘဲ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ရပ်ကြားစေ ပေးရ ဖျန်ဖျေပေးရသည်မှာ မလွယ်။ လိုအပ်လျှင် ကြိမ်းမောင်းရသည်။ ခြိမ်းခြောက်ရသည်။ ထို့ထက်ပိုလိုအပ်ပါက လက်ပါပေးရသည်။

လက်ဝါးတန်သူ လက်ဝါး၊ လက်သီးတန်သူ လက်သီး၊ တုတ်တန်သူ ထုတ်ပေးရပြီဆိုသောအခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ မတစ်ရာသားတွေ အုပ်ချုပ်ရသည့်နေရာမှာ ပါးစပ်နှင့်ချည်းမဖြစ်။

အဆောင်မှူးဖြစ်သူများ၏ အထူးအခွင့်အရေးမှာ သံဆူးကြိုးဝင်းထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ခွင့်ရသည်။ ရုံးခန်းသို့ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ ထူးခြားသောသတင်းများ ပို့ရသည်။ ထောင်မှူးများနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။

အင်းစိန်ထောင်တွင် နေခဲ့စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့သော ထောင်ကျအောင် အဆောင်မှူး ဦးစိုးပိုင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။

နှစ်နှစ်ခန့် အတူနေခဲ့ရသည့် ဦးစိုးပိုင်က အရှည်ကြီးကို ရဲဘက်စခန်းမှာ ပြန်တွေ့တော့လည်း တရင်းဘန်း

‘အရှည်ကြီးပါလားဟေ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲလဲဆိုခန်း’

၁၀၂ နှစ် ကျော်မြသန်း

‘ထောင်ထဲမှာနေရတာ ငြီးငွေ့လှပြီဆရာ၊ လွတ်လပ်တဲ့ အခွင့်အရေးရတဲ့ ရဲဘက်စခန်းကိုတောင်းဆိုပြီး လိုက်လာရ တာပဲ ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်မြန်မြန်လွတ်ချင်ပြီဆရာ၊ ထွက်လဲ မပြေးချင်ဘူး’

‘အခု အလုပ်က’

‘ကျွန်တော် ငါးဆောင်မှာ အဆောင်မှူးဆရာ၊ ဆရာ ကော့ ဘယ်မှာလဲ’

‘စခန်းခြောက် ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ၊ ခု ရဲဘက်ငါးဆယ် လာခေါ်တာ၊ အရှည်ကြီးလိုက်မလား’

‘ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ လိုက်ချင်တယ် ဆရာ၊ ဆရာနဲ့အတူ နေ ရမယ်ဆိုရင်ပေါ့’

‘အေး.....အခုခေါ်မယ့် ငါးဆယ်ထဲမှာ မင်းကို ထည့်ခေါ် လိုက်မယ်၊ နံပါတ်ပေးခဲ့’

လှေလှော်အင်းစခန်းရောက်၍ တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လ ပြည့်မီမှာပင် ရေနက်ကြီးစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ လှေလှော်အင်းမှ ရေနက်ကြီးသို့။

....၀....

အခန်း (၆)

ရေနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်း။
လှေလှော်အင်းက နာမည်လေးခေါ်လို့ ကောင်းသလို တောထိပ်မနက်။

ရေနက်ကြီးက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် တောနက်သည်။ တောနက်ကြီးလို့ နာမည်ပြောင်းဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့။

ချောက်နက်ကြီးများ၊ လျှိုကြီး၊ မြောင်ကြီး၊ ချိုင့်နက် ကြီးများ ဝန်းရံထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ တောတောင်လျှိုမြောင်တွေကိုသာ မြင်နေရသည်။

အမြင်မဆိုးပါ။ ရှုမောတင့်တယ်ပါသည်။
စိတ်ကို သည်လို) ဖြေချလိုက်ရသည်။

ပျံ့လွင့်နေသော တိမ်တိုက်များ၊ နွေးထွေးသောနေထိုင် ခြည်များ၊ အေးစိမ့်လှသော လေပြည်များ၊ တေးဆိုနေ သောငှက်များ၊ ရေအလျဉ်မပြတ် စီးဆင်းနေသော စမ်း

ချောင်းများနှင့် သာယာတင့်မောဖွယ် ရှိ၍ နှလုံးသားကို ကြည့်နူးအေးမြစေပါသည်။

အကယ်၍များ ထိုနေရာကို ခဏတစ်ဖြုတ် ရောက်ခဲ့သော် ထိုသို့စာဖွဲ့ရလိမ့်မည်ထင်သည်။

တကယ်တော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

စိမ့်နေအောင်အေးသည်။ အရိုးပါတုန်နေအောင် အေးသည်။ မှိုင်းညိုနေသည့် တောင်ရိပ်ကြီးမှာ သာမောဖွယ် မရှိပါ။ လျှိုမြောင်ကြီးများမှာ ထိတ်လန့်စရာအသွင် ရှိပါသည်။

သန်ပြန့်အေးမြသောလေကို တစ်ဝကြီး ရှူရသည်မှာတော့ လန်းဆန်းစေပါသည်။ လူသစ်စိတ်သစ် ဖြစ်စေပါသည်။

ဤစခန်းရောက်မှ လုပ်ငန်းခွင်၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အကျိုးကျေးဇူးကို ပို၍သိလာရသည်။

ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ လှည်းကူးမြို့နယ်မင်းကုန်းရွာမြောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ သွားရေးလာရေး ခက်ခဲသည်။ ဖောင်ကြီးရွာအလွန် မင်းကုန်းရဲဘက်စခန်း၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်ရှိသဖြင့် မင်းကုန်းစခန်းနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရေးရှိသည်။

ကားလမ်းရှိသော်လည်း လယ်ကွင်းကိုဖြတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသည့်လမ်းမှာ မိုးတွင်း ရွာဗွတ်အတိရှိနေရာ ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ တစ်သီးတခြားလိုဖြစ်နေသည်။

ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ အသွားအလာ ခက်ခဲဝေကာမူရဲဘက်များ၏ ဆွေမျိုးသားမယားများဖြင့် စည်ကားလျက်သာ။

ရပ်ဝေးမှလာရသူများအတွက် ညှော်ခန်းဆောင်၊ အိပ်ဆောင် သပ်သပ်ဆောက်ပေးထားပြီး ဆွေမျိုးသားမယားများကို သုံးရက် တည်းခိုခွင့်ပေး၍ ရဲဘက်များ အနေဖြင့် မိမိအဆောင်မှ ညှော်ခန်းဆောင်အိပ်ခန်းတွင် ဆွေမျိုးသားမယားများနှင့် သုံးရက်တိတိ နားနေ အပန်းဖြေခွင့်ရကြရုံမက ထိုရက်အတွင်း လုပ်ငန်းခွင်မှ နားနေခွင့်ကိုပါ ပေးထားသည်။

ဤသို့သော အခွင့်အရေးရသလို လုပ်ငန်းခွင်တွင်လည်း ဝီဝီပြင်ပြင် လုပ်ရသည်။

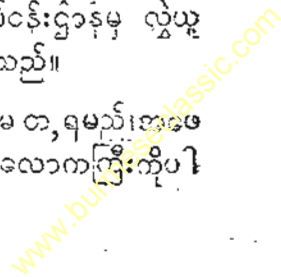
လုပ်ရသည့်အလုပ်မှာ အမျိုးစုံ။ ခက်ခဲသည်၊ ပင်ပန်းသည်။

ယောက်ျားကြီးသုံးဖက်မျှ သုံးပတ်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးများကို သတ်မှတ်ပေးထားသည့် အရေအတွက်အတိုင်း ခုတ်လှဲရသည်မှာ မလွယ်။

‘လွယ်မယောင်နှင့်ခက်၊ တိမ်မယောင်နှင့်နက်’ပမာစကားနှင့် တစ်စားရမည့်သို့ ရှိချေ၏။

လှဲပြီးသည့်သစ်ပင်ကြီးများကို သစ်လုပ်ငန်း၌သုံးမှ လှဲယူပြီး သယ်ထုတ်သွားကြရုံသာ တော်တော့သည်။

ကိုယ့်တာကိုယ်များ သယ်ရလျှင် အမေတ၊ ရမည်၊ အဖေတ၊ ရမည်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေပါမက လောကကြီးကိုပါ ခုတ်ရမည်။



လှဲသည်ကတစ်ဖွဲ့၊ မြေကြီးကိုတူး။ သစ်မြစ်ကိုဖော်၊ မီးနှင့်
မြှိုက်ပြီး အဆုံးသတ်ရသည်ကတစ်ဖွဲ့။
သစ်မြစ်ဖော်ရသည့် အဖွဲ့ကလည်း မသက်သာ။
‘သေချင်စော်နံရော’
ပမာစကားနှင့် တင်စားရမည်သို့။
ချောက်ကြီးများကို ခြေဖို့ရသည့်အဖွဲ့။
သူတို့လည်း မသက်သာ။ အပေါ်ယံမြေလွှာကိုချွန်ပြီး
အတင်းမြေမာကို သယ်ယူဖို့ရသည်။
‘နဖူးကချွေး၊ ခြေမကျသည်’
ဆိုသည်မှာ ဒီအလုပ်မျိုး။
အခွင့်အရေးပေးထားသည်ကြောင့်သာ တော်တော့သည်။
ရဲဘက်ဆယ်ဦးက သစ်ပင်လွဲတာဝန်ကျ၍ ထိုသစ်ပင်ကို
စောစောလှဲပြီးလျှင် လုံးဝအနားယူနေနိုင်သည်။
သို့သော် စခန်းသို့မူ မပြန်ရချေ။
အခြားဆိုင်းများပြီးမှသာ တစ်စုံတစ်ဝေးတည်း ပြန်ရ
သည်။
စောစောအလုပ်ပြီး၍ အနားရနေသူရဲဘက်များက အလ-
ကားမနေကြ။ သားကောင်နှင့် ငါးဖားများကို ရွာဖွေကြ
သည်။ ကြော့ကွင်းထောင်ကြသည်။ ဟင်းတစ်မယ် ဖြစ်နိုင်
တာမှန်သမျှ ရွာကြ၊ ဖွေကြသည်။
ညနေစာထမင်းမြိန်စေဖို့။
တချို့က ဝါးများခုတ်ပြီး စခန်းအပြင်တွင် အနီးအနား
ရွာများသို့ ဝင်ရောင်းကြသည်။

လက်ဖက်ခြောက်ဖိုး၊ ဆေးလိပ်ဖိုးအတွက် အိုကေ။ ပိုလျှံ
လျှင် စုထားပြီး အလုပ်အားရက်မှာ ကာလသားဟင်းချက်၍
ရဲဘက်ဘဝကို တစ်ရက်တာ မေ့စေရသည်။
ဪ... သူတို့ဘဝ။

...၀...

တစ်ချိန်ကတော့ကောင်သားရဲတို့စိုးမိုးကြီးစိုးခဲ့သည့် တော-
နက်လှုပ်သည်ဆိုသော ရိုးမတောကြီးမှာ ရဲဘက်တို့၏ အနိုင်
ယူစိုးမိုးမှုကို ပြားပြားဝပ်ခံလိုက်ရလေပြီ။ ရဲဘက်တို့၏ လုပ်
အား၊ လှုပ်ရှားအားများ ခြိမ်ခြိမ်ညှနေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်မှုက အရှုံးပေးသွားရလေပြီ။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်ခဲ့သည့် တော-
ကြီးမျက်မည်းမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကွင်းပြင်ကြီး ဖြစ်လာ
သည်။ ပြန်ပြုသည့် လမ်းမကြီး ပေါ်လာသည်။

နိုင်ငံတော်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ တစ်နေ့ဝင်၍
သောက်သည်နှင့်အမျှ ပန်းတိုင်နှင့် နီးကပ်လာစေခြင်း

ဤသည်မှာ အပြုသဘောပြယုဂ်၊ ယေဘုယျ
အားလုံးအဆင်ပြေ ချောမွေ့ နေသလား။
မပြေပြစ် မချောမွေ့ သည်များ ခြိမ်းခြောက်

၁၀၈ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

မတစ်ထောင်သား ရဲဘက်များတွင် အိုးမည်းများ၊ စွန်းပြူးများပါနေသောကြောင့်။

သူတို့မှာ အစဉ်သဖြင့် အခွင့်ကောင်းကို ချောင်းမြောင်းနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့ကိုကြည့်။

အပြင်မှာပေါ့ပေါ့တန်တန်နေခဲ့ကြသည်။လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။ ရေသာခို၍ အသာစံလိုသော အသိမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။ ရေဆန်ကိုမလှန်။ ရေစုန်မျှောလိုက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။

ဒုစရိုက်မှုကို လွယ်ကူစွာ ချိုးဖောက်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့သော်လည်း အပြစ်ဒဏ်အပေးခံရသည့်အခါ တရားဝင် အဖွဲ့အစည်းနှင့် အာဏာပိုင်များကို မကျေနပ်ကြ။ ထောင်ကခိုင်းသည် အလုပ်ကို ဘဝင်မကျ။ နောက်ဆုံးရဲဘက်စခန်း ရောက်လာသည့်အခါ ပင်ပန်းလှချည်ရဲ့လို့ ညည်းကြသည်။ ရက်ရက်စက်ခိုင်းသည်ဟု ဆိုကြသည်။

‘ပြစ်မှုကြေးကို ချွေးနှင့်ဆပ်ရမည်’

ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို မေ့ချင်ကြသည်။

တချို့မှာ မိမိပြစ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ့်အမှားကိုယ်မမြင်။ ပြန်မကြည့်တတ်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မခကျေနပ်မှုများရှိနေကြဆဲ။ အာသာသများရှိနေကြဆဲ။ အပြစ်ကိုသတိနှင့်ယှဉ်၍ ပြင်ဖို့မကြိုးစား။

အခွင့်အရေးပေါ်သည်နှင့် ပြေးကြသည်။

ပထမ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုပြစ်ဒဏ် ကာလပင်မကျန်ဆုံးသေး။ အလိုလိုနေရင်းနောက်တစ်မှုတိုးရပြီ။ အမှုကြီးတစ်ခု နောက်ထပ်ပိုးတက်ရပြီ။

ပြေးတော့ကော လွတ်မတဲ့လား။

ကျေးရွာကောင်စီ၊ ရပ်ကွက်ကောင်စီဝင်တွေက အများကြီး၊ မျက်လုံးပေါင်းများစွာထဲမှာ ကိုယ်က မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲ၊ ဘယ်လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ စွန့်စားရကျိုးဘယ်နပ်ပါ့မလဲ၊ အမှုတစ်ခုထပ်တိုးသည်မှာ အပတ်တင်သည်။

ပြန်မိလို့ ရဲဘက်စခန်းရောက်တော့ ပိုဆိုးပြီ။

ခြေကျင်းအခတ်ခံရပြီး၊ အလုပ်လည်းလုပ်ရသည်။ ထောင်စက်နှစ်တိုးလည်းခံရသည်။

ဘယ်မလဲ သက်သာတာ။

တကယ်တော့ ရဲဘက်စခန်းက ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားခြင်းမှာ မို့-၄၄၄၀’အားရှိသည့် ဓာတ်အားလိုင်းကို ကိုင်ဖို့ကြိုးစားခြင်း ဥပမာနှင့် နှိုင်းရချေမည်သာ။

အစောင့်များ နေရာတကာတွင် ရှိနေသည်။ လမ်းတစ်ဝက်မှာ ပြန်မိရင် မလွယ်ကြော။

ကဲ...စခန်းက လွတ်ပြီထား။

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်၊ လျှိုအမြောင်မြောင် ခိုပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနှင့် ကျော်ဖြတ်ရသည်မှာမလွယ်၊ လမ်းကျမ်း၊ တောမနွံသဖြင့် သားရဲတောကောင်အစာ ဖြစ်သူတွေလည်း အများကြီး။

တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်၊ လျှိုအမြောင်း
မြောင်းကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ပြီထား၊ တောထဲကလွတ်ရုံ့ ရှိသည်။
ရာသက်ပန် လွတ်မြောက်ခြင်းမဟုတ်၊ အစားမဖြောင့်၊ အသွား
မဖြောင့်၊ အအိပ်မဖြောင့်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်မောနေရ
သည်။ နေထိုင်ရသည်မှာလည်း ကျိုးကန်း တောင်းမှောက်။
အိပ်ရသည်မှာ ကျိုးလန့်စားစား။ ယှစ်နေရာက တစ်နေရာကို
အရွှေ့အပြောင်းလုပ်ဖို့ အမြဲစဉ်းစားနေရသည်။ နေရာရှာနေ
ရသည်။ ကိုယ့်အပေါ်ကြည့်လာသည့် မျက်လုံးများကို ရဲရဲ
ခံ့ခံ့ မျက်လွှာလှန်မကြည့်ရဲ။

‘အိုးမလုံ အုံ့ပွင့်’ ပမာစကားသို့နယ် ရှိရချေ၏။

ဒါထက်ပိုဆိုးတာက ‘ဗြဟ္မာကြီးဦးခေါင်း’ ပမာဖြစ်ရသည်
အကြောင်း။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း လက်မခံချင်။ ဆွေမျိုး
သားချင်းကိုထားတော့၊ မွေးထုတ်ခဲ့သည့် မိဘကပါ မပြစ်
စကားဆိုကြသည်။ အကြောင်းသိ အပေါင်းအသင်းတွေကဆို
တွေ့ရင် မျက်နှာလွဲကြသည်။ မတတ်သာလို့ ပက်ပင်းတိုးရ-
လည်း မြန်မြန်ခွာ၍ ဝေးဝေးလစ်ကြသည်။

ထိုထက်သာ၍ မလွယ်သည်က အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်း
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်ရဲများကို ရှောင်ရတိမ်းရသည်ကိစ္စ။

ပုန်းခိုနေသည့် နေရာတွင် အရင်ဆုံးရှာဖွေရသည်မှာ ပြေ
ပေါက်လမ်းကြောင်း။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ပြေးပေါ်

လမ်းကြောင်းကို မျက်စိရောက်ရသည်။ လင်းယုန်မျက်စိလို
နေညဉ့်မဟူ မျက်လုံးကို အရှင်ထားရသည်။

ညဉ့်မှာလည်း စိတ်ချလက်ချ မအိပ်ရဲ။

ဖျတ်ဖျတ်လန်နိုးပြီး နားက စွင့်စွင့်ရှိနေရသည်။

နေရာ အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ဖို့ အမြဲတန်း စဉ်းစားနေရ
သည်။

နေ့လယ်ဘက် အသိမိတ်ဆွေများ မြင်သွားသော နေရာ
တွင် ညဉ့်မအိပ်ရဲ။ အများအားဖြင့် ရွာပြင်ထွက်ပြီး အိပ်ရ
သည်က များသည်။ ရွာပြင် ထွက်အိပ်ရတာက ပြေးလမ်း
ကောင်းဖို့။

ဘယ်မလဲ သုခ၊ ဘယ်မလဲ စိတ်ဇံချမ်းမြေ့ခြင်း၊ စိတ်ဇံ
ပျော်ရွှင်ခြင်း။

စိတ်ချမ်းသာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းဟူ၍ တင်ကွက်တလေမှ
မရှိ။

အမြဲတန်းကြိုဆိုနေသည်က ဒုက္ခအသွယ်သွယ်၊ အန္တိဗယ်
အဖုံဖုံ၊ ထိတ်လန့်မှုအမျိုးမျိုးသာ။

ရေရှည်တွေ့ရမည့် ဆူးခင်းသော လမ်းကို တခပ်တခင်
ပန်းခင်းသော လမ်းအသွင် မြင်ကြ၍သာ အမှိုက်ကို ထပ်ဆင့်
အပြိုင်ကြလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိုက်တွင်းထဲသို့ ဇောက်ထိုးအင်း
ကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးပြစ်မှုအပေါ် ပြစ်မှုထပ်ပိုပြီး ဆောင်သော
မှာ ပြားပြားဝင် ပြန်လည်၍ ကျင်လည်ကြရ၏။

၁၉၂ နှစ် ကျော်ပြသန်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သူ၊ ဆင်ခြင်နိုင်သူ အတွေး
အခေါ် မှန်ကန်သူများမှာ 'ပြစ်မှုကြေးကို ချွေးဖြင့်ဆပ်ရမ်း'
ဤဘဝဝင်ကြေးကို ထိုမှနှင့်အကြေဆပ်၍ သာယာသောဘဝ
လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ပြန်လည် လျှောက်ခွင့်ရကြပေသည်။

ထိုသူများထဲမှာ အရှည်ကြီး တစ်ယောက်လည်း အပါ
အဝင်။

သူက ပြစ်မှုကြေးကို ချွေးဖြင့်ဆပ်မည် ဆောင်ပုဒ်ကို ရင်
ဝယ်ပိုက်လျက်။

...o...

အခန်း (၇)

ရေနက်ကြီးရဲဘက်စခန်းသို့ စထောက်စက တော်တော် ပင်
ပန်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ နေသားထိုင်သားမကျသေးသည်
ကတစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့် အထာမကျွမ်းသေး
သည်က တစ်ကြောင်း၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေချည်း
တိုးနေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အရှည်ကြီး အတော်
ကလေး စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရသည်။

ထက်ပြေးရကောင်းမလားဆိုသော အတွေးစဉ်အထိ စိတ်
ထုပ်ခတ်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက် ပျောက်လုမတတ်
ဖြစ်သွားရသည်။

အရှည်ကြီးက စိတ်နှောက်ကို ကိုယ်ပဲ ခွင့်ပေးခဲ့၍သာ ရဲ
ဘက်ပြေးဘဝသို့ မရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေသားကျလာအော်လည်း ပျော်လာ
သား၊ ကိုယ်အတွဲနှင့်ကိုယ် ညီညီညာညာ မခိုမကပ် လက်ညှိ
တက်ညှိ လုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့် ပင်ပန်းမှုသက်သာလာသည်။

လွတ်လပ်မှုတွင် ပျော်မေ့ လာသည်။ တာဝန်ကျသည့်အလုပ်ကို နေ့တစ်ဝက်နှင့်အပြီး လုပ်ကြ၍ ကျန်အချိန်ပိုင်းတွင် ငါးဖားရှာချိန် ရခဲ့သည်။

ညနေတိုင်း ထမင်းစားခြင်းသည်။ ထမင်းစားမြိန်တော့ အိပ်ကောင်းသည်။ တောင်တောင်အိအိ အတွေးတွေက အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်တော့။

ရေနက်ကြီးစခန်းရောက်ပြီး နှစ်လကျော်ကျော်တွင် အရှည်ကြီး၏ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားမှု၊ စခန်းတွင်းအလုပ်များက မှု၊ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး မှက်ထမ်းကောင်းမွန်မှုတို့အပြင် ထောင်မှူးလေး ဦးစိုးပိုင်၏ ကူညီထောက်ခံမှုကြောင့် အလုပ် ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မှာ သက်သာသည်။ အနေအထိုင်ချောင်ချိသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အထောက်အကူပြုပညာ ရသည်။

မီးစက်မောင်းသည့်အလုပ်။

မီးစက်မှာ စခန်းတစ်ခုလုံးအတွက် တစ်ညလုံးမောင်းပေးရသည်။ အလှည့်နှင့် မောင်းရသော်လည်း ညဉ့်အိပ်မရသော ဒုက္ခကို တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ခံလိုက်ရသည်။ အပထမပိုင်းတွင် မီးစက်သံ နားထဲတွင် ဆူညံနေသောကြောင့် သယ်လိုမှု အိပ်မရ။ နောက် ကျင့်သားရသွားတော့လည်း မီးစက်သံလေးနှင့်အိပ်ရသည်က ပို၍ အိပ်လိုကောင်းသလိုရှိရပြန်သည်။

နောက်ထပ် ရဲဘက်အသစ်တွေရောက်လာတိုင်း ရောက်လာတိုင်း သူတို့နှင့်တွေ့ပြီး အရှည်ကြီးအမော့ဘကော မေးရသည်မှာ ပေါက်ခေါအကြောင်း။

သံယောဇဉ် တွယ်တာစရာ အကြောင်းက ရှိနေပြီကိုး။ အင်းခိန်ထောင် ပုံစခန်းထဲမှာ နေခဲ့ကြစဉ်က ပေါက်ခေါထောင် ကျခဲ့သည်။ မှုခင်းဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးမြန်းကြည့်ရသည်။

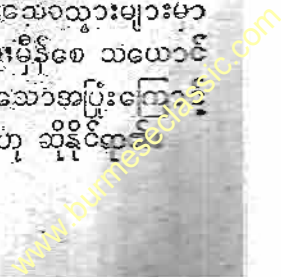
ပေါက်ခေါဖြေလိုက်သည့် အဖြေမှာ အထင်နှင့်အမြင် လွဲသွားရသည်။

‘ပြဿနာက ကျွန်တော် မိန်းမ သားဦးလေးမွေးတာက စတယ်လို့ ပြောရမှာပဲ ကိုရှည်ကြီးရေ’

ပေါက်ခေါတင်အေးက ဆူမှုဖြစ်ကြောင်းကိုမခွင်းမချွန် ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ရာ ပေါက်ခေါ၏ ပွင့်လင်းမှုကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်မိသည်။ ပေါက်ခေါမှခင်း ဖြစ်ပုံထုတ်လမ်းက ခပ်ဆန်းဆန်း။

ကံကြမ္မာဂြိုဟ်မှုသည်အမှုလား၊ ပေါက်ခေါမှုသည်အမှုလား ဆိုသည်ကိုမူ အရှည်ကြီး မဝေခွဲတတ်။ သူက ဒီလောက် အထိတော့ ဉာဏ်မမီ။

အမှုဖြစ်တုန်းက ပေါက်ခေါ၏အသက်မှာအစိတ်ပင်မပြည့်တတ်သေး။ အသားခပ်ညိုညို ၀.၀ ပြီးပြီ။ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်၊ မျက်မှောင် ခပ်ကုတ်ကုတ်။ ခေါ်နေသောသွားများမှာ လူ၏ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ကို မှေးမှိန်စေ သယောင်ရှိသည်။ မှည့်သို့ပင်ဆိုစေ သူ၏ကြည့်လင်သောအပြုံးကြောင့် သူ၏ရုပ်ရည်မှာ ကြည့်ပျော်ရွှေပျော်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်စေသည်။



အပြင်မှာသန်းက ပေါက်ခေါင်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ
ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိသည်။ ထောင်ထဲရောက်တော့ပိန်သွားသည်။ ဒါက
ထောင်ထဲရောက်သူတိုင်း ဖြစ်မြဲကိစ္စ။ အပြင်မှာ ဝဝဖြိုးဖြိုး
ရှိသူများ ထောင်ထဲရောက်စတွင် ပိန်ကျသွားစမြဲ ရှိကြ၏။
နောက်မှ လုံးစီးနှင့်တည့်ပြီး ပြန်ဝလာကြသည်။

အင်းစိန်ထောင် ပုံစံခန်းထဲတွင် နေကြစဉ်က အရှည်ကြီး
မှာ ပေါက်ခေါင်ကို လက်ကားတောင်စောင်း လှည့်ခဲ့ရသည်။
ဘယ်သူဘာတွေလုပ်သည်၊ ဘယ်သူ့ပစ္စည်း ဘယ်သူကပြော
သည်၊ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ဘာအကြံအပန် လုပ်ကြ
သည် စသည်ဖြင့် အခန်းထဲမှာ ဖြစ်သမျှ ပြဿနာအတွေ့တွေ
ကို ပေါက်ခေါင်ဆီမှတစ်ဆင့် သိခဲ့ရသည်။

ပြီး ပေါက်ခေါင်က လက်သံပြောဝင်သည်။

ကျသစ်ထဲမှ ထောင်ကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ရောက်ပူး
သူ၊ လက်ကောက်ကျသစ်တွေ မပါလာပြီဆိုရင် ပေါက်ခေါင်
လက်အုပ်ပြီး မျက်နှာလှူရသည်။ ထောင်ထဲ ရောက်ပူးသည့်
လက်ကောက်တွေက ထောင်အထာ ကြေနေသူတွေ၊ မလိမ့်
တစ်ပတ် စည်းကမ်းပောက်နည်းစံတွေကို သူတို့က ကျွမ်းဝင်
သည်။ အထာပေါက်သည်။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ခေါင်နှင့်တွေ့
ရင် လက်ကောက်လည်း မလွယ်။ တချို့သော မာကျွတ်
ကျွတ်နေများမှာ ပေါက်ခေါင်နှင့်တွေ့ပြီးရင် ခေါင်းမမော့ရဲ
အောင် ဦးကျိုးသွားမည်သာမှတ်။

အရှည်ကြီးမှာ ပေါက်ခေါင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်း
ရှိသည့်ဗြဝံ တခြား ကိစ္စများတွင်လည်း အားတိုးရသမို့
'ဈေး(လ်)မိတ်' ဖြစ်လာကြသည်။

ပေါက်ခေါင်ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အမှုမှာ လူသစ်ရန် ကြံစည်
မှုနှင့် ကိုယ်အင်္ဂါချိုးယှဉ်ပေး ပြစ်မှုနှစ်ရပ်စလုံးအတွက် ကျ
ခံခဲ့ရသည့် ထောင်ဒဏ်မှာ ခုနစ်နှစ်။

'ကျွန်တော် အဖြစ်ကိုပြောရမယ်ဆိုရင် အစကနေ ပြန်ပြီး
ပြောမှဖြစ်မယ် ကိုရှည်ကြီးရှဲ့'

ဤသို့ နှိုးနှိုးသွယ်ပြီး သူ့အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းစုံကို
ဇာတ်ကြောင်းလှန်ခဲ့၏။

'ကျွန်တော် ဇာတိက တွဲစေးဒေတာတန်းကပါ။ ကျွန်
တော် အခု အမှုဖြစ်ရတာက ဝမ်းကိုဆို့တဲ့ ငန်ခကြာဝင်္ဂါ၊
ဝမ်းကို၊ မိမာနဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က ဆိပ်ချစ်တဲ့ ယေ
သူယေချမ်းတွေပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ မိမာတို့အိမ်က မြဲ
ချင်းကပ်လျက်၊ ဝမ်းကိုဆို့ခြံက ကျွန်တော်တို့ ခြံနောက်ဘက်
မှာရှိတယ်။ ကစားခေတ် ကစားဘက်၊ ကျောင်းသွားခေတ်
ကျောင်းသွားဘက်တွေပေါ့။ ရွာထဲမှာခေတ္တ တခြားသူငယ်
ချင်းတွေထက် ဝိုင်းကြပါတယ်'

'ကျွန်တော် အဖေက အဝေးပြေးကား မောင်းသမား
မိမာအဖေက ဆင်တော်ကျင်းက အလုပ်သမားတစ်ယောက်
ပါ။ ဝမ်းကိုအဖေကလဲ သင်္ဘောကျင်းကပဲ။ ဝမ်းကိုအဖေ
က ဆင်တော်ကျင်းမှာ လုပ်ငန်းအုပ်၊ မိမာတို့အဖေရှဲ့ ဆင်တော်
ကပါ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ထဲမှာ နှင်းအများဆုံးရ

တာ ဝင်းကိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကျွေးတာ များပါတယ်။ သူ့မိဘတွေက ချောင်ချောင်လည်လည်မို့ အဝတ်အစားက အစ ကျွန်တော်တို့ထက် သာပါတယ်’

‘ဒီထက်ပိုပြီး ဝင်းကို ကံကောင်းတာက အမေ၊ အဖေက ဒီလောက်မဟုတ်ဘဲ ဝင်းကိုကျမှ ထူးထူးခြားခြား လူချောလေး ဖြစ်နေတာပဲ၊ အသားကလဲ ဖြူတယ်၊ ရှက်ကလဲ ချောတယ်၊ အဝတ်အစားကိုလဲ အထည်မထပ်အောင် ဝတ်နိုင်တော့ ရွာထဲမှာ မျက်နှာပွင့်တယ်ပေါ့၊ ကမ်းတောင်ကိုင်ကောင်မလေးတွေကအစ မျက်နှာသာ ပေးကြတယ်၊ အရေးပေးကြတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အသားက ညိုတယ်၊ သွားကခေါ်တယ်၊ အရပ်ထဲမှာလဲ ကျွန်တော်ကို ထောင်ထဲကခေါ်သလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ပေါက်ခေါက်’

‘မိမာလဲ အသားညိုတာပါပဲ၊ မိန်းကလေးဆိုတော့ သနပ်ခါး အမြဲတမ်းဖုံထနေတာမို့ ညိုပေမယ့် ညိုတယ်လို့ မထင်ရဘူး၊ မိန်းကလေးတို့ဘဝ အဝတ်စား ပြင်ဆင်တတ်တာရယ်၊ ခြယ်မှုန်းမှုမ်းမိမတတ်ကျမ်းတာရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ မိမာရဲ့အလှဟာ ပေါ်လွင်ကြတက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ‘ညိုပြာညက်’လို့ အမည်ပေးထားတယ်။

‘တိုတိုပဲဆိုကြပါစို့’

‘အေးပါ...တိုတိုပဲဆိုပါ၊ မဝင်းတို့ဇာတ်လမ်းက ဝတ္ထုတွေထဲကအတိုင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်၊ ကောင်လေးနှင့် ယောက် ဇာတ်လမ်းပေါ့’

‘ဒီလိုတော့ဆိုနိုင်တယ် ကိုရှည်ကြီးရေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဇာတ်လမ်းက တစ်မျိုး’

‘ကဲ...ဒါဖြင့် ဆက်စမ်းပါဦး’

‘ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ဆံရေးဟာလဲ ပြောင်းလာတယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ရှိုးရှိုးခင်မင်တာကနေ နှလုံးသားနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ခင်မင်မှုကို ပြောင်းလာကြတယ်၊ စဖြစ်တာက မိမာနဲ့ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်မှာက ရှားရှားပါးပါး မိမာရဲ့အချစ်ကိုရထားတာ၊ ဝင်းကိုကအချစ်ကံကောင်းတဲ့အကောင်၊ သူက မစတာတောင် စစမ်းပါလို့ ဖိတ်ခေါ်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ အများကြီး၊ ဒီကြားထဲ ဒီကောင်က မိမာတက် လည်လာသေးတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဖြစ်နေတာကိုလဲသိတယ်၊ ဒါနဲ့တောင် မရွှေောင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို မိမာပြန်ပြောလို့ ကျွန်တော်သိတာ၊ ကျွန်တော်က မိမာရဲ့အချစ်ကို ရထားတာဆိုပေမယ့် မိမိပိုင်နိုင်နိုင် ရထားတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ မျက်လုံးချင်းဆုံ ရင်ခုန်ရတဲ့အဆင့်၊ အခွင့်အရေးလေး မသိမသာပေးတဲ့အဆင့်ပဲရှိသေးတာပါ၊ ဒီအနေအထားမှာ ဝင်းကိုက ကြားဖောက်ဝင်လာတော့ ကျွန်တော်ရင်နှင့်ရတာပေါ့၊ စိုးရိမ်ရတာပေါ့’

‘အဲဒီလိုနဲ့ မိမာရဲ့တန်းကျတဲ့နှစ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လဲ ကိုးတန်းကျတယ်၊ မိမာနဲ့ကျွန်တော်က ကြိုးစား

ပြီးကျတာ၊ ဝင်းထိက ကျောင်းစာကိုမျက်နှာလှည့် ကျတာ၊ မိမာအိမ်က မိမာကို ကျောင်းဆုတ်လိုက်ပြီးအိမ်ဆိုင်ကလေး တည်ပေးတယ်။ မိမာကို ကျွန်တော်က အားပေး၊ မိမာက ကျွန်တော် ကိုပြန်အားပေးခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကလဲ နောက် နှစ် ဘယ်လိုကြောင့်မှ စာမေးပွဲမှကျစေရဖူးလို့ ကြုံးဝါးလိုက် တယ်။ ဒီမှာတင် ကံဆိုးကပြုတ်မို့လာတော့တာပဲ။ ကျွန်တော် အဖေ ကားမှောက်ပြီး သေဆွားခဲ့တယ်လေ။ ကြမ္မာငင်တာ ပေါ့ ကိုရှည်ကြီးရာ၊ ကြမ္မာကကျွန်တော်တို့ကိုအလှည့်ကောင်း မပေးဘူးလို့ ဆိုရမှာပေါ့။

‘အေးကွ၊ ကြမ္မာဆိုတာရိုးမယ်ဖွဲ့တတ်တာမျိုး၊ ရိုးမယ်ဖွဲ့ပြီ ဆိုရင်လဲ သူကကြမ္မာဖွဲ့တတ်တယ်ကွ’

‘မဆိုးမ အမေကြီးနဲ့ ညီမယ်၊ ညီမယ် သုံးဦးကို လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးဖို့တာဝန်က ကျွန်တော် အပေါ် ကျလာတယ်လေ။ ကျွန်တော်လဲကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော် တို့မိသားစုတော့ ကဘီလင်က မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဖေ မောင်းတဲ့ ကားဖိုဒ်ရှင်သုဋ္ဌေးက ဆူပိုင်တဲ့ သင်္ဘောမှာ ကျွန်တော် ကို အလုပ်ပေးတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောကရန်ကုန်-ပုသိမ် ဆွဲနေတဲ့ ကြားသင်္ဘောပဲ’

ပေါက်ခေါ်အကြောင်းမဆုံးသေးပါ။ စရုပ်ရိပ်ငါးသေးသည်။ အိပ်ချိန်ရောက်ကြောင်း ကြေးမောင်းကြီး အထိပေးသံထွက် ပေါ်လာသည်။ အရှည်ကြီးက အခန်းလူကြီး၊ စည်းကမ်းကို သူကစပြုရမည်။ အိပ်ချိန်မှာ အကျဉ်းသားတွေ အိပ်မို့ဆော်ဩ ရမည့်အာဝန် သူ့မှာရှိသည်။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တံ့

ခေါက်ပြန် လျှောက်ရမည်။ ဘယ်အကောင်ခေါင်းဝယ်ဝယ်နေ သလဲ၊ ဘယ်အကောင် ဆေးလိပ်ဆောက်နေသလဲ၊ ဘယ် အကောင်တွေ စကားပြောနေသလဲ၊ တခြားသောအကြံကိစ္စ တွေရှိမရှိ စစ်ဆေးရမည်မှာ သူ့တာဝန်။

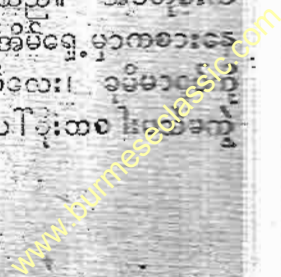
ပေါက်ခေါက်လည်း အိပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ စစ်ဆေးခြင်းကိစ္စများ ပြီးဆဲနှင့် အခန်းဗာယာကိုပြော စရာရှိသည်များပြောပြီး အိပ်ရာပေါ် လှည့်လိုက်ရသည်။ အိပ်၍ကား ပပျော်။

.....

သူများအကြောင်းနားထောင်ပြီးသည့်အခါ ကိုယ်အဘိတ် ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပေါ်လာရသည်။ အထူးစဉ် ဆိုသည်မှာ မတည်မငြိမ် ရှိတတ်၏။

အရှည်ကြီးက သူ့ညီမဝင်းကဲ့မိမာကို မျက်စိထဲပြန်မြင်လာ သည်။ ဒါပေမယ့်မိမာရုပ်ရည်ကိုခန့်မှန်းလို့မရ၊ မိမာနုပျင်းသွေး ထုံလောင်းအရွယ်က အရှည်ကြီးနှင့်ကွဲခဲ့သည်။ သဲဒီတုန်းက မိမာဟိုအိမ်ရှောက်ရင် နှပ်ခွေးထုလှည့်အိမ်ရှေ့မှာကစားနေ သည် မိမာကို ပြင်ပေးခဲ့သည်။ ပိမိထဲသဲလေး၊ ခမ်းမာငင်တဲ့ ပြန်ရုံပုံဖော်ကြည့်သည်။ ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်ခုံးထပ် ပေးသောကွဲ တဲပေါ်လာသည်။

သူတို့ရွာအကြောင်း။



ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်ခင်က တွံတေး တောကြီးတန်းမှာ အလွန်သာယာသည်။ ကလေးတွေ အလွန်ကြိုက်တတ်သည့် မာလကာသီးက ပေါ့မှပေါ့။ သူတို့ငယ်ငယ်က ရိုးရိုးအပြု မာလကာသီးကိုမှစား၊ အနီပင်ကသီးသည့် အနီသီးကို ရွေးစားကြသည်။ စားပြီဆိုရင်လည်း ကြီးပေ့ အလုံးမှ စားတာ၊ ကလေးဘဝတွင် မာလကာသီးစားရလွန်းသမို့ နောက်ဖေး သွားရင် မာလကာစေ့တွေ ဒီအတိုင်းပါတတ်သည်။ အသက် အရွယ်ကလေးရလာတော့ မာလကာသီးမြင်ရင် မျက်နှာလှဲမိ ရသည်။

အရှည်ကြီးမိဘတွေက သိပ်ချောင်ချောင်လည်လည်ကြီး မဟုတ်ပေသိ စားနိုင်သောက်နိုင်၊ သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန် ကာမိ သည်။ သူ့ကိုလည်း ကျောင်းထားပေးနိုင်သည်။ အရှည်ကြီး အဖေမှာ မာလကာခြံရှိသည်။ အပင်ညွှတ်ကျမတတ် သီးသည့် ခြံမှာ အပင်အိုနှင့် အပင်ပျိုဆက်နေသည်။

သူ့ခြောက်တန်း ဖောက်သည်နှစ်အထိ ကြောင့်ကျမှု ကင်း ကင်းနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေခဲ့ရသည်။ ပျော်စရာကောင်း သည့် ကိုယ့်ရွာမြေမှာ ကလေးဘာဝ စားလိုက် ကစားလိုက် ကျောင်းသွားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့ရသည်။

ပျော်စရာကောင်းသည့် ရွာကလေးမှပျော်စရာမကောင်း သည့် ရွာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်မှာပြည်တွင်းစစ်ကာလ။

၁၉၅၀ ပတ်ဝန်းကျင် နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ ဒေသကို လူစိမ်းတွေအများကြီးရောက်လာသည်။ လူစိမ်းတွေ ရောက် လာစက ပျော်စရာကြီး၊ သူတို့ဒေသပတ်ဝန်းကျင်မှာအတော်

ကြီးစည်စည်ကားကား ရှိခဲ့သည်။ သူတို့ဒေသသို့ ရောက်လာ သည့် လူစိမ်းများမှာ ရောက်စက အပြီးတစ်ဝေဝေနှင့် သူတို့ လိုအရွယ်မရောက်တတ် ရောက်တတ် ကလေးများကို အလွန် အလိုလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတော့ဆရာကြီးတို့ မျက်နှာမှာ ရောက်စကလို အပြီးတစ်ဝေဝေ မရှိ၊ မျက်နှာထားကြီးတွေ တင်းမာလာ သည်။ သူတို့ထောင်းသမျှ ပေးရသည်။ ငွေဆိုငွေ၊ ရွှေဆိုရွှေ၊ လူဆိုလူ၊ နှားဆိုနှား၊ တောင်းသမျှ မဆိုင်းမတွပေးရဆက် ရသည်။

အရှည်ကြီးတို့အဖေက သူ့ခြံအသိမ်းခံရသည်ထက် သား ဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်လာသည်။ သားဖြစ်သူကို ဒီလူတွေနှင့် နီးနီးစပ်စပ် မနေစေချင်၊ နီးစပ်လွန်းရင်သူတို့နောက် သား ပါသွားမည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။ မာလကာခြံ အသိမ်းခံရရင် ထမင်းစားဖို့အတွက် တခြားလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသည်။ သားဖြစ်သူ သူတို့နောက်ပါ သွားရင်....။

မိဘများ၏ စိုးရိမ်မှုက အရှည်ကြီးကိုရန်ကုန်ပို့ ထားဖို့ဆုံး ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အလုံသဲကွင်းတွင်နေထိုင်သည့် အရှည်ကြီး တို့အဖေ၏ ညီဖြစ်သူအိမ်ကို ဖို့ ထားခဲ့ရာမှ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်း စခဲ့သည်။

အရှည်ကြီး၏ နာမည်မှာ မောင်စိုးခိုင်။

၂၀၄ နန်း ကျော်မြသန်း

မိဘများကပ်အစိုးရိုင်လွန်သလား၊ ကြမ္မာကပ်သူ့ကိုလွှမ်း
မိုးသွေးသလား၊ သူကပ်ကြမ္မာငင်အောင် လုပ်ခဲ့သလား။

အရှည်ကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။

... ၀ ...

အခန်း (၈)

နောက်တစ်နေ့ ပေါက်ခေါ်အကြောင်း ဆက်ပြီး နား
ထောင်ရသည်။

ရန်ကုန်-မြောင်းပြ၊ ရန်ကုန်-ပုသိမ် တစ်လှည့်စီ ထွက်ရ
တဲ့ သင်္ဘောမှာ သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ကျွန်
တော် အတွက် အတော်ဟန်ကျခဲ့ပါတယ်။ ပုသိမ်မှာ ကိုက်
မယ် ကုန်တွေ ရန်ကုန်က ယူသွားရတယ်။ အများအားဖြင့်
တော့ မောင်ချိပစ္စည်းပေါ့။ ရေနံဆီ ဈေးကောင်းတဲ့အခါ
ရေနံဆီတင်သွားတာပဲ။ အပြန်ကျတော့ ကုန်တင်တွေမှာတဲ့
ပစ္စည်းအတွက် ငွေယူပြီး မီးသွေးတို့၊ ဆန်တို့ တင်လာတာ
ပဲ။ များချားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်တင်းစသုံးတင်းစပါ
ပဲ။ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ အိမ်ပြင်ဆောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ညီတွေ
ညီမတွေလဲ ကျောင်းထားပေးနိုင်တယ်။ အမေဆိုတာ တပြုံး
ပြုံးနဲ့ပေါ့။ မိမာနဲ့ကျွန်တော်လဲ ပိုပြီးရမ်းနှိုးခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ မိသားစုအတွက် အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်ပါပဲ။ ကျွန်

တော် သဘောလိုက်ရင်း ပုသိမ်တို့ မြောင်းမြတို့က ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာပြီး မိမာဆိုင်မှာ တင်ရောင်းခိုင်းတော့ မိမာအတွက်လည်း အမြတ်ကျန်၊ ကျန်တော် အတွက်လဲ တွက်သားကိုက်တာပေါ့

‘နေပါဦး ပေါက်ခေါ်ရ၊ မင်းက ထောင်ထဲမှာတောင် ဝယ်ရင်းကစား ဝါသနာပါပုံထောက်တော့ အပြင်မှာကတည်းက ဖဲတွေ ဘာတွေကစားခဲ့တာပေါ့’

‘ကိုရည်ကြီးကလဲ ကျန်တော်တို့ သဘောသားထဲမှာ သုံးမျိုးကင်းက သိပ်ရှားတယ်ဗျ၊ သုံးမျိုးမဝံ့တောင် တစ်မျိုးနှစ်မျိုးတော့ မကင်းကြဘူးလေ’

‘ဘာလဲကွ သုံးမျိုးကင်းဆိုတာ’
‘အရက်...ဖဲ...မိန်းမပေါ့ ကိုရည်ကြီးရ’
‘မင်းကကော...’

‘ကျန်တော်ကတော့ တစ်မျိုးလုံးလုံး ကင်းတယ်၊ တစ်မျိုးကတော့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်၊ တစ်မျိုးကတော့ လုံးလုံးမကင်းဘူး’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’
‘ကင်းတာက မိန်းမ၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်က အရက်၊ လုံးလုံးမကင်းတာကတော့ဖဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြေးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး အပျော်ပါ’

‘ကဲ...မင်းအကြောင်း ဆက်ဦး’

‘ဝင်းကိုပြသနာက ကျန်တော် သဘောထွက်တိုင်း ကျန်တော် ခေါင်းကို အလုပ်ပေးနေပြီလေ၊ ဒီကောင်က မိမာကို

တော်တော်ကလေး အနှောင်အယှက် ပေးလာတယ်၊ ကျန်တော် ကြားတာတွေလဲ ရှိတယ်၊ မကြားတာတွေလဲ ရှိတယ်၊ ကျန်တော် သဘောလိုက်ရတာ ခါတိုင်းလို့ စိတ်မပြောဘူး မပျော်ဘူး’

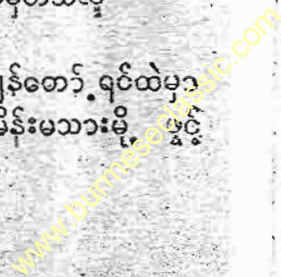
‘ဝင်းကိုက ဆယ်တန်းကျပေမယ့်အရင်ထဲမှာ လူတွင်ကျယ် ဖြစ်နေတယ်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင်ပေါင်းပြီး ဟိုပါဒီပါ ဖြစ်လာတယ်၊ ပေါ်ဖြူလာ ဖြစ်လာတယ်၊ ကျန်တော်တို့ ငယ်ပေါင်းသွယ်ချင်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ဆိုတော့ ဂုဏ်မယူနိုင်ဘူး၊ ကျန်တော် မျက်စိထဲမှာ ကြည့်မရဖြစ်လာတယ်၊ မိမာ တစ်ယောက်ဝင်းကိုအပေါ် တိမ်းညွတ်သွားမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ် ဝန်တိုစိတ်တွေ ကျန်တော် ရင်ထဲမှာ ပြည့်ဖောင်းလာတယ်’

‘မိမာက မျက်နှာများလို့လား’

‘ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကိုရည်ကြီးရ၊ ဝင်းကိုက အတွေ့အကြုံများတဲ့ကောင်၊ နောက်ပြီး သူက မိမာအပေအမေတွေကိုတောင် ဝင်ပူးနေပြီလေ၊ ကျန်တော်တို့ကြားမှာ ဝင်းကို ဝင်နှောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ မိမာကိုလောရ တော့တာပေါ့’

‘မိမာက ကျန်တော် ကို ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ’
‘ငါ ဘယ်သိမှလဲ မင်းပြောမှပေါ့’

‘ဒီလောက် နောက်ကျရမလားတဲ့၊ ကျန်တော် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲအဆဲမြည်သွားတာပဲ၊ မိမာက မိန်းမသားမို့ ဖွင့်



မပြောသာလို့ကိုး၊ ဆိုးကမပူဘဲ စလောင်းက ဝင်ပူရမှာခက်
နေတာပေါ့၊

‘ဒါနဲ့’

‘မိမာက ဒီလောက်ဆချိန် စောင့်နေရသလားလို့ အပြစ်
တောင်တင်တော့မှ ပြန်တောင်းပန်ရတယ်လေ။ ကျွန်တော်
ဖြင့်ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် သင်္ဘော
ဆူငွေကို ဖွင့်ပြော ကြိုတင်ငွေဆုံးပြီး ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်
လိုက်ရတယ်’

‘ဟကောင်ရ မင်းဇာတ်လမ်းက အဆင်ချောနေတဲ့ ဇာတ်
လမ်းပါလားကွ၊ မိမာတစ်ယောက်လုံး မင်းဘက်က ရှိနေပြီပဲ
ဟာ’

‘အဲဒီအထိတော့ အဆင်ချောတယ် ကိုရှည်ကြီးရ’

‘ချောတာက’

‘မချောတာက သားဦးလေး မွေးတော့မှ’

‘နောက်ပိုင်း အဆင်မချောတာက’

‘အဲဒါပြောမယ်လေ ကိုရှည်ကြီးရှဲ့’

‘ဒီနောက်တော့ နှစ်ဘက်လူကြီးတွေ ကိုယ်တိုင် ဆဘော
တုပြီး ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ဟာလဲ စည်စည်ကား
ကားလေးပဲ ပြီးသွားတယ်။ အိမ်ချင်းကလဲ ကပ်နေတော့
နှစ်အိမ်တစ်အိမ်တစ်ဝိုင်းထဲက ခြံစည်းရိုးဆဲကလို ဖြစ်သွားတယ်
ဆိုင်ပေါ့၊ မိမာရှဲ့ ရှိရင်းစွဲအိမ်ဆိုင်ကလေးကို ဆူ အမေကဆက်
ပေါ့၊ မိမာနဲ့ ကျွန်တော် အမေက ဈေးတုန်းမှာ အထည်
ဆိုင်ဖွင့်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သင်္ဘောမှာပဲ ဆက်လုပ်

နေခဲ့တယ်၊ မိမာနဲ့ရပြီးမှ သင်္ဘောလိုက်ရတာ နောက်ဆံတောင်း
ထင်းပဲ ကိုရှည်ကြီးရေ’

‘ဒါက၊ မိန်းမရစလူတိုင်း ဒီလိုပဲဖြစ်တာပဲကွ’

‘ကျွန်တော် ပြဿနာက တစ်မျိုးကိုရှည်ကြီးရှဲ့’

‘မိမာကို စိတ်မချလို့ပေါ့’

‘ဒါလဲပါတယ်လေ။ အဓိကအကြောင်းက ဝမ်းကို၊
ဒီကောင်က အိမ်ကိုအဝင်အထွက်မပျက်ဘူး၊ မိမာကိုလဲအပျို
တုန်းကလိပ် ပရောပယ်လုပ်နေတယ်။ ဒီကောင်က အအိုရော
အပျိုရော မရှောင်ဘူးဆိုပြီး အရပ်ထဲမှာ နာမည်ပျက်နေတာ၊
ကျွန်တော်က အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်နေရတာမဟုတ်ဘော့ ပိုပြီး
စိတ်မချ ဖြစ်ရတာပေါ့’

‘ဒါတော့လဲ မင်းက သဲလွန်းတာပေါ့ကွာ’

‘ဒါနဲ့မိမာကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ ကျွန်တော်ဝင်းကိုအထွက်
နောက်ဆံတောင်းရတော့ဘူး၊ မိမာကိုယ်ဝန်အထွက်ပဲ နောက်
ဆံတောင်းရတယ်။ တိုတိုဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ခွင့်ယူထား
တဲ့ရက်ထဲမှာပဲ မိမာကလေးမွေးတယ်။ ယောက်ျားလေးဗျာ၊
သားဦးလေးပဲလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော် ဆန္ဒတော့ ပြည့်သွားတာ
ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်’

‘မင်းဟာကလဲ ဒါပေမယ့်ဖြန်ဖြို၊ လိုတာပြည့်ပြီပဲဟာ’

‘လိုတာပြည့်တာတော့အမှန်ပဲ ကိုရှည်ကြီးရေ၊ ဒါပေမယ့်
ရတာက ကျွန်တော်ဘဝပဲမကျနိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော် သား
လေးရှဲ့ အသားက ဖြူလွန်းနေတယ်လေ’

‘ဖြူဖြူမည်းမည်းပေါ့ကွ၊ ဖြူတာက မည်းတာထက် ပိုမကောင်းလို့လား’

‘မိမာက အသားညို၊ ကျွန်တော်ကလဲ မည်းတယ်၊ သားလေးကျတော့ ဗျိုင်းလေးလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးမို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ စနောင်စနင်း ဖြစ်ရတယ်လေ၊ ဝင်းကိုလို ဖြူဖြူလေး၊ ကျွန်တော် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော် အတွေးတွေကဖွာကြလာတယ်၊ သားလေးရပ်က ဝင်းကိုနဲ့ပဲ တူသလိုလို ထင်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် သားဦးလေး ရပေမယ့် ကျွန်တော်မပျော်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ သံသယတွေပွားနေရတယ်’

‘မိမာကိုလဲ မမေးရက်ဘူး၊ ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာရှိတာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ စနောင်စနင်း ဖြစ်ရတယ်လေ’

‘ကိုရည်ကြီး တွက်ကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ရတာ ကသဘောသား၊ တစ်ပတ်ကိုနှစ်နေ့နဲ့တစ်ညပဲ အိမ်မှာနေရတဲ့ အချိန်ရှိတယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လဲ ဆိုင်ကိစ္စ ဘာကိစ္စနဲ့ အေးအေးမနေရပြန်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်တို့ အတွေ့အကြုံအရ သဘောသားတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး အချုပ်အတွေးတွေ နားမဆံ့အောင် ကြားနေရတာလဲရှိပြန်၊ လူတိုင်းကလဲ သားလေးအသားဖြူတာကိုပဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြောနေပြန်ဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်တွေဟာ မကြည်တော့ဘူး၊ နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးနေတယ်’

‘မင်းကမရှိတဲ့ပြဿနာကို ရှာပြီပေါ့၊ ကြမ္မာဆိုတာဒီလိုပဲ ဆီလိုအပေါက်ရှာပြီး ဝင်လာတတ်တာမျိုးကိုးကွ ပေါက်ခေါ်ရ၊ ကဲ...ကဲ ဆက်စမ်းပါဦး’

‘တစ်နေ့၊ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ဝင်းကို အိမ်ရောက်လာပြီး အမေ့ဆီက ငွေနှစ်ရာ ချေးတယ်၊ အမေက ငွေမလည်တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ဝင်းကိုကအမေ့ကို မချေမငံပြန်ပြောသွားတယ်၊ ‘ခင်ဗျားသားထေ ခင်ဗျားထို့ပါ မှောင်ခိုလုပ်နေတာ ကျုပ်အကုန်လုံး သိတယ်၊ ကျုပ်က တစ်ရွာတည်းသား ချင်းမို့ ဒုက္ခပေးချင်လို့ကြည့်နေတာကျုပ်လက်ထဲမှာခင်ဗျားထံကို ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ အာဏာရှိတယ်၊ မကောင်းတတ်လို့ ကြည့်နေတာ တစ်နေ့နေ့တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခတွေမယ် ဘာသာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်သွားတယ်၊ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် ခြီးနေတော့ ကြိမ်းအားရှိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အပေါ် ခီသဘောမျိုး မသားသင့်ဘူး၊ ဒီအပြောမျိုးမအပြောသင့်ဘူး၊ အမေက ကျွန်တော်ကို သတိပေးရင်း ဒီအကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့တာပါ’

‘ကျွန်တော်ရဲ့ တအူ နွေးနွေးဖြစ်နေတဲ့စိတ်ကို ဝန်းခနဲ ကြံအောင် ဝင်းကို လုပ်လိုက်တယ်လေ၊ ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကလေးဟာ သူနဲ့တူတဲ့အကြောင်း ရွာထဲမှာ လျှောက်ပြောပြန်တယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်းကိုနဲ့ ရာရင်းမရှင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ရင်းရတော့မယ်၊ ကျွန်တော်သဘောနားထုံးနေမှာ ဝင်းကိုကို လိုက်ရှာပြီး တောင်ပိုင်းကို လှည့်ပတ်ခေါ် သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ရပ်ထဲမှာ ထင်နေတဲ့ ဒေါသကို မသိန်းနိုင်အောင်

မုန်တိုင်းထန်လာပြီလေ၊ ဝင်းကိုအပေါ် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မ
မှပါ။ ဒေါ်ထွန်းက ပြောမလို့ ဖြစ်နေတာမို့ အချို့သပ်ပြီး လှည့်ပတ်
ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

ထိုစဉ် အခန်းထောင်မှာ ဆူညံညံ့ အသံကြားလိုက်
သဖြင့် အရှည်ကြီးက ကမန်းကတန်း ထွားသောကြောင့်
စကားစိုင်း ပြတ်သွားသည်။ ကျသစ်ရိုးရိုး တစ်ယောက်
ဆေးလိပ်ကို လက်ကောက်ကျသစ် တစ်ယောက်က ခိုးသည့်
ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စကားများရာမှ ထိုး
မည် ကြိတ်မည်အဆင့်ရောက်ပြီး ဆူညံညံ့ အသံ ထွက်လာ
သည်။ အရှည်ကြီးက အပြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းစစ်ဆေးခဲ့ရာ
လက်ကောက်ကျသစ် လူလည်လည်ပဲ့ ပေါ်လာသောကြောင့်
ကိုင်နေကျသားရေပြားကြီးကို ပြန်ယူပြီး လက်ကောက်ကျသစ်
ကျောပေါ်ကို သားရေပြား တစ်ပေးလိုက်ရသည်။ ဒါမျိုး
တွေကို မလုပ်ချင်လို့ ပုခုံးကို ပါးစပ်နှင့် သတောပေါက်စေ
ခဲ့ပါလျက် ချိုးဖောက်လာပြီ ဆိုသောအခါ သားရေပြား
ကြီးကို မကိုင်ချင်ဘဲ ကိုင်လိုက်ရသည်။ သားရေပြားကို ကိုင်ပြီး
ဆိုရင် ခြောက်ရုံလှန့်ရုံအဆင့်မှာ ရုပ်ထားလို့မရ၊ မှတ်မှတ်သား
သား အထာပေးရသည်။

လက်ကောက်ကျသစ် မျက်လုံးက တစေ့စေ့၊ မကျေနပ်စိတ်
ထင်ယောင်ပြနေသလို သူတစ်ယောက်တည်းကို ပုခုံးကြီး
ထပ်ကိုင်ပေးလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ငနဲ့သားလည်း ငြိမ်ကျ
သွားသည်။

ကျသစ်တွေ တခြားအဆောင်ပြောခိုးလို့ ပုခုံးကျမလာရင်
ပိုပြားပြား၊ ဆေးယောင်ဝပ် မရှိရင် အရှည်ကြီး တာဝန်။
သူက ပုခုံးအားလူကြီး မဟုတ်လား။

အရှည်ကြီးက အတတ်နိုင်ဆုံးလှည့်သည်။ မရရင်ပြရသည်။
ပြီးတော့မှ ပေါက်ခေါအကြောင်း ဆက်နားထောင်ရ
သည်။

.....

အရှည်ကြီး ပုခုံးပြုလိုက်သည်မှာ တခြားသော ကျသစ်များ
ကိုပါ ကူးစက်သွားပြီး တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်သိပ်သိပ်သွား
သည်။

‘ကဲ... ခာလ်ပေတွေ ပေါက်ခေါရေ မင်းအကြောင်းက
ကောင်းခန်းရောက်ပြီနဲ့ တူတယ်’

‘တောင်မိန်းမှာက သစ်တော ဝါးအောပဲရွံတော့ လှပြတ်
တယ်လေ၊ ကျွန်တော် မခုကျမနပ် ဖြစ်နေတာတွေ ရင်ဖွင့်ပြီး
မင်းကြတာပေါ့၊ ရှင်းကြရင်း မရှင်းဘဲပိုရွံလာတဲ့ အပြစ်
မာကိုတောင် သူမလိုချင်သို့ ကျွန်တော်ရတာပါ ဆိုတာ
သိ ပြောလာတာနဲ့ ကျွန်တော် လက်သီးတွေဟာ သူ့ချစ်
ခင်ပေါ် စွတ်ဝင် သွားတော့တာပါ။ သူကလဲ ဘယ်အထိ
တစ်ယောက်သား လုံးရင်းတွေရင်း ချောင်းစမ်းနဲ့ ထဲထဲ
တယ်။ ပထမ ကျသွားတာက ခရာတောထဲကို ခရာသွား

၂၁၄ ❀ ကျော်မြသန်း

ပေမယ်လို့ ဆူးကိုရမစိုက်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့ အသက်ကိုယ်အသက် လှနေရပြီ မဟုတ်လား။’

‘နောက်တစ်ချိန် ထဲအရောက်မှာ ကျွန်တော်က အပေါ်ရလိက်တယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုတော့ ကျွန်တော်လဲ လက်လှမ်းမခံဘူး။ ခါးကြားထဲမှာ ငါလာတဲ့ခါးနဲ့ထိုးပြီး သူ့ ခေါင်းနဲ့ ထဲ ဆွဲနှစ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဝင်းကို နည်းနည်းလေးမှ မထွေးတော့ဘူး။ ကျွန်တော် မှာလဲ တစ်ကိုယ်လုံး ပေရေနေတာ ချော့ဝင်းထဲမှာ လျှော်ဖွတ် ရေချိုးပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါချိန်ထိက ကျွန်တော် ဘက်မှာ ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ ဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော် ပြန်လာတော့လည်း လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ဘူး။ အိမ်ကတော့မှ အဝတ်တွေ ဆင်ပြာနဲ့ထပ်လျှော်ပြီး ကျွန်တော်ရန်ကုန်ဘက် ကူးခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့က ကျွန်တော် သဘော မြောင်းမြကိုထွက်ရမယ် အလှည့်၊ သဘောပေါ်မှာ ခါတိုင်းလိုပဲ လုပ်နေကျအလုပ်တွေ လုပ်နေပေမယ် အဆင်မချောဘူး။ အားလုံး အလုံလုံအချော်ချော်ပဲ ကိုရှည်ကြီးလေ။’

‘ကျွန်တော် စိတ်က ကျွန်တော် ကို ပြန်ခြောက်နေတယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်နေတယ်။ ဟိုလူ့ ပြောတော့မလို့ ဒီလူ့ ပြောမိတော့မလို့ဖြစ်တာလဲခဏအထပ်။ ကိုကိုယ်ကို မနည်းပြန်ထိန်းနေရတယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ကတော့ မိမာနဲ့အဆင်မပြေဖြစ်လာတယ်လို့ပဲ ထင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေကိုလဲ သူတို့ပဲ ဝိုင်းလှုပ်ပေးကြတယ်။ ရန်ကုန်အပြန်ခရီးကတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဝင်းကိုကတော့

ဘယ်လိုမှ အသက်ပြန်မရှင်နိုင်ဘူး တွက်ပြီးသား။ ဒီလိုတွက်မိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ မလုံမလဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ရဲတွေဆီသွားပြီး ဖွင့်ပြောရကောင်းမလား။ ဖွင့်ပြောမယ်လို့စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ခံရမယ်အပြစ်ကို ကြောက်ပြန်ရော။ သဘောက ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို ဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ ကပ်တယ်။ သဘောကပ်တာနဲ့ ရဲတွေ ထက်လာတာပဲ။ ကြည့်လိုက်တော့ တွဲတေးက ရဲတွေ၊ ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေကလဲ ပြာသွားတော့တာပဲ။ သူတို့လာတာက ကျွန်တော် ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်’

‘ဒီမှာ မင်းဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီပေါ့’

‘ဒါပေါ့ ကိုရှည်ကြီးရ။ ချေးသားဝင်းကိုက မသေဘူးလေ။ ကျွန်တော် ထိုးလိုက်တာကလဲ ဒဏ်ရာသိပ်မပြင်းဘဲကိုး။ ကျွန်တော်လဲ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်ရတယ်။ ပုဒ်မ ၂၁၆၊ ပုဒ်မ ၅၁၁ နဲ့ စွဲချက်တင်ပြီး တစ်ပေါင်းတည်း ထောင်စွက်ခန့်ခန့် အပြင်ပေးလိုက်တယ်’

‘အေး... ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ကြမ္မာငင်တော့ ဇာတ်သိမ်းမလှဘူး ပေါက်ခေါ်ရ’

တစ်မိသားစုလုံး ယူကြုံးမရ ငိုပွဲဆင်နွဲ့နေသည့် အချိန်တွင် ပေါက်ခေါ်မှာ အချုပ်ထဲရောက်နေပြီ။ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုက ရှိစုစုစုလေးတွေထဲခွဲပြီး ပေးသင့်တာပေး၊ ကမ်းဘင်တာကမ်း ရှေ့နေငှားပြီး အမှုဆုံးအောင် လိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း ပေါက်ခေါ်တစ်ယောက် ထောင်ထဲကိုသာ ရောက်ခဲ့ရသည်။

၂၁၆ နန်းကျော်မြသန်း

မိမာမှာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။
မိမာက ပို၍ ယူကြုံးမချဖြစ်ရသည်။ ဇာတ်လမ်းရှင်းမြစ်က
သားကလေး အစားဖြူမှုကြောင့်။

အမေ အဖေ ဖြူပေမယ် သားသမီးတွေ ကျီးကန်းအရောင်
မွေးတတ်သလို၊ အမေညို အဖေညိုပေမယ် ဗျိုင်းအရောင်
သားသမီးမွေးတတ်သည်မှာ သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သယောင်
ရှိသော်လည်း ကိုယ်က ဖန်တီး၍ ရယူခြင်း မဟုတ်သည်ကို
ပေါက်ခေါ်သာ သဘောပေါက်မည်ဆိုလျှင် သူလည်း ထောင်
ထဲရောက်မည် မဟုတ်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိသားစုလည်း ဒုက္ခ
ရောက်မည် မဟုတ်ပါလေ။

.....

အခန်း (၉)

‘အရှည်ကြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေသလဲဗျ’
နောက်တက်မှ ခြေသံလှည့်နှင့် ပခုံးကို လှာရောက် လှုပ်
ကိုင်ပေးလိုက်သည့် ထွန်းကျော် အသံက အရှည်ကြီး၏အတွေး
စဉ်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။

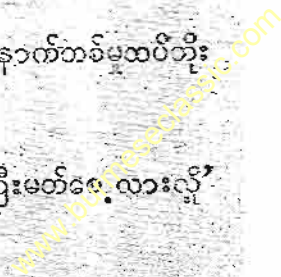
‘အာရဟံဉာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ထောင်ထဲမှာ၊ ကျွန်
ပေါက်ခေါ်အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကိုယ့်အကြောင်းပါ
ခဲတဲ့ပြန်ပြီး စဉ်းစားမိလို့ပဲ ထွန်းကျော်ရေ’

အရှည်ကြီးက မီးစက်တွင် ဘူနှင့်အတူ တာဝန်ကျနေသည့်
ထွန်းကျော်ကို ပေါက်ခေါ်အကြောင်း အကျဉ်းချုပ် ပြောပြ
လိုက်၏။

‘အေးဗျာ... သနားစရာပဲ၊ ဒီကြားထဲနောက်ဘက်မှထပ်တိုး
တော့ မိုဆိုးတာပေါ့?’

‘ကြမ္မာဝင်တာပေါ့ကွာ’

‘ကျွန်တော်က ပေါက်ခေါ်ကို အရှည်ကြီးမတ်စေ့ လားလို့’



‘ကြံကြီးစည်ရာ ထွန်းကျော်ရာ၊ ငါက ဒါမျိုး ဝါသနာ မပါဘူးက’

‘မသိပါဘူးဗျာ၊ ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့လို အခန်းလူ ကြီးတွေ မတ်စေ့ မွေးတတ်လွန်းလို့။ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် အရှည် ကြီး၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီအထဲမှာ ပါမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ’

‘မင်းပြောတာလဲ မဆိုးဘူးလေ ထွန်းကျော်ရ၊ တချို့ အကောင်ဘလောက်တွေကတော့ ဒါမျိုးဆို ဝါသနာပါတယ် လေ၊ ငါကတော့ မရဘူး၊ ဒါမျိုးကို အပြတ်ရွံ့ မုန်းတယ်၊ တယ်တော့မှအားမပေးဘူး၊ ပေါက်ခေါ် မိန်းမ မိမာက ငါ နှမ တစ်ဝမ်းကွဲကွဲ၊ ဒီကောင်က ငါ့ယောက်ဖ၊ ဒါပေမယ့် ငါက သူတို့ငယ်ငယ်က ရွာကထွက်လာတာ၊ ရွာနဲ့လဲအဆက် ပြတ်သွားတော့ သူတို့လဲ ငါ့ကိုမသိကြရဘူး၊ ခုထိ ပေါက် ခေါ်ကို ဒီအကြောင်း မပြောသေးဘူးလေ’

‘ဒါထက် ကိုရှည်ကြီး အကြောင်းလေး ဘာလေးလဲ မသိ ရဘူးလား၊ ကျွန်တော် အကြောင်းတော့ ကိုရှည်ကြီးကို ပြောပြီးပြီလေ’

‘သိရပါတယ်ကွာ၊ တို့ရဲဘက်တွေဆိုတာက တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် ဖုံးထားဖို့ လိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် မပြောချင်တာက အတိတ်အကြောင်း ပြန်ပြောရ တာ တယ်မကောင်းလို့ကွ၊ တို့မင်းတို့ အကြောင်းတွေက ကောင်းခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲဟာ၊ ဒါထားဦး ထွန်းကျော်ရေ၊ စက်ကိုဝင်ကြည့်လိုက်ဦး အသံတစ်မျိုးပဲ၊ ဘားတွေလဲ ဟာ နေပြီ၊ ထောင်မှူးကြီးကို သတင်းပို့ဦးမှကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆီနည်းနည်းထိုးပေးလိုက်မယ်’ ထွန်းကျော်ဝင်သွားပြီးမကြာခင်မီးစက်သံပြန်မုန်လာသည်။

အရှည်ကြီးရော ထွန်းကျော်ပါ မီးစက် ကော်ဝင်းကောင်း ကိုင်တတ်နေကြပြီ။ အသေးအပွဲများကိုပင်ဖြုတ်တတ်ပြင်တတ်၊ ဆင်တတ်နေပြီ။ ရဲဘက်စခန်းကလွတ်သည့်အချိန် ဖာတ်ပွဲတွေ မှာ မီးစက်လိုက်မောင်းရင်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ ထောင်မှူးလေး ဦးစိုးပိုင်ကလည်း အရှည်ကြီးကိုစေတနာစကားဖြင့် ဆိုခဲ့သည်။

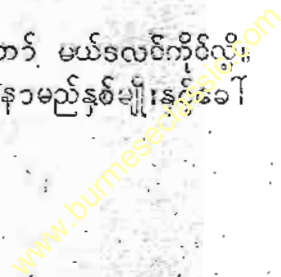
‘အရှည်ကြီး ပညာရအောင်ယူထား၊ မောင်းတတ်ရုံလေး နဲ့ ရေသာခိုမနေနဲ့၊ ပြင်တတ်အောင်သင်ပြီး ပြင်လဲပြင်၊ ဆရာ ကျော်အေးကိုလဲ မှာထားမယ်’

ဆရာကျော်အေးကဝန်ထမ်းမီးဆရာ၊ မီးစက်ကိုပုံ ကိုသုပ သင်ပေးတာ၊ အရှည်ကြီးကလဲ ဦးစိုးပိုင် မှာသည့်အတိုင်း ဆရာကျော်အေးဆိုမှာ ကျိုးကျိုးနဲ့နဲ့ သင်ယူခဲ့သည်။ ခုဆို မီးစက်သံမုန်မုန် အသံကိုနားထောင်ပြီး သိသည့်အဆင့်ရောက် နေပြီ။

ထွန်းကျော် ပြန်ရောက်လာသော်လည်း သူတို့စကားစိုင်းကို ပြန်မဆက်ဖြစ်။ မပြတ်သေးသော စကားစိုင်း ပြန်ဆက်မည် အလုပ် မှတ်ကြီးရောက်လာသည်။

မှတ်ကြီး လက်ထဲမှာ သူ့လက်စွဲတော် မယ်ဒလ်ကိုပိုင်လို့၊ မှတ်ကြီးကို သူတို့ရဲဘက်စခန်းမှာ နာမည်နှစ်မျိုးနှင့်ခေါ် ကြသည်။

တစ်မျိုးက မယ်ဒလ်မှတ်ကြီး။ တစ်မျိုးက ငတိုမှတ်ကြီး။



၂၂၀ နှစ်ကျော်ပြန်

မှတ်ကြီးက အပြင်မှာ သူ့ခိုး။ ထောင်ကျတာ သုံးလေးကြိမ် ချိပြီ။ အားလုံးခိုးမှုချည်း။ မှတ်ကြီးက ကိလိသိပ်ကမ်းမှာ ကျော် စားပြီး ခိုးမှုအလီလီကျူးလွန်ခဲ့သူ။

ရဲဘက်စခန်းမှာ သူ့ကို အများစုက မယ်ဒလင်မှတ်ကြီးဟု ခေါ်ပေမယ့် ရင်းနှီးသူများကမူ ထိုမှတ်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြ သည်။

မှတ်ကြီးက မယ်ဒလင်အတီးကောင်း၊ အဆိုလည်း ရှသည်။ သူ့အသံက အသံဝါ။ ထောင်ထဲရောက်ရင် မယ်ဒလင်နဲ့ စားနေတာ။ သူ့အထီး သူ့အဆိုနားတောင်ချင်သူများက ဆေးလိပ်စိုင်းပေးရသည်။ ကျွေးရခဲမွှေးရသည်။ ထောင်ထဲညှပ် ဦးပိုင်းမှာ အဆိုအတီးလေး နားထောင်စေရမှ အိမ်ကိုအလမ်း ပြေသည်။ ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာကံကို ဘဝဓာတာရှင်မြူးစေ သည်။

မှတ်ကြီးက ရဲဘက်စခန်းမှာလည်း မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် အလုပ်ပြစ်နေသည်။ ဘစ်ညှိတစ်ဆောင်လိုက်ပြီး ပြေဖျော် နေရသည်။ တစ်ဆောင်မှာ ညဉ့်ဦးပိုင်းသုံးနာရီလောက်တီး လိုက်ဆိုလိုက်ရင်း ဆေးလိပ်အစိပ်သုံးဆယ်တော့ အဘာလေး။ တစ်ခါတလေကျခဏာလည်း အလကားပဲတင်း၊ ကဲဒီနေ့ က ဖိတ်သူရှိသော်လည်း မသွား၊ မီးစက်ကိုရောက်လာသည်။

နေ့လယ်က ထွန်းကျော် စောကြက်တစ်ကောင် ရထား သည်ကိုသိသဖြင့် ကပ်တုပ်ဖို့ လာခြင်းဖြစ်၏။ မယ်ဒလင်ကိုလဲ လာပေမယ့် မီးစက်မှာ သူ့မယ်ဒလင်က အလုပ်မဖြစ်၊ မီးစက်

သံကို သူ့မယ်ဒလင်သံက မကျော်လွှားနိုင်၊ သူ့မယ်ဒလင်ကို အဆောင်မှာ ထားခဲ့ဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ဟိုလူယူတီးဒီလူယူတီး နှင့် ကြိုးပြတ်ရင်မလွယ်၊ အချင်းချင်းတွေ အရော်တောဝေးလို့ ကလည်း မကောင်း၊ ဒါကြောင့်သူ့သွားလေးရာသို့ မယ်ဒလင် ကို ယူသွားရသည်။ အရှည်ကြီးကို တွေ့သသ်နှင့် မှတ်ကြီးက ဆွဲဆွားတွေ အကုန်လုံးပေါ်အောင် ပြီးပြုလိုက်သည်။

ကြက်ပိုင်ရှင်က ထွန်းကျော်ဆိုပေမယ့် အရှည်ကြီး မကြည် သာလျှင်သည်စားကြောင့်ဝင်ဖို့မလွယ်၊ ထိုမှတ်ကြီးအပြုံးက ရှိရိုးအပြုံးမဟုတ်။ ဖော်လံဖားအပြုံး၊ ထောင်ထဲ ထောက်ရင် သည်အပြုံးမျိုး ပြီးစာဖို့ အလွန်အရေးကြီးသည်။ အပြုံး တတ်ရင် အနေချောင်သည်။ အပြုံးမတတ်ရင် အနေအစား မချောင်။

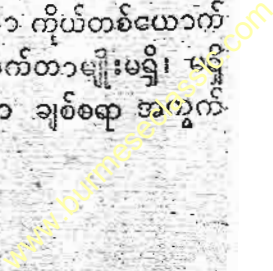
‘လာဟော ငင်ကြီး၊ မင်းနှာခေါင်းက တယ်လဲအနံ့ခံ ကောင်းလုပ်လားက’

‘ကိုရှည်ကြီးသင်ပေးထားတဲ့ ပညာပဲလေ၊ ကျွန်တော်က ကိုရှည်ကြီး လက်ထွက်ပဲဟာ ဘယ်ခပေါ့မလဲ’

‘ငတ်တိုကတော့ကွာ အဆိုအတီးဘင်မကဘူး အပြော လေးနဲ့ပါစားနေတာလား’

‘ကဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ’

ပြောသာပြောရသည်။ ရဲဘက်စခန်းမှာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း ကိုယ်တစ်စုတည်း သိုဝှက်စားသောက်တာမျိုးမရှိ၊ မရှိ အတူရှိအတူ ဝေမျှစားသောက်ကြသည်မှာ ချစ်စရာ အလွန် လေးတစ်ကွက်ဟု ဆိုရပေမည်သာ။



ထိုနေ့ညဉ့် လကလည်းသာနေသည်။

သစ်ပင်ရိပ်ကြီးများကြားမှ ပြာဆင်းကျလာသည့် လရောင် မှာ အရှည်ကြီးတို့ နေသည့် တဲလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အလင်း ရောင်သစ်ပန်းနေသည်။

ငရုတ်သီး လေးစိပ်ခွဲနှင့် ချက်ထားသည့် ကာလသားချက် ကြက်သားဟင်းအနံ့မှာ သူတို့၏နှာခေါင်းများကို ကလိနေပြီ။ ဖက်ရွက်လက်နှင့် အိုးကိုဖွင့်ပြီး ဝါးဇွန်းနှင့် ဟင်းရည် အပေါ်အငန်မြည်းနေသည့် ထွန်းကျော်က နောက်ထပ် ဟင်းရည်တစ်ဇွန်းခပ်၍ ငတိုမှတ်ကြီးဆီသို့ ကမ်းလိုက်သည်။

‘အစပ်တည့်တယ် ထွန်းကျော်ခရ၊ ဒီညအဖို့ ဝှံ့မိသွားမှာပဲ’

အရှည်ကြီးက ဒါမျိုးဆို ခွင့်မလွှတ်။ သည်းမခံ။

အရှည်ကြီးအကြောင်း သိသည့် ထွန်းကျော်က ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်က ကောင်းမှာကိုသာ ပြောတာပါ ကိုရှည်ကြီးရ၊ ခု ကျွန်တော် ဒါမျိုးတွေမလုပ်ဘော့ပါဘူး’

ငတိုမှတ်ကြီးက မျက်ပြေစကားခလေးပြောလိုက်မှ အရှည်ကြီးမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ပြန်စပ်လာသည်။

မီးစက်ဆရာ ဆရာကျော်အေး၊ ဝါးထွန်းခင်နှင့် သူတို့ သုံးယောက်၏ ထမင်းခိုင်းမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ရှိနေသည်။

ငရုတ်သီး လေးစိပ်ကွဲက သူတို့အာတွေ့ လျှာတွေကို တေဇောဓာတ် ပေးလိုက်သလားမသိ။ ငါးဒယောက်စလုံး ထရှူးရှူး တရှဲရှဲနှင့် နှာရည်များပင် ယိုလာကြသည်။

အရေက ကောင်းလိုက်တာ ကောင်းလိုက်တာနှင့် အဖတ်တွေသာ ကုန်သွားသည်။ ခြေထောက်ရိုးပင် မကျန်။ ငရုတ်စေ့ကွဲကလေးများနှင့် ဟင်းရည်သာ ဆိုးထဲမှာ ကျန်ရစ်သည်။

သည်လိုစားမြိန်ဝိုင်းမျိုးက ရဲဘက်စခန်းမှာ နေ့တိုင်းတော့မဖြစ်။ တစ်ပတ် တစ်ခါနှစ်ခါလောက် ဖြစ်တတ်သည်။ တောကောင်များ ရှာရင်ရသလို ဖြစ်တတ်သည်။ ရဲဘက်စခန်း အုပ်ချုပ်သူများကလည်း မသိကျိုးကျွံပြု၍ သည်လောက်တော့ စည်းကမ်း လျှော့ပေါ့ခွင့် ပေးထားသည်။

ထွန်းကျော်လက်ရာ ကာလသားချက် ကြက်သားဟင်းက အရှည်ကြီးကို နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းမလှန်သာအောင် ဟောက်သံများနှင့် အိပ်ပျော်သွားစေခဲ့သည်။

ဟင်းကောင်းလွန်းသောကြောင့်ဟု ဆိုရမည်ထက် စားပိုးနှင့်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမည်ဟု ဆိုရမည်။

ထိုနေ့ညက မီးစက်စောင့်တာဝန်ကို ထွန်းကျော်နှင့် ငတိုမှတ်ကြီးတို့က တစ်လှည့်စီ စောင့်ပေးလိုက်ရသည်။

မီးစက်သံ ဘယ်လောက်ဆူဆူ၊ ငတိုမှတ်ကြီးကလက်စွဲတော်မယ်ဗလင်နှင့် အရှည်ကြီးအတွက် အစောင့်တာဝန် ယူပေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညဉ့်တွင် မီးစက်ကလည်း သဘောကောင်းနေသည်။

ဘာမှမဖြစ်။ မိုးလင်းသည့်ထိုင်အောင် ချောချော မော့မော့ ရှိခဲ့၏။

၂၂၄ ❀ ကျော်မြသန်း

ရေနက်ကြီး ရဲဘက်စခန်း၏ မီးစက်တာဝန်ကျသူများ
အတွက် ပျော်စရာကောင်းသော ညဉ့်တစ်ညဦး။

.....o.....

နောက်တစ်နေ့ညဉ့်ဦးပိုင်း၌ ငတီမှတ်ကြီး အကြံအဖန်လုပ်
လာသည့် ပဲလော်သုတ်နှင့် ရေနှေးကြမ်းပိုင်း ဖွဲ့ဖြစ်ကြပြန်
သည်။

‘ငတီကြီး... ဒီညတော့ မင်းအကြောင်းပြောစမ်းကွာ’
ဟု အရှည်ကြီးက ကောင်းစပေးလိုက်သည်။

‘ဟာ... ကိုရှည်ကြီးကလဲ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
အကြောင်း ပြန်ပြောလောက်တဲ့ အကောဓိမှ မဟုတ်ဘဲဟာ’

‘ဟ... အကြောင်းဆိုတာက ကောင်းတာလဲ အကြောင်းပဲ
ကွာ၊ ဆိုးတာလဲ အကြောင်းပဲဟာ၊ ပြောသာပြော’

ငတီမှတ်ကြီးက သူ့အကြောင်း ပြောရမှာ ဝန်လေးနေ
ဖန် ရှိသည်။ လျှာသွက်၊ အာသွက်ရှိလွန်းလှသော ငတီမှတ်
ကြီးမှာ လျှာလေး အာလေး နှုတ်ဆွဲ နှုတ်တုန်နေသည်။

ထောင်ထဲရောက်နေသူတွေထဲမှာ ထောင်ထဲရောက်ရခြင်း
၏ အကြောင်းကောင်းဟူ၍ ပြောစရာအရှားသား။

ထောင်ထဲရောက်တာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပလဲလို့ ငတီမှတ်ကြီးကို
မေး။

လေးခါရှိပါပြီလို့ ပြောလိမ့်မည်။
ကဲ၊ ထောင်ထဲ လေးခါတောင် ရောက်သူအကြောင်းက
နိပြောလို့ ဘယ်ခဲကောင်းမှာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း နှုတ်ဆွဲနှုတ်
တုန်နေသည်။

အရှည်ကြီးက မေးတော့ မပြောမဖြစ် ပြောရတော့မည်။
အရှည်ကြီးကို ကြောက်လို့ထော့မဟုတ်၊ ထွန်းကျော်က လွတ်
ခါနီးနေပြီ။ ထွန်းကျော်လွတ်လျှင် အရှည်ကြီးထောက်ခံချက်
င မီးစက်အကူအလုပ်ကို သူငင်လုပ်ချင်သည်။ သူ အခုလုပ်
နေသည်က သစ်မြစ်ဖော်သည့် အဖွဲ့မှာ။

သစ်မြစ်ဖော်ရသည်မှာမသက်သာ။ သစ်မြစ်ဆိုတာက တစ်
ရာထည်းမှာ ရုန်းနေသည်မဟုတ်။ ရေခဲမြေခဲ အားကောင်း
လောက် သစ်မြစ်က သဝေထိုးတတ်သည်။ သစ်မြစ် သဝေ
ရာခဲနက်ကိုလိုက်ပြီး ဖော်ရသည်မှာ ဘယ်ခဲရာတွင်လမ်း
ရှိမှန်းမသိသော ကြက်တွင်းကို ဖော်ရတိုသို့ရှိချေ၏။

ဒါကြောင့် အရှည်ကြီးမေးသည်ကို မပြောချုပ်ပါလို့ ငြင်း
ဖြစ် ပြောရတော့မည်။

‘ကိုရှည်ကြီးက ကျွန်တော် အကြောင်းကို တကယ်သိချင်
သား’

‘သိချင်လို့မေးတာပေါ့ကွ၊ မသိချင်ဘဲ လေကုန်ခံပြီးမေး
ပါမလား၊ အချိန်ကုန်ခံပြီး နားထောင်နေပါမလား’

‘လိုင်းချင်းက မဆိုင်လို့ပါ’

‘လိုင်းချင်းမဆိုင်လို့ မင်းတို့လိုင်းအကြောင်း သိချင်လို့
မေးတာပေါ့ကွ’



၂၂၆ ❀ ကျော်မြသန်း

အရှည်ကြီးအသံက မှာထန်သွားသည်။

‘ပြောပါမယ်ဗျာ၊ အင်း... ဘယ်ကစရာမလဲ’

‘ကျွန်တော် ကိုမွေးတာတော့ အဖေခန့်အမေကယ်’

သည်တစ်ခါကားကို ဝင်ထောက်လိုက်သူကထွန်းကေ

‘ဟေ့ ကောင်... လူတိုင်း အဖေခန့်အမေက မွေးတာပဲဟ

မင်းကို အဖေခန့်အမေက မမွေးဘဲ ဘယ်သူက မွေးမှာလဲ’

‘မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အဖြစ်က တစ်မျိုး၊ အ

အဖေက ကျွန်တော် ကိုမွေးပေမယ့် လို့ ကျွန်တော် အဖေခန့်

ဘယ်လို၊ ကျွန်တော် အမေရုပ်ကဘယ်လို၊ အသားဖြူသလား

မည်းသလားဆိုတာမျိုးတောင် ကျွန်တော် မသိမကွဲဖြစ်

တယ်၊ ကျွန်တော် အတော်ကြီး ပြန်စဉ်းစားတောင်မှ

တေးတေးလောက်ပဲ မှတ်မိတယ်’

‘မင်း ငယ်ငယ်ထဲက မိဘတွေ သေသွားလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူးကိုရှည်ကြီးရ၊ ကျွန်တော် နှစ်ခါလည်လေး

မှာတဲ့၊ ကျွန်တော် အဖေက နောက်မိန်းမယူသွားတယ်၊

တော် အမေက နောက်ယောက်ျားယူပစ်လိုက်တယ်’

‘ဒီတော့မင်းက’

‘ကျွန်တော်က လက်သမား နောက်လိုက် ကိုတင်

ပဲပြုတ်သယ် မပုခင်တို့ဆီ ရောက်သွားတာပဲ’

‘သူတို့က မင်း အမျိုးတွေလား’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုရှည်ကြီးရ ကျွန်တော် ပထွေးက

တော်ကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရှိုက်လွန်းလို့ မပုခင်

ဆနားပြီး ခေါ်မွေးစားလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်နည်းန

အရွယ်ထောက်မှ အမေခင်က ပြန်ပြောပြတာ၊ သူတို့လဲ ဆင်းရဲ

ကြတယ်လေ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကို ကျောင်းတွေတာတွေ

ဘယ်ထားပေးနိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တာနဲ့ကိုတင်ခ

နောက်လိုက်ရတာပဲ၊ နောက်တော့ ကိုတင်ခလဲ အလုပ်မရှိ၊

အမေခင်ကလဲ နေမကောင်းလို့ ဈေးရောင်း ထွက်တစ်ခုက

မထွက်တစ်ခုကဖြစ်လာတော့ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်းတောင် မှန်မှန်

စားဖို့ ခက်လာတယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ဒုနုတာက ကြံတော့

နားက နာနတ်တော ကုက်သစ်မှာ။ နာနတ်တော ကုက်သစ်

ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အိမ်က သင်္ချိုင်းမြေထဲမှာပဲ၊ အိမ်

ပေါ်ကဆင်းပြီးလူသွားလမ်းလေးကျော်လိုက်တာနဲ့ သင်္ချိုင်း

မြေပုံတွေ ကြားထဲ ရောက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော် အပေါင်း

အသင်းတွေကလဲ ကျွန်တော် လို အကောင်တွေပဲပေါ့၊ သူငယ်

သားတို့ ပညာတတ်တို့ဘယ်ပါမလဲ၊ ကျောင်းနေဖူးတယ်ဆိုတဲ့

အကောင်ကလဲ လေးတန်းအချားဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ချိုင်း

ထဲမှာ ကစားတယ်၊ ဂူတွေပေါ်မှာအိပ်တယ်၊ ကြံတော့သင်္ချိုင်း

ရောက်မှ သရက်ဂုံ တင်တဲ့ အသုဘတွေက တိုက်တာ ကျွေး

တစ်ကို စောင်စားတယ်၊ ကမ်းတာပေးတာကို ယူတယ်၊

ဆေးလိပ်တို့ ဘာတို့အိရင် ပေးတာထက် ပိုယူကြတယ်၊ လန်ကြ

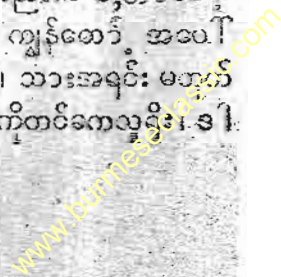
ကစ်ကြတယ်လေ’

‘ဒါဖြင့် မင်းခွဲတိတ်ဝက အဲဒီကတည်းက မှတာပေါ့’

‘ဒါပေါ့ ကိုရှည်ကြီးရ၊ အမေခင်က ကျွန်တော် အပေါ်

မှာ တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးရှာတယ်၊ သားအရင်း မဟုတ်

ပေမယ့် သားအရင်လိုပဲ ချစ်ရှာတယ်၊ ကိုတင်ကေသွန်း၊ ဒါ



ပေမယ့် သူ့မှာက လက်သမားအလုပ်ရှိရင် ပိုက်ဆံရတယ်၊
 အလုပ်မရှိရင် ပိုက်ဆံမရဘူး၊ လက်သမားအလုပ်အပြင် သူက
 ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး၊ နေဒက်ပြီးသူက ဟုတ်တိပတ်တိ လက်
 သမားလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူကအကြမ်းသမား၊ အိမ်ကတူတာတွေ
 ဆောက်မှ သူ့လို အကြမ်းသမားကိုခေါ်တာ၊ အနံ့စိပ်ပိုင်း
 ရောက်လာရင် မခေါ်တော့ဘူး၊ အဲဒီအခါဆိုရင် သူက
 အကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ထိုင်နေရတာတည်း၊ အမေမခင်နေမကောင်း
 လို့ ပဲပြတ်မပောင်းနိုင်တော့ အိမ်အတွက် ကျွန်တော် အလှည့်
 ဖြစ်လာတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ အလုပ်
 သစ်၊ (အလင်ဆုတ်)လုပ်ရင်း၊ ထောင်ထဲစုဝင်ခဲ့ရတာပဲ၊
 အဲဒီကတည်းက ထွက်လိုက်ရင်လိုက်နဲ့ဟာ ခုထိပဲဆိုပါတော့’
 ‘ဒါဖြင့် မင်းက တွေ့ပြစ်ချင်လို့ပြစ်ရတာမဟုတ်ဘူး အခြေ
 အနေကြောင့်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ’
 ‘ပထမကတော့ အခြေအနေကြောင့်ပါ ကိုရှည်ကြီးရ၊
 နောက်ပိုင်းကြာတော့ အခြေအနေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊
 ကျွမ်းကျင်မှုရယ်၊ အရချောင်တာရယ်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်
 ရဘဲ စားသာနေတာကြောင့်ပါ’
 ‘နေပါဦးက၊ မင်းက ခိုးပုံ ခိုးနည်းတွေကိုတော့မဖြောင့်ဘဲ
 ချန်ထားတာ တို့က မင်းတို့လိုင်း ဝင်မှာစိုးလို့လား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူးကိုရှည်ကြီးရ၊ တခြားလူတွေအတွက် အကျိုး
 ပြုစရာတွေ မပါလို့ပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ ခိုးနည်း
 ရယ်လို့ သီးခြားသင်ပေးတဲ့ဆရာ မရှိပါဘူး၊ ကိုယ်နည်း
 ကိုယ် ဟန်နဲ့လုပ်ရင်း ကျွမ်းကျင်လာတာပါ’

‘မင်းက အဖောက်တော့ မပါဘူးပေါ့’
 ‘ဖောက်လိင်းနဲ့ တိုလိင်းက တခြားစီပါ ကိုရှည်ကြီးရ’
 ‘ဖောက်လိင်းနဲ့ တိုလိင်း ဘယ်သင်းက ပိုခက်သလဲက’
 ‘နှစ်ခုစလုံး တစ်မျိုးစီခက်တာပါပဲ၊ ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာ
 ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ’
 ‘ဒီတစ်ခေါက် ရဲဘက်စခန်းက လွတ်ရင်ကော’
 ‘ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ရဲဘက်စခန်းကို ရောက်တာပဲ ကိုရှည်
 ကြီးရေ၊ နောက်တစ်ခေါက် ထောင်ထဲဝင်ဖို့တော့ ခပ်ခပ်နဲ့
 လန့်ပဲ’
 ‘ဟ... မလန့်နဲ့ကွ တော့၊ တော်ကြာ မင်းထို့လို အကောင်
 စတုနည်းသွားမှဖြင့် ရဲဘက်စခန်းမှာ ထိုတဲ့အင်အား မပြည့်
 နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်’
 ‘ကဲ... ကိုရှည်ကြီး ကျွန်တော် အကြောင်းမေးလို့ ပြောပြီး
 ပြီ၊ ခင်ဗျားအကြောင်းတော့ မပြောတော့ဘူးလား’
 ‘အေး... ပြောရမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ညတော့ မလုပ်နဲ့ ကွ၊
 နက်ဖြန်ညပေါ့’
 ‘ဟာ... အစောကြီး ရှိလေးအားပဲဟာ လုပ်ပါဗျ’
 ‘ဒီနေ့ည ထောင်မှူးကြီး အောင်းလှည့်လိမ့်မယ်ကွ၊ တော်
 ကြာ တို့ဘက်ပါ လှည့်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သိသာ
 သိစေ မဖြစ်စေနဲ့ သဘောတော့ရှိမှကွ၊ ရွှေစားပန်းကန်ဘက်
 ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူးကွ၊ မင်းလဲစောစောပြန်၊
 ခု ရှစ်နာရီကျော်ပြီ၊ ငါ့ထိုလဲ စက်နားနေလို့ဘဲဦးမယ်’

ထောင်မှူးကြီးက ည ကိုးနာရီ နောက်ပိုင်းတွင် ရောင်းလှည့်တတ်သည်။ အကျဉ်းသားရဲဘက်တွေသာ မဟုတ်၊ ရဲဘက်စခန်းတွင်ရှိသည့် ဝန်ထမ်းများကိုပါ ချက်ကင်းလုပ်ရသည်။ ရဲဘက်စခန်းကို အုပ်ချုပ်ရတာက ထောင်ကို အုပ်ချုပ်ရတာထက် ခက်သည်။ ထောင်ဆိုသည်က အုတ်ရိုးအမြင့်ကြီးတွေ ကာထားသည့်အပြင် အိပ်ဆောင်တွေလုံလုံခြုံခြုံရှိမက အာမခံသော့ခလောက်ကြီးများ ခတ်ထားသောကြောင့် ပြေးဖို့ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုမှမလွယ်။

ရဲဘက်စခန်းမှာ အုတ်ရိုးမရှိ၊ သံဆူးကြိုးသာ ကာထားသည်။ ရဲဘက်အိပ်ဆောင်များမှာ ဝါးတဲကြိုးများသာ ဖြစ်၍ အာမခံ သော့ခလောက်ကြီးခတ်လောက်အောင် ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် သံတံခါးကြီးများလည်း မရှိပေ။

ထောင်ဝန်ထမ်းများ ရဲဘက်စခန်းကို အုပ်ချုပ်ရသည်မှာ ပိုခက်ခဲသည်။ အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ ထောင်မှူးများမှာ ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ညဥ့်ရောင်းလှည့်မဝင်သော်လည်း ရဲဘက်စခန်းတွင်မူ ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ရံဖန်ရံခါ ညဥ့်ရောင်းလှည့်ပေးရသည်။

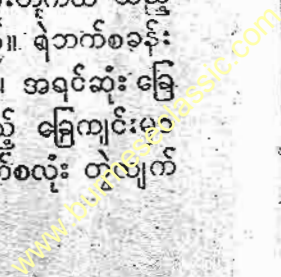
အားလုံး နိုးနိုးကြားကြား ရှိကြဖို့။

ဟော....
ညဥ့်က ထောင်မှူးကြီး ရောင်းလှည့်သည်။ အတူတစ်တွဲမိသည်။ ငါးယောက်။
ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဖဲကစားနေကြသည်။ ဖဲကစားသည်က အပြင်မှာမဟုတ်၊ ခြင်ထောင်ထဲမှာ။ ခြင်ထောင် တစ်လုံးမှာ ငါးယောက်အိပ်ရသည်။ ကင်းဘတ်ဖိနပ် စီးထားသည့် ထောင်မှူးကြီးက ခြေသံလုံသုံနှင့် အိပ်ဆောင်ဘေးတပ်ပြီး နားစွင့်နေခဲ့သည်။

တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်လှုပ်နေကြသော်လည်း ခြင်ထောင်ထဲမှ အသံမှာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အသံကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ ခြင်ထောင် ပြင်ပသို့သာမက ဝါးထရုံကိုပါ ဖောက်ထွင်းလာသည်။

မိကုန်ပြီ ဖဲသမားတွေ။
အဆောင်မှူးကိုယ်တိုင် ပါနေသည့်ဖဲပိုင်း။
နောက်တစ်နေ့မနက်။
ငါးယောက်စလုံးကို သံခြေကျင်းခက်လိုက်သည်။

ထောင်ထဲမှာဆို အပြစ်မပေးခင် ပထမဆုံးတိုက်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ နောက်မှ ရုံးတင်အမှုစစ်မည်။ ရဲဘက်စခန်းမှာ တိုက်မရှိ။ အမှုစစ်ဆေးသည်က နောက်။ အရင်ဆုံး ခြေကျင်းခတ်လိုက်သည်။ သူတို့ကိုခတ်လိုက်သည့် ခြေကျင်းမှာ တစ်ယောက်စီခွဲခတ်ခြင်း မဟုတ်။ ငါးယောက်စလုံး တွဲလျက် ခတ်ထားသည့် ခြေကျင်း။



နွဲ့ ကျော်မြသန်း

တစ်ယောက်စီသီးခြားခွဲပြီး လှုပ်ရှား၍မရ။ တစ်ယောက်
ထလျှင် ကျန်သည့်လေးယောက်ပါ ထရသည်။ တစ်ယောက်
အိအီးပါချင်လျှင်ကျန်သည့်လေးယောက်ကပါ တွဲလိုက်ရသည်။

လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ ငါးယောက်အတူတက။
ရဲဘက်စခန်းတွင် ထောင်ထဲမှာလို ထင်းတင်းကျပ်ကျပ်
မချုပ်ချယ်၊ ပုံစံမကိုင်၊ လွတ်လပ်ခွင့်အများကြီး ပေးထားပါ
လျက် စည်းကမ်း ချိုးဖောက်လာရင်တော့ မသက်သာနိုင်
ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး အရေးယူရသည်။

သူတို့ ကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုကလည်း ထော်ရုံစာနံ့ရုံ ပြစ်မှု
မဟုတ်တာကိုး။
ခြေကျင်းအတွဲ ငါးယောက်တို့ မြင်သူတိုင်းမှာ မရယ်ဘဲ
နေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။
ဗီဇဆိုတာ ပျောက်ခဲအံ့ခြင်း။



အခန်း (၁၀)

နေ့ခင်းဘက် ထွန်းကျော် ဟင်းရှာ ထက်သွားသည်။
ပဒပ်ငါးကျောင် ရလာသည်။ ပဒပ်ဆိုတာ တောက်တွဲခွဲ
ပုံစံဆင်ဆင်တူသည်။ ပဒပ်သားက ချိုသည်။ ပဒပ်ကို ပြုတ်
ထောင်းပြီး ကြက်သွန်နီကလေးနှင့် ကြော်လိုက်လျှင် ငါး
ချောက် ဘာလဲချောင်ကြော် အရသာမျိုးထွက်သည်။ ဟင်း
ချက်စားလျှင်လည်း ကောင်းသည်။ ဟင်းချိုခတ်လျှင် အချို
မှုန့်ထက် အများကြီး အချိုလေးသည်။

ဧတို့ကလည်း လက်ချည်းမလာဝါ။ ခပေါင်းတစ်ဘူးရ
အောင် အကြံအဖန်လုပ်လာသည်။ တိုလာတာပဲလား တခြား
နည်းနဲ့ ရဘာပဲလားဆိုသည်ကိုးတော့ အရှည်ကြီးတို့က မေး
တော့။ မေးလျှင်လည်း မှတ်ကြီးကတိုလာတာနဲ့ ခြေထိုင်မည်
မဟုတ်။

ထိုနေ့ညနေစာမှာ ပဒပ်ထေခင်းကျော်နှင့် ဟင်းချိုဟင်း။
ဟင်းချိုက အတော်ကိုးချိုသည်။ ခါပေသိယင်းခတ်အရွက်၏

အမည်ကိုမူ ဘာရွက်ရယ်လို့ အယ်သုမ အမည်မဖော်နိုင်။ တောထဲက တွေ့ရာအရွက်ကို ဟင်းချိုခတ်ကြသည်။ ဘာရွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရရင် စားကြသည်သာ။

ထမင်းစားပြီး ရေနှေးကြမ်းဝိုင်းမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းစားလို့ကလည်း ကောင်းသည်။ ခပေါင်းကလည်းကောင်း၊ ပြီးတော့ အရှည်ကြီးပြောသည့် သူ့ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ကြသည်။

အလံနီရန်ကြောင့် အရှည်ကြီး အလိုသဲကွင်းက ဦးလေးဖြစ်သူ အိမ်ရောက်လာသည်။ ဦးလေးတို့ မိသားစုကလည်း ချောင်းချောင်လည်လည် မဟုတ်။ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံသာ။ အရှည်ကြီးစရိတ်ကို သူ့အဖေက ထောက်ပံ့ပေးသောကြောင့်သာ အရှည်ကြီးမှာ ကျောင်းဆက်နေခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်နှင့် နယ်ကမတူ။

အနေအထိုင် အမူအကျင့်စရိုက် ကွာခြားသည်။ ပြီးအရှည်ကြီးတို့နေသည့် အလိုသဲကွင်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများမှာ နယ်စုံ၊ လူစုံ၊ စရိုက်စုံသမားတွေ။ အရှည်ကြီး လည်ပင်းဖက် ပေါင်းသင်းခဲ့သူများထဲမှာ စရိုက်ကောင်းသူနည်းပြီး စရိုက်ဆိုးသူများသည်။ ကြာတော့အရှည်ကြီးမှာ စရိုက်ဆိုးသူများထက် လုံးလုံးလျားလျားပါ သွားသည်။ စာသင်ခန်းနှင့်ကျောင်းကို ကျောခိုင်းခဲ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း လေသွင့်လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးလေးဖြစ်သူကဆုံးမပေးမယ်မရ၊ ပြောတုန်းတစ်ခဏ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ရှိသော်လည်းနောက်ပိုင်းတွင် ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စုပ် ဆိုသည့် သို့နယ်သာရှိခဲ့ချေ၏။

အပေါင်းအသင်းကသာခေါ် ရဲအထိ ပျော်ပျော်လိုက်ပညာဆိုသည့် အနေအထားမျိုးအထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူ အခြေအနေမှာ 'ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးက ကျားထက်ဆိုး' ဆိုသလိုဖြစ်လာသည်ကြောင့် အရှည်ကြီးအဖေက ရွာကိုပြန်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ အရှည်ကြီးကမနေ၊ ရန်ကုန်ကိုပဲ ခြေဦးပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

တစ်ခါ နှစ်ခါ သုံးခါ ခေါ်ပြီးသည့်နောက် ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုစီက လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ညီဖြစ်သူလက်ထဲကိုသာ ဝကွက်အပ်လိုက်ရသည်။

အရှည်ကြီးက ဖိုးကြိုင်းတုတ်။

ဦးလေးကဆူရင် သူငယ်ချင်းများနှင့် သွားနေသည်။

သူတို့မှာ အလုပ်အကိုင်ရယ်လို့ တိတိကျကျ ပြုစုစာမရှိပေမယ့် အိတ်ထဲမှာ ငွေမပြတ်၊ တစ်ဖက်ကမ်း အရက်ပုန်းပို့သူများ၏ အရက်သယ်ပေးရသည့် အလုပ်က စားဖို့ရသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ရသည်။ ကွမ်းဖိုး၊ ဆေးလိပ်ဖိုး ပြည့်စုံသည်။

အဖမ်းအဆီးများရှိ အရက်မသယ်ရသော အခါမျိုးတွင် အရက်ဆိုင်ရှေ့မှာတင် အလဲသောက် တတ်သူများထံမှပါသမျှ တို့ ခွာယူပြီး ရသမျှသုံးကြစွဲကြသည်။

ဒါမှ အဆင်မပြေရင် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ညဉ့်နက်အိမ်အပြန် သမားတွေဆီက လှူသည်။

သူတို့အပေါင်းအသင်း တစ်စု၏ ဆိုးသွမ်းမှု သမားများမှာ တစ်နေ့တခြား ကျော်စောလာသည်။ သူတို့နှင့်ပတ်သက်လို့ အတိုင်အတောထူလာသည်။ သူတို့အထဲက သုံးလေးယောက်ကို

၂၃၆ ကျော်မြသန်း

ရဲကဆွဲပစ်လိုက်သည်။ ရဲဆွဲသည့်အညွှန်မှာ ဘုတို့ခေါင်းဆောင် စိန်ရဲခင်းပါ ပါသွားပြီမို့ အရှည်ကြီးဘို့ ရှောင်ကြ တိမ်းကြ ရပြီ။

စိန်ရဲခင်းနှင့် ဘုတို့အဖွဲ့သား တချို့ ကိုဆွဲလွှားပြီ။ အရှည် ကြီးဘောင် သိသိကလေး ကပ်လွတ်သွားတာ။ ရွာကိုလည်း မပြန်ရ။ ဟိုရှောင်သည့်ပုန်းနှင့် ရန်ကုန်မှာ ဝဲလည်နေသည်။

ကဲလီကမ်းနားဖျားမှာ ဘုတို့သားကျက်။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်ရောက်လာသည့် ငါးစည်ပိုင်းထဲက ငါးခိုးသည်။ ငါးမရရင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်မှ အဆင်မပြေရင် ငှက်ပျော့သီးခိုင်းဆွဲသည်။ ကျွမ်းခြမ်း နို့ကံသည်။

ထင်နေ။

မနက်က အလုပ်ဖြစ်လိုက်သဖြင့် အိတ်ထဲမှာဖြိုးဖြိုးမောက် မောက် ရှိနေသည်။ ခါတိုင်းဆို အဝစားသုံးမတ်၊ တစ်ကျပ် ဆိုင်မှာပဲ စားကြသည်။ ငရုတ်ဆီအပေါ်ဝေ ပြီး တစ်အိုးလုံး ငရုတ်ချည်းသာရှိသည့် အဝစားဆိုင်မှာ အရုတ်ခဏခဏ ထပ် တောင်းပြီး ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဖိုက်ဆူပုန် မထရင်ပြီးရောနှင့် ရောင်ရဲတမ်းဘိမ်ခဲရသည်။

အဲဒီနေ့ကတော့ အဆီအပြား၊ အနှစ်အသားနှင့် ဟင်းဟူ၍ မည်မည်ရရ ဝေခါနိုင်သည့် ဆိုင်မျိုးကို ဝင်နိုင်သည့် အခြေ အနေရှိနေပြီမို့ အဝစားဆိုင်ကို မျက်နှာလှဲပြီး ဆိုင်းဘုတ် ကြီးကြီးနှင့် မော်ထင်ကမ်းနားထိပ်က အဝစားဆိုင်ကို ဝင် ခဲ့သည်။

အဝစားဆိုင်က စားချင်သည့် ဟင်းအမည်ကို အော်ပြော လိုက်ရုံသာ၊ နီကျင်ကျင်မာဘောက်စောက်ထမင်းလှုပ်၊ ပန်း ကန်လုံးမင်ကိုမြင်ရလောက်သော ငါးပိစိမ်းစားအညွှန် စား ကိုပျော်ထားသည့်ငါးစိရည်နှင့်အမွှိက်ပုံကိုလှုပ်ပစ်မည့်အပေါ် ခွဲကော်စီရွက်တစ်ပုံကြီးမှာ စားပွဲပေါ်တွင် အမြဲတန်းအဆင် သင့်ရှိနေသည်။

ခုဝင်သည့် ထမင်းဆိုင်က ဒီလိုမဟုတ်၊ ထမင်းစားပွဲပေါ် မှာ ရှင်းလင်းနေသည်။ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် တာစားမလဲ မေးသူက အနားကိုရောက်လာမည်။ ဘာဟင်းတွေရနိုင်မည်ကို မမှတ်မိလောက်အောင် ရွတ်ဆိုပြသွားသည်။

ပြီးမှ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်၊ ငါးပိပျော်တို့စား၊ ဟင်းချိုပန်းကန်များကို သပ်သပ်စီလာချပေးမည်။ ဆီပြန် ဟင်း ပန်းကန်အစ ထိုဝရာထည့်သည့် ပင်းကန်အထိ အားလုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ပိုက်ဆံရှိလျှင် စားပွဲအပြည့်ဟင်းတွေမှာနိုင် သည်။

အရှည်ကြီးတို့က ဒီလိုဆိုစဉ်မျိုးကို နေ့တိုင်းမဝင်နိုင်၊ ငွေ တစ်ဆယ်လောက် အိတ်ထဲထည့်ထားနိုင်သော နေ့မျိုးမှသာ ထိုဆိုစဉ်မျိုးကို ဝင်နိုင်သည်။

ထိုဆိုစဉ်မျိုး ဝင်နိုင်သည့် နေ့မျိုးတွင် လျှာပေါ် ထမင်း လှုပ်တင်လိုက်ကတည်းက မြိုးမြိုးမြက်မြက် အရသာ ရှေးရ သည်။

ခါတိုင်းစားရသည့် အသားဟင်းက အသားဟင်းလို့သာ အမည်တပ်ရသည်။ ပန်းကန်ထဲမှာရှိသည်က အချွန်နှင့် အရိုး ချည်းသာ။

ကြက်အမြစ်အသည်းဟင်း၊ ချဉ်ပေါင်ကျော်နှင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသူ အရှည်ကြီးမှာပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှ မထားမိ၊ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ထမင်းပဲ့သာ ရှိနေသည်။

သူထမင်းစားနေသည့်စားပွဲတစ်စားပွဲကျော်က ၀၀ဖိုင်ဖိုင် လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့အားစူးစူးထင်ထင် ကြည့်နေသည်ကို သူမသိ။

ပန်းကန်ကြီးသုံးပန်းကန်နှင့် ပန်းကန်ငယ် တစ်ပန်းကန်ကန်မှ သူက ခါးဆန့်လိုက်နိုင်သည်။ သည်တော့မှပဲ အရှည်ကြီး မျက်လုံးအစုံက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကစားလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားရသည်။

ရင်မခုန်ရပါ။

သူ့ကို ကြည့်နေသူက ချောချောလှလှ စကိလေးတစ်ယောက်မဟုတ်။

မည်းမည်းဝဝခိုက်ခိုက်ဖမ်းထားသည့်လူကြီးတစ်ယောက် ဒါပေသည့် သူ့ကိုကြည့်နေသည့် လူကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ဝေ့ သိနေသည်။

အရှည်ကြီးက ပန်းကန်လာသိမ်းသူကို ပိတ်ဆံ့ရှင်းပေးဖို့ ဘယ်သောက်ကျသည်ကို မေးမြန်းလိုက်ရာ ပန်းကန်လာသိမ်းသူ ကောင်လေးက ခေါင်းခါပြုပြီး ထမင်းဖိုးပေးပြီးကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

အရှည်ကြီး ကြောင်သွားသည်။ ထမင်းဖိုး ဘယ်သူကပေးကြောင်း သူ၏အမေးစကားကို ကောင်လေးက ပါးစပ်နှင့် မဖြေ။ အရှည်ကြီးကိုကြည့်နေသည့် လူကြီး ထိုင်နေရာသို့မေး ငေါ်ပြလိုက်သည်။

အရှည်ကြီး မျက်လုံးအစုံကို အလှအပြောင်း လှင်လိုက်ရသည်။ မည်းမည်းဝဝ လူကြီးကပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ရင်း ‘ဒီကိုခဏ’ လေးလုံးသောစကားဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

ခေါ်ပုံက ရင်းနှီးသံပါသလို အခိန်သံဟုလည်းဆိုနိုင်သည်။

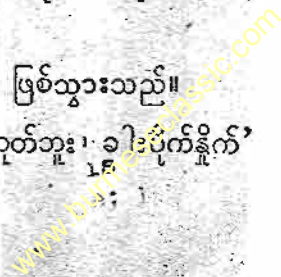
‘ကဲ...ထိုင်ဟေ့ ချာတိတ်၊ မင်းနာမည်က’

‘မောင်စိုးခိုင်ပါ’

‘အေး...မင်းကို ကမ်းနားတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့နေတာတော့ ကြပြီကွ၊ ဒီနေ့မှပဲ ဆိုကြတယ်၊ ငါ့နာမည်က ဘွအေး၊ အေး...ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ ငါ့ကို မရိုမသေလုပ်ဝံ့တဲ့ နေ့တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူးကွ’

အရှည်ကြီး ကျောထဲမှာ ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဒါပေမယ့် ငါက လူမိုက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက်’



၂၄၀ နွဲ့ ကျော်မြသန်း

‘ဗျာ’

အရှည်ကြီးပါးစပ်ဖျားက ‘ဗျာ’တစ်လုံး လွတ်ခနဲ ထွက် သွားသည်။

‘ငါက ဒီတစ်ဝိုက်မှာ မင်းတို့အရွယ်ကတည်းက ကျက်စား ခဲ့တာ ဆိုတော့ ငါ့ကိုလှန်မယ်လို့ မရှိဘူးပေါ့ကွာ’

‘ဒါနဲ့ မင်းဇာတိက’

‘တူ’တေးတောကြီးတန်းကပါ’

‘မင်းက ကြောင်လင်း၊ ကြွက်လား’

‘ခင်ဗျာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး’

‘အခုတ်သမားလား၊ အခုတ်ခံလားလို့ မေးတာတေ့’

အရှည်ကြီးက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိသည့် မျက်နှာပေးနှင့် အမေးရှင်ကို ကြည့်နေသည်။

သူ့ရှေ့ကို စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ခရာကလာသည်။

‘ကဲ...သောက်’

သူ ကိုယ်တိုင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ပြီးမှ...

‘မင်း အခု နယ်သွားမလဲ’

‘ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်ပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် ငါ့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အရှည်ကြီးပါးစပ်ဖျားမှ ‘ဟုတ်ကဲ့’ စကားလုံးမှာမဆိုင်း မတူ ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ စကားလုံး ဘယ်လို များ လျှော့ခနဲထွက်သွားမှန်းကို ရှုဘက်စခန်း ရောက်သည့် တိုင် ပြန်လည်စဉ်းစား၍ အဖြေမပေါ်ခဲ့ပေ။

ခမ္ဘာစတော့ရသည်။ သူက ထမင်းဖိုး ရှင်းပေးသည်။ သူ့ အကြောင်း အနည်းအကျဉ်း မေးသည်။ ပြီးတော့ သူနှင့် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။

ကိုယ်ကလည်း အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီး သူ့နောက်က လိုက်သွားသည်။

သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

လူမိုက်မဟုတ်၊ ခါးပိုက်နှိုက်တဲ့။

သူ့နောက်လိုက်သွားရင်း။

...o...

စခန်းတစ်နေရာမှာ သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက်လာသည်။

ရေနက်ကြီးစခန်းတစ်ဝိုက် သံချောင်းခေါက်သံဆူညံသွားသည်။ ပြေးသံ၊ လွှားသံ၊ အော်သံ ဖတ်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်လာသည်။

သည်အချိန်မျိုးမှာအားလုံး ကိုယ့်နေရာတွင်ကိုယ် ရှိနေကြရမည်။

ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် မရှိရင် အမှုထဲအချောင်ပါသွားတတ်သည်။

သေနတ်သံထွက်လာသည်မှာ ရဲဘက်ပြေးတွေ့၍ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ကင်းစခန်းအနားကို 'ကျား'လာ၍လည်း ဖြစ်မည်။ အကျဉ်းသားများ ရန်ဖြစ်ရုံနှင့်တော့ သေနတ်ကိုမသုံး၊ အကြောင်းအလွန်ထူး၍သာ သေနတ်သံ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်မည်။

'အရေးပေါ် တန်းစီမယ်ဟေ့'

'ကိုယ့်အိပ်ဆောင်ထဲမှာပဲ တန်းစီကြမယ်'

အဆောင်တိုင်းမှ စူးစူးဝါဝါ အော်သံများနှင့်အတူ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်များမှာ စခန်းတစ်ခုလုံးတွင်လက်ယှက် ထိုးထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ကြိမ်းသံ မောင်းသံ၊ ဆဲသံဆိုသံတွေကလည်း စီစီညီညီ

ခဏအကြာတွင် ထိတ်ဆိတ်မှုက လှမ်းမိုးသွားသည်။

လူပေါင်းစေ့မစေ့ သတင်းပို့သံများမှာ ဟိုမှသည်မှ ထွက်လာသည်။

အဆောင်နှစ်က သတင်းပို့သံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်သည်။

'သုံးယောက်လျော့'

သုံးခ

အေးငွေ

လှကြီး

အဆောင်လူကြီးက သူ့အဆောင်တွင် သုံးယောက်လျော့သည်ဟု သတင်းပို့သော်လည်း စခန်းတစ်ခုလုံး လူပေါင်း နှစ်လိုက်သည့်အခါ တစ်ယောက်မှ မလျော့။

ဖိုးခ၊ အေးငွေ၊ လှကြီးတို့ သုံးယောက် သူတို့အဆောင် ဝင် ခရိုသည်မှာ မှန်သော်လည်း တစ်နေရာတွင် သူတို့ရှိနေသည်။

လုံထိန်းကင်းစခန်းထဲမှာ။

သူတို့သုံးယောက်မှာ အဆောင်အပြင်ကို ရောက်သွားကြ ကင်းစခန်းအနားတွင် ပြားပြားဝပ်လျက် ရွေ့လျားနေ

ကြသည်။ သူတို့ဘက်မှာ အမှောင်ထုအကာအကွယ်ရနေသကဲ့သို့ ကင်းရဲဘော်၏မျက်လုံးမှာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာ။

လှုပ်ရှားနေသူ သိုးယောက်တ ယုန်သူငယ်ကို ပုံပမာမရှိအောင် လိပ်အသွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ကင်းစစန်းကျော်ရင်တော့ သူတို့လှုပ်ရှားမှုမှာ ယုန်အသွင် သို့ ပြောင်းလိမ့်မည်။ ထိုမှနောက်တော့ မာရသွန်ခြေထောက် ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်လာမည်။

‘အမယ်လေးဗျ’

အသံထွက်လာရာဆို သိုးကင်းရဲဘော်၏မျက်လုံးက အမှောင်ထုထွက်သွားသည်နှင့်အတူ လက်နှိပ်ခတ်မီး အလင်းထွက်လည်း ဖြာထွက်သွားသည်။

‘ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေ’

အမိန့်ပေးသည့်အတူ သေနတ်သံလည်း တစ်ဆက်တစ်ဆက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သေနတ်သံကြားလိုက်သည်နှင့် သိုးယောက်စလုံး ပြောင်းထောင်း ထောင်သွားကြသည်။

‘အမယ်လေး...သေပါပြီဗျ’

ငယ်သံပါအောင် အော်သည်ဆိုသည့် အသံမျိုး။

သေနတ်ထိပ်ဖျားမှ ထွက်သွားသည့် မီးပွင့်ကလေးများမှာ သံသို့မဟုတ်၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့။

‘အမယ်လေးဗျ’ ဟု အော်လိုက်သည့်အသံမှာ အေးအေးအသံ။ ပြားပြားဝပ် ရွေ့လျားနေရင်းအေးဝေ၏လက်ဖက်က ပျော့စိမ့်ကြီးတစ်ခုကို သွားကိုင်လိုက်မိသည်။

မြေကိုကိုင်မိသည်ထင်ပြီး လှုပ်ခနဲ အော်လိုက်သည့်အသံ။

‘အမယ်လေး...သေပါပြီဗျ’ ဟု အော်လိုက်သည့် အသံမှာ သောက်စလုံး နှုတ်ဖျားမှ ကယောင်ကတန်း အော်လိုက်အသံ။

သူတို့ကို သေနတ်နှင့်ပစ်သည်ထင်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အေးတောင်းထောင်ပြီး အော်လိုက်ခြင်းပါ။

သည်နောက်တော့ ခြေကျင်းခတ်ခံရပြီ။

ခြေကျင်းမှာ ရိုးရိုးခြေကျင်းမဟုတ်၊ ခေါက်ခြေကျင်း။ ခတ်ကရောပဲ။

ဝပ်တိုးအမှုကလည်း လာဦးမည်။

ဘက်ပြေးအမှုအတွက် အပိုဆု၊ ထောင်ဒဏ်တယ်လောက် ညီမသိ။

သူတို့သိုးယောက်အကြောင်းက ရင်နာစရာ။



ဘိုးခ၊အေးငွေ၊ ဆုကြီးတို့မှာ ခြောင်းပြင်ထောင်မှပြောလာကြသော ခားပြမှုအမှုတို့။ အမှုတို့အားလုံးမေဂ်း ဝိယောက်။

နောက်နှစ်ယောက်က တင်ပြနိုင်သကဲ့သို့။

ပြေးဖို့တိုင်ပင်တုန်းက အမှုတို့တစ်လုံး။ ဒါပေသိ မြနိုင်သကဲ့သို့ ပါမလာ။ လွတ်ခန့် အော်လိုက်တဲ့ အေးငွေကပါ ခေါင်းခါခဲ့သည်။ သူတို့လွတ်ဖို့က ရှင်လောက်ပဲလိုတော့သည်။ ထောင်ထဲမှာရော ရဲဘက်စေ့မှာပါ ဆုံးနှစ်နီးပါး နေပြီးပြီ။ သို့သော်လည်း ပြေးမနေ့တွင်မူ အေးငွေက သူပဲ လိုက်မိခဲ့ဟု ခေါင်းညိတ်လေသည်။

သူတို့ခေါင်းထဲမှာ ပြေးဖို့တစ်ခုသာ စဉ်းစားကြသည်ဟု ဖော်ပြနေရာမှ အကွက်ချခဲ့ကြသည်။

ပြေးပြီးနောက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အကျိုးဆက်များကို လုံးဝ ထည့်မစဉ်းစားခဲ့ကြပေ။

အခုလို မတော်တဆ ဖြစ်တတ်သည်မျိုးကို လုံးဝ ထမတွက်ခဲ့ကြ။

သူတို့ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီးရင်

သနားပဲ သနားရမလား၊ ရယ်ပဲရယ်ရမလား၊ မြစ်မှ တစ်ပလေဟု ဆိုရမလား။

အကြောင်းက သည်သို့ရှိပါသည်။

သူတို့ပြေးလမ်း အတော်လေး အဆင်ချောနေပြီဟု ဆိုရ မည့်အချိန်တွင် အေးငွေ ကိုင်မိလိုက်သည့် ပျော့ပျော့ကြီးမှာ မြေမဟုတ်။

‘ကင်းလိပ်ရှော’

ကင်းလိပ်ရှောကို မြေထင်ပြီး လန့်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကဲ...ဘယ်နှယ်ရှိပါစ။

ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်သလို ရဲဘက်စခန်းကလည်း ပြေးမလွတ်တတ်ပါလေ။

...၁...

နောက်ထစ်နေ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရဲဘက်ပြေး သုံးယောက် ထားသည့်နေရာသို့ အရှည်ကြီး ရောက်သွားသည်။

သူတို့အဖြစ်ကို ကြားရသည့်အခါ အရှည်ကြီးမှာ ‘တက် တစ်ခေါက်ခေါက်’ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် တက်ခေါက်သံမဟုတ်ပါ။ ယူကြုံးမရဖြစ်သည်မှ ဒေါ မနုဿကြောင့် ခေါက်မိသည့် ‘တော်က’သံပဲ။

တကယ်တော့ ဘိုးခတို့အမှုတို့မှာ လွတ်ဖို့ ရှစ်လပင်မလို၊ ခြောက်လသာသာပဲ လိုသည်။ ရဲဘက်စခန်းမှာ အလုပ်ပင်

၂၄၈ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

ပင်ပန်းပန်းလုပ်ရသူများလည်းမဟုတ်။ သူတို့အမှုတွဲက ရဲဘက် စခန်းတည်စ ကတည်းက ရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ကြပ်များဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်ရသူများ မဟုတ်ဘဲ လက်ညှိုးထိုးခိုင်းရသူအဆင့် ရောက်နေပြီ။ အနေအစား ချောင်နေပြီ။ အောင်အည်းနေရသည့် အနေအထား မျိုးပင် သူတို့မှာမရှိ။ ဒါနဲ့တောင် ပြေးဖို့စဉ်းစားကြသည် ဆိုတော့ သည်ထက်မိုက်တဲ့လူမျိုး စိန်ထုပ်နှင့်လည်ရွာသော်မှ တွေ့ပါမလားဟု ဆိုစရာဖြစ်နေသည်။

သူတို့အထဲမှာ ခေါင်းဆောင်က ဘိုးခ။ သူတို့အမှုတွဲခားပြု ခေါင်းဆောင်မှာလည်း ဘိုးခ။ ရဲဘက်စခန်းမှ ပြေးဖို့အဆို စပြုသူမှာလည်း သူပင်။ သူ့ကြောင့် အတွဲနှစ်ယောက်က နောက်ဆက်တွဲပါရသည်။

သာကြောင် ပြေးရန် ကြံစည်ရသည်ကို အရှည်ကြီးက ဘိုးခကို မေးကြည့်မိသည်။

ဘိုးခ၏ အဖြေကိုကြားရသည့်အခါ အရှည်ကြီး လက်သီး မှာ ဘိုးခ မျက်နှာပေါ် ဝဲဘူးရသည်။ ထိုးမိတော့မလိုဖြစ် သွားသော်လည်း ထောင်းခနဲ ထလာသည့် ဒေါသကို အတင်း ပြန်ရှုံ့ထိန်းလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ အရှည်ကြီးသာမဟုတ် မည်သူမဆို ဘိုးခ အဖြေကို နားထောင်မိလျှင် အရှည်ကြီးလို ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်သာ။

ဘိုးခ အဖြေမှာ....

‘သူ့မိန်းမအေးကြွယ် နောက်လင်နှင့် ပျော်မြူးနေတာကို သုံးခါတိတိ အိပ်မက်မက်သောကြောင့်ပါ’တဲ့။

ကဲ...ကောင်းကြပါလေရော။

ဘိုးခအကြောင်းကတော့ ရဲဘက်စခန်းမှာ ပြောစမှတ် တွင်ရစ်နေတော့မည်။ မှတ်တမ်းဝင် ဇာတ်သမ်းတစ်ပုဒ်ပါ တည်း။

....o....

ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိစေ။ ရေခွေးကြမ်းနှင့် လိုက်ဖက်သည့် စားစရာ တစ်ခုခုရအောင် ထွန်းကျော် ကြံတတ်ဖန်တတ်သည်။

ထိုနေ့ညဉ့်က ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းအတွက် ထွန်းကျော် အကြံ အဖန် လုပ်ထားသည့် စားစရာနာမည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်း။

‘ဒီဇယ်ဆီကြော်’တဲ့။

ဒါ ထွန်းကျော်ပေးထားလည့် နာမည်။

အရှည်ကြီးက ဒီဇယ်ဆီကြော်အကြောင်း ဆိသော်လည် မသိကျိုးကျ လုပ်နေခဲ့သည်။

အရက်စားလှီးမုန့်ကို သူ့တို့က သည်အတိုင်းမစား။ ခါး နည်းနည်းနှင့် ပြန်ခကြော်ပြီးမှစားသည်။ စားလှီးမုန့်ကို ဆင့် အတိုင်း စားသည်က ကြော်စားရသည်က အရသာတ မျိုး ထူးကဲသည်မှာ အမှန်။

သည်နည်းက အင်းစိန်ထောင်က ပါလာသည်နည်း။

စားလှီးမုန့်ကို ပြန်ကြော်စားသည့် နည်းမှာ အင်းစိန် ထောင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည့် ငါးဖမ်းလှေမှ ထိုင်းလှေ အချုပ်သားများ တီဆွင်ခဲ့သော နည်းဖြစ်၏။

တီဆွင်တုန်းက စားလှီးမုန့်အကောင်းများကို ကြော်စား ခြင်း မဟုတ်ပါ။ မှီထက်နေသော စားလှီးမုန့်များကို မလှုပ် ပစ်နိုင်သောကြောင့် ဆီနှင့် ပြန်ကြော်စားရမှ အရသာပွေ

အခန်း (၁၁)

ရဲဘက်စခန်းတွင် ညဉ့်ခဉ့်ညဉ့်တိုင်း ကိုယ့်အစုနှစ်ကိုယ် ရေ ခွေးကြမ်း ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာသည်များကို ရေခွေးကြမ်းဝိုင်း ဝိုင်း ရောက်တတ်ရာများမြော၍ အပန်းဖြေကြရသည်။ မယ်လင်သံ၊ ဂီတသံ၊ ခုမင်းသံများ ကြားရသလို ပလေ့ ကျနေသည့် အသံများကိုလည်း ညဉ့်ခဉ့်ညဉ့်တိုင်း ကြားရ စပြန်သည်။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော တောကြီးအလယ်ခေါင်မု ထွက်ပေါ်လာသည့် ဂီတသံစဉ်များမှာ ဆာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိတိ၏။ ဒူးထီးကောင်း အဆိုကောင်းများ မဟုတ်ကြသော် လည်း အနုတောမှာ လူခံချာ ဆိုသလို နားညည်းလိုက်တာဟု ပြောသွယ်မိ၏။ ထီးချင်သလိုထီး ဆိုချင်သလိုဆို နားထောင်သူက လော့ရှိစပြုသပင်။

အကြံအစဉ်ကောင်းသည့် ထွန်းကျော်ကြောင့် အရှည်ကြီး တို့ ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းမှာ စားစရာစိုစိုပြည်ပြည်ရှိသည်။ အမြည်း

၂၅၂ နှစ် ကျော်မြဲသန်း

သွားပြီး နောက်ခိုင်း ဓားလှီးမုန့် အကောင်းများကိုလည်း ဆီနှင့်ပဲ ကြော်စားကြသည်။

ထွန်းကျော်က ဓားလှီးမုန့်ဆီကြော် လုပ်ထားသည်။

ဓားလှီးမုန့်ကြော်ကို 'ဒီဇယ်ဆီကြော်'ဟု အမည်ပေးထားသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။

သူတို့ မောင်းရသော မီးစက်တွင် အသုံးပြုရန် ဒီဇယ်ဆီများရသည်။ အပိုအလျှလေးများ စုဆောင်းထားပြီး ရွာထဲသွားရောင်းလျှင် ငွေစက္ကူ ပြန်ခြင်းခတ်သည်။ ဒီဇယ်ဆီနှင့် ဖလှယ်လိုက်သည်မှာ ရလာသောငွေနှင့် ဆေးလိပ်၊ လက်ဖက်ခြောက် မုန့်ပဲဆွားရည်စာများ ဝယ်သည်။

ဒီဇယ်ဆီရောင်းပြီး ဝယ်လာသည့် ဓားလှီးမုန့်ကြော်ကို ဖန်တီးထားသောကြောင့် 'ဒီဇယ်ဆီကြော်'ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဟူပါလိ။

...o...

ဓားလှီးမုန့်ကြော်နှင့် ရေနှေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့ရင်း အရှည်ကြီးက မဆုံးသေးသော သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ဆက်ခဲ့သည်။

လူမိုက်မဟုတ် ခါးပိုက်နှိုက်ဟုဆိုခဲ့သည့် ဦးဘအေးနု လိုက်ခဲ့ရာ လူရောက်သောပါ ဥဒဟို ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။

သိမ်ကြီးဈေး။

ရောင်းသူဝယ်သူများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ဆိုင်တိုင်းလိင်က သူတို့ရောင်းကုန်များကို ဆိုင်ပေါ်တွင်သာမက ဈေးဝယ်လာသူများ လှုပ်ရှားရာ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းပေါ်သို့ သူတို့ပစ္စည်းများကို ချထားကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် အရှောင်အတိမ်းရမလှလှ သိမ်ကြီးဈေးလို အမြဲမပြတ် လှစည်နေသည့်ဈေးမှာ ကြီးကြိတ်တိုး ရှိနေသည်။

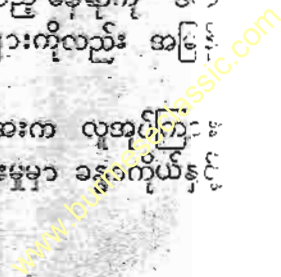
ညနေ ဈေးမပိတ်ခင်ကလေး ဝယ်သူတွေက အချိန်မီ ဝယ်ခွေ ဝယ်နေကြသည်။

ခါးများအကြိုက်။

လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးသည့် နေရာတိုင်းတွင် ခါးများ အလုပ်အလှန် ဖြစ်ကြသည်။

ခါးတို့၏ မျက်လုံးမှာ လူတွေတိုးနေသည့် နေရာကို ဖတ်ခနဲ ရောက်တတ်သလို သူတို့ခြေထောက်များကိုလည်း အမြန်ဆုံး ရွှေ့လျားတတ်၏။

အရှည်ကြီးကို ခေါ်လာသည့် ဦးဘအေးက လူအုပ်ကြားထဲကို တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့်



မလိုက်အောင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လှန်းသည်။ သူ၏လက်တစ်ဖက်က အရှည်ကြီးပခုံးကို မေးကိုင်သားထုမှကျန်လတ်တစ်ဖက်နှင့် သူ့ဘာလုပ်လိုက်သည်ကို အရှည်ကြီးလည်း မမြင်လိုက်။ လူအုပ်ကြားထဲမှ သွက်သွက်ကလေး ပြန်ထွက် လိုက်ကြသည်။

သူတို့ လူအုပ်ကြားထဲမှ ထွက်မိချိန်မှစ၍ သည်းခံချိန်မှာပင် လူအုပ်ထဲမှကျွတ်စိကျွတ်စိ အသံများ ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အရှည်ကြီးက သူ၏ရင်ဘတ်ထဲ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောက်လာသည်ကို သိလိုက်သည်။

‘အိတ်တစ်လုံး’

‘မင်းစောစောက ထမင်းဆိုင်က မြန်စောင့်နေ’

ဒါပဲပြောပြီး သူ့ပခုံးကို တွန်းလှုပ်လိုက်သည်။

အရှည်ကြီးလည်းဘစ်ချိုးတည်းလစ်ခဲ့ရသည်။ အိတ်ကသူ့ဆီမှာ မိသားစုရင်မလှယ်။ ဘယ်သို့မှဖြေရှင်း၍ရမည်မဟုတ်။ လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံရမည်။ အဘေအတီး ခံရမည်။

အဘေအတီးခံပြီးမှ အုတ်ခိုးကြီးထဲ သွားအိပ်ရမည်။

အရှည်ကြီးကနောက်ကြောင်းကိုလှည့်မကြည့်သလိုဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လုံးဝမကြည့်။ သူ၏ခြေထောက်များကို သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ရှားနေရသည်။

ရင်ခုန်သံ ဘယ်လောက်မြန်နေသည်မသိ။ ရင်ခုန်သံကိုနားထဲမှာ ပြန်ပြီးကြားနေသလို ထင်ရသည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် အိတ်ကလေးကိုလည်း မကြာခဏစမ်းကြည့်ခိုနေသည်။

မနက်က ထမင်းစားခဲ့သည့် ထမင်းဆိုင်ကိုဝင်လိုက်မိသည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံး ပြူးထွက်သွားရသည်။

ဒူးယားစီးကရက်ခံရင်း သူ့ကိုအပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုနေသူမှာ နောင်တွင် သူ့ဆရာကြီးဖြစ်လာမည့် ဦးဘအေး။

‘လာဖော့ မောင်စိုးခိုင်’

‘ဟာ...ဦးလေးက’

‘အေး...လူဆိုတာဘာလုပ်လုပ် ဖျတ်လတ်လျှင်မြန်ရတယ်ကွ’

အရှည်ကြီးက ခုံတစ်လုံးဆွဲပြီးသူ့ ရှေ့မှာထိုင်လိုက်ရသည်။

သံပုရာရည်တစ်ခွက် ရောက်လာသည်။ ဒူးယားစီးကရက်တူးကစားပွဲပေါ့မှာ။

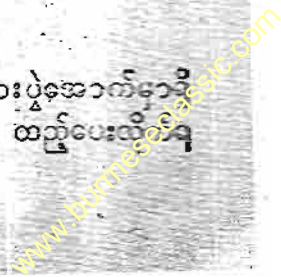
‘ကဲ၊ မင်းချွေးတွေ့ဘာတွေ သုတ်လိုက်ဦး၊ ပြီးတော့ သံပုရာရည်သောက် စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်အေးအေးထား’

သူပြောပုံကအေးအေးဆေးဆေးတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဘာမှမဖြစ်သည့် ပုံစံပျိုး၊ အိတ်အကြောင်းလည်းမမေး။

သံပုရာရည်သောက်ပြီး အဝတ်ကြီးကြာမှအရှည်ကြီးဒူးကို စားပွဲအောက်က သူ့လက်နှင့်တို့ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

‘အိတ်ကို စားပွဲအောက်ကနေပေးတဲ့’

အရှည်ကြီးက ဘေးဘီလုမ်းကြည့်ပြီး စားပွဲအောက်မှာရှိနေသည့် ဦးဘအေးလက်ထဲသို့ အိတ်ကလေး ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။



သူကအိတ်ကို စားပွဲအောက်မှာပင်ဖွင့်ပြီး အထဲကပစ္စည်းများကိုထုတ်ယူလိုက်သည်။ အရှည်ကြီးကမကြည့်ရဲ၊ ဘေးကလူတွေများမြင်သွားမလား စိုးရိမ်ပြီး သူ့ခေါင်းကို လှုပ်ရှားနေရသည်။

‘စိုးခိုင် မင်းမျက်လုံးကို ငြိမ်ငြိမ်ထား’
ဦးဘအေးပြောလိုက်သည့်အသံမှာလေအေးကလေးနှင့်။

‘မင်းစိတ်မငြိမ်ရင် သတင်းစာဖတ်နေ’
ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်နေရာမှထပြီး နောက်ဖေးဘက် ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက်လာသည်။

‘မကျော့မေ ညနေစာမစားတော့ဘူးဟေ့’
ဆိုဝံ့ရှင်ကိုလှမ်းပြောပြီး အရှည်ကြီးကိုထဖို့ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ပြီး ကမ်းနားဘက်သို့ ခြေဦးတည့်လိုက်သည့်အတိုင်း အရှည်ကြီးကလည်း သူ့ဘေးကကပ်လိုက်ရသည်။

‘မင်းဈေးဦးပေါက်ကဆိုးဘူးက့၊ လေးရာကျော်လောက်ပါကယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’
‘ဒီနေ့ညစာကတော့ဟိုတယ်ထမင်းဟင်းပေါ့ကွာ’

သူတို့နှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်လာစဉ် လမ်းမှာ တော့တိုင်းက ဦးဘအေးကို အပြုံးတဝေဝေနှင့် နှုတ်ဆက် ကြသည်။ ဘယ်သူကမှသူ့နာမည်ကိုမခေါ်၊ အားလုံးက ဆရာကြီးလို့ခေါ်ကြသည်။

မော်တင်တံထားအလွန်တူန် ရပ်ပြီး တံတားအောက်က ဖြတ်ထွက်လာသည့်သမ္မာန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သူကရှေ့မှဆင်းပြီး သမ္မာန်ပေါ် တက်လိုက်သည်။ ကြောင်အရှည်ကြီးမှာလည်း သူ့လှုပ်ရှားသလို ဆိုက်လှုပ်ရှား လိုက်ရသည်။

အချိန်မှာ ညနေဝေခင်းလေပြည်လေညည်းလေး တရွေ့ရွေ့ တိုက်ခတ်နေသည့် ဆည်းဆာခိုင်ညှိုးလျှော့ချိန်။

နေလုံးကြီးမှာ ဝင်အံ့ဆဲဆဲ၊ အပူအအေးမပါသော အရောင်လွှင့်ပြာနေသည်။

‘နောက်ဆစ်လူ မတင်နဲ့တော့ဟေ့၊ ခါတိုင်းလိပ်’

သမ္မာန်ဆမားကို အမိန့်ပေးရင်း စီးကရက်ကစ်လိပ် မီးညှိပြီး ဘူးကိုအရှည်ကြီးဘက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

နိဝိင်ခြားကနုစရိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီးများအနားယူသည့် အခါကိုယ်ပိုင်ရွက်လေ့နှင့် ရွက်ဖွင့်အနားယူပြီး ပင်လယ်လေရှူကြသည်ဟု သာသနာပြန်ဝတ္ထုထဲမှာဖတ်ဖူးသည်။

နောင်သူ့ဆရာကြီးဖြစ်လာမည့် ဦးဘအေးမှာကိုယ်ပိုင်ရွက်လေ့မရှိပေမယ့် အငှားသမ္မာန်နှင့် မြစ်လေရှူပြီး အနားယူနေသည်။ သူကသမ္မာန်ပေါ်မှာအေးအေးဆေးဆေး စီးကရက်ကို ပျင်းပျင်းလေးလွှာပြီးမီးခိုးများကိုဖြည်းဖြည်းချင်းမှတ်ထုတ်နေသည်။

စကားလုံးဝမှပြော။



ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ သမ္မာန်သမားကို သူတို့ရောက်
နေသည့်နေရာနှင့် ဓားလွယ်စုတ်သာသာရှိ ကျောက်ချ ထား
သည့်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး တစ်စင်းဘက်သို့ခတ်ရန် ပြော
လိုက်သည်။

သင်္ဘောကြီးနား မရောက်ခင် သမ္မာန်သမားက အမေး
ပုစ္ဆာထုတ်လာသည်။

‘ဆရာကြီး သင်္ဘောကို ပတ်ရဦးမလား’ တဲ့။

‘အေး...ပတ်ကွာ၊ စောပါသေးတယ်’

သမ္မာန်သမားမှာ ဦးဘအေးအထာ သိပြီးသား၊ သူ့အမူ
အကျင့်ကို သိထားသမို့ မေးခွန်းထုတ်လိုက်ခြင်းပါ။

သူက အရှည်ကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ...မောင်စိုးခိုင်၊ လူဆိုတာ ဘယ်သူမဆို ဇာန်ယူချင်
ကြတယ်ကွ၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကချမ်းသာတဲ့အလျောက် ဇာန်
ယူကြတာပဲ၊ ငါက ကားကောင်းကြီးနဲ့ကန်တော်ကြီးတို့အဝ်း
လျားတို့ပတ်ပြီး ဇာန်ယူနိုင်တော့ မြစ်ထဲမှာသမ္မာန်စီးပြီးနေ
တိုင်း ဇာန်ယူတယ်လေ၊ သူတို့ ခတ်ဆီတစ်ဝါလံဖိုးလောက်
တော့ ကုန်တယ်ကွ၊ တစ်ညနေကိုသုံးကျပ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ကူးတို့
သမားတွေကတော့ ငါ့အကြောင်း အကုန်လုံး သိနေပြီလေ၊
အလုပ်အဆင်မပြေတဲ့ အခါကျတော့လဲ အကြွေးပေါ့ကွာ၊
အဆင်ပြေတဲ့ အခါကျတော့လဲ သုံးကျပ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊
လေးငါးကျပ်ပေးလိုက်တာပဲ’

အရှည်ကြီးကဦးဘအေးကိုကြည့်ပြီး အတော်လေးသဘော
တွေ့သွားသည်။ ဦးဘအေးက ဒုစရိုက်သမားပေမယ့် သူ့ကိုယ်
သူ သူ့ဌေးအသွင် ထင်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ‘အနေချစ်
ပေမယ့် ရွှေထုပ်တုံမြပဝါလီ’ သဘောမူနေသလား မသိ၊
ကြံဖန်ပြီး ဇာန်ယူကတ်သူဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဦးဘအေးကို အရှည်ကြီးက သဘောတွေ့သွားပြီ။

ကိန်းကြီးခန်းကြီး မလုပ်။

ဖော်ရွေသည်၊ ပွင့်လင်းသည်။

လုပ်ရဲရဲ၊ ခံရဲရဲ စိတ်သဘောမျိုးရှိသည်။

အပေးအယူမျှလိမ့်မည် ထင်ရသည်။

ငို ဘာတမားပုံစံ မပေါက်။

ဒါကြောင့်လည်း တပည့်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အရှည်ကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းလိုမှာပင် သူ့
ဆီက အမေးစကား ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောကြီးကိုဘယ်
ပတ်ပတ်ပြီး ကမ်းဆီအပြန်တွင် အမေးစကား စလိုက်သည်။
အသွယ်အပိုက်မပါ တဲ့တိုး။

‘မင်း ငါနဲ့နေမလား’

သည်သို့မေးပြီး အရှည်ကြီးက အဖြေပေးမည့်ဆဲဆဲ လက်
ဝါးကပြပြီး ထပ်ဆင့်စကား ဆိုခဲ့သည်။

‘ငါက လူတစ်ယောက်ကို အတင်းအကျပ် မလုပ်တတ်ဘူး
 နော်၊ စားရအတူတူ မစားရအတူတူပဲ၊ ငါ့အလုပ်လဲမင်းထံ
 နေပြီ၊ စိတ်ဝင်စားတယ် စိတ်ပါတယ်ဆိုမှ ငါနဲ့တဲ့၊ မင်းက
 ရှမ်းရှမ်းပြောမယ်ကွာ၊ ငါက အသက် နည်းနည်း ကြီးလာ
 တော့ အရင်လောက် မလုပ်ရှားနိုင်ဘူး၊ အကူအညီလိုလာ
 တယ်၊ ငါ့တပည့်တွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ အများအားဖြင့်
 အစ္စမာရီကြား၊ ရှိတဲ့ကောင်တွေလဲ ငါ့ကလိပ်မသုံးချင်ဘူး၊
 လူအစ်ပဲ တွဲချင်တယ်၊ မင်းတင်စင်ထောင်နိုင်ရင် ငါ့နောက်
 ထပ်ထွေးစရာမယ်၊ မင်း နေဝရာမယ်၊ ငါ့ဆီက ပညာရမယ်၊
 ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ’

အရှည်ကြီးအဖြေမှာ မှဆိုင်းတော့။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဦးလေးနဲ့နေပါမယ်’

ထိုစဉ် သမ္မာနဦးက မေတ်တင်ဆိပ် တံအားဘေးရှိ အုတ်
 လှေကားထစ်များဆီသို့ ဦးထိုးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်
 ကုန်းပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ဗောဓိဝိပဿနာပုဂ္ဂိုလ်ပြု။

လမ်းမီးများ ပွင့်လက်လာသည်။

‘ဆာပြီလားဟေ့ မေမာ်စိုးခိုင်’

‘မဆာသေးပါဘူး ဦးလေး’

‘အိမ်ပြန်ရေမီးချိုးပြီးမှပြန်ထွက်ကြတာပေါ့၊ အခြေအနေ
 ခပေးတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘယ်ဘက်ရှင်းရှင်းသပြီမှ စားစရာ
 ဝိမ်ရိတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းအဝတ်အစားတွေ တယ်မှာထား
 သလဲ’

သုယေချင်းကစ်ယောက် အိမ်မှာပါ’

‘ဆွားထူဦးမလား’

‘မယူတော့ပါဘူး ဦးလေး၊ ဒါ တွန့်ထောင်ဝတ်ထားတာ
 ကျွန်တော် ဆီမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးအင်္ကျီနဲ့ လှဲချည်ပါပဲ’

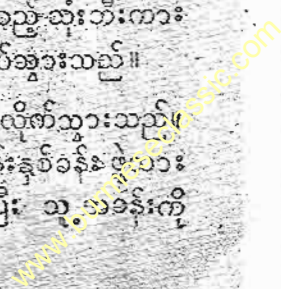
‘ဒါဖြင့်လဲ လစားပြစ်မှာ စပို ရက်တစ်သည့်လောက် ဝင်
 ဝင်လိက်တာပေါ့၊ လှဲချည်ကတော့ အိမ်မှာအစိုတွေရှိတယ်
 ကွ’

ပြောပြောဆိုဆို ဦးဘအေးက သုံးဘီးဟစ်စီး လှမ်းခေါ်
 လိုက်ပြီး ရှေ့ခန်းက တက်ထိုင်လိုက်သည်။

တားအနာကပိုင်းတွင်ထိုင်လာသည့် အရှည်ကြီးမှာ အတေး
 ပေါင်းစုံ ရစ်သိုင်းလျက်။

လစားပြစ်ကိုခဏဝင်ပြီး ဆက်မောင်းခဲ့သည့် သုံးဘီးကား
 မှာ တာမေ့မေ့စွာညွှန် ရပ်ကွက်ဆိပ်မှာ ရပ်အားသည်။

ဦးဘအေး ဝင်သွားရာလမ်းထဲသို့ သူပါလိုက်သွားသည်။
 တစ်ကော မိနိမ့်၊ သုံးပင်အိမ်ကလေးကို အခန်းနှစ်ခန်းနဲ့လား
 သည်။ ဦးဘအေးက အိတ်ထဲက သော့ထုတ်ပြီး သူ့ခန်းကို



၂၆၂ ❀ ကျော်မြသန်း

ပွင့်လိက်၏။ အရှည်ကြီးက ဖိနပ်ချွတ်မှာပင် ရပ်နေသည်။ မီးလုံးသေး ပွင့်လာသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဖော်ပြရာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရယ်လို့မရှိ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံး၊ မည်ကားပတ်တစ်စားပွဲပုလေး - ဖတ်လုံးသာရှိသည်။

‘ထိုင်တေ့... မောင်စိုးခိုင်၊ ဒါ ဦးမလေးအုတ်ရိုးထဲရောက်မနေတဲ့အခါ နေတဲ့အခန်းပါ။ ဒီအိမ်က ဦးမလေးပိုင်တာ၊ ဟိုဘက်ခန်းကိုတော့ လူငှားတင်ထားတယ်။ အိမ်လဲ အစောင့်စာပေါ့၊ ဦးမလေးတို့အဝက မရေရာဘူး မဟုတ်လား၊ မနက်အိမ်က ထွက်သွားပြီး ညနေ အိမ်ကို ပြန်ရောက်မယ်လို့ တွက်ထားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကိုးကွ’

အရှည်ကြီးမှာ ဘအေးကိုကြည့်၍ ဒုတိယမို့ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

ဒုစရိုက်သမားတို့မည်သည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သမားတွေများသည်။ အိုးနှင့်အိမ်နှင့်နေသည့်တိုင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ရယ်လို့ မရှိ၊ ရရင်သုံးဖြုန်းပစ်ကြသည်။ မရရင် ရှာသည်။ ရှာရင်း ဖွေရင်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းအုတ်ရိုးကြီးထဲဝင်သွားရသည်။

ဦးဘအေးကတော့ တစ်ယောက်တည်း သမားဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ပိုင်လေးတောင် ရှိလိုက်သေး။ ဒုစရိုက်သမားထဲမှာတော့ တစ်ဘာသာလို့ ပြောရမည့်သူ။

ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုတယ်မှာ ပုလင်းလည်းထောင်သည်။ အစားအသောက် တွေလည်း စုံအောင်မှာသည်။ ပြီးတော့ ဦးဘအေးက သူ့အကြောင်းကို အစုံအစေ့ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

ဒုစရိုက်သမားတို့ပါးစပ်က ထွက်လာသည့် စကားများထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားစရာလေးများ ပါလာသည်။

အရှည်ကြီးက ရေခန်းကြမ်းလေးသောက်လိုက်၊ ဒီဇယ်ဆီကြော်လေး စားလိုက်၊ စီးကရက်ဖွာလိုက်နှင့် သူ့အကြောင်းပြောပြနေသည်ကို ထွန်းကျော်ရော ငတို့မှတ်ကြီးပါ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေကြသည်။

အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို မီးစက်က ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အရှည်ကြီးမှာ ပြောသက်စ စကားဖြတ်ပြီး မီးစက်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်ရသည်။ သူ့နောက်က ထွန်းကျော်က ကပ်လျက်။

မီးစက်ကို ခဏရပ်ရမည်။

....၀....

ထွန်းကျော်ကို ထောင်မှူးလေးထံ သတင်းပို့ခိုင်းပြီး ဆရာကျော်အေးကိုပါ အခေါ်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ထောင်မှူးလေး၏ အဆောင်မှူးများကို သတိပေးပေးရင်း စာတားများကို သတိခိုယူခိုယူနိုးဆော်ပြီး ထောင်မှူးကြီးထံ သတင်းသွားပို့ လိုက်သည်။

ဆရာကျော်အေးလည်း ရောက်လာပြီ။

အရေးပေါ် အောက်လင်းပီးများထွန်းပြီး ဘည့်အချိန်တွင် မီးစက်ကိုရုပ်လိုက်သည်။ မီးစက်ပြင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေကြတော်လည်း စက်ကို ချက်ချင်း မကိုင်နိုင်သေး။ စက်အေးသွားအောင် စောင့်နေကြရသည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ဆေးထိပ်ပင် မဖွာအား။ အေးစိမ့်နေသည့်ကြားက ချွေးပြန်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်လက် ဇယ်စက်သလို မရပ်မနား လှုပ်ရှားခဲ့သောကြောင့် ညှို့တစ်ချက်ထိုးခါနီးကျမှ မီးစက်ပြန်မောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဒါပေသည့် စိတ်မချရသေး။ မနက်ကျမှ ယေယေချာချာ ပြင်ရမည်။ ဆရာကျော်အေးလည်း မပြန်။ ငထိုမှတ်ကြီးကို ထမင်းချက်ခိုင်းပြီး ရှိသည့်ဆီကလေးနှင့် ထမင်းကြော်စား၍ မိုးလင်းအောင်စောင့်ခဲ့ရသည်။

အရှည်ကြီးမှာ ပြောလက်စသို့ အကြောင်းကို မဆက်နိုင်။ မီးစက်ထဲဝင်လိုက်၊ ပြန်ထွက်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရှာသည်။ မနက် အရှည်လင်းရောင်ခြည် ပေါ်လာတော့မှပဲ

တစ်ညခိုလုံး ဘောကနှင့် လုံးထွေးနေရသည်များ ပြေလျော့သွားသည်။

ရဲဘက်စခန်းမှာ မီးကိုအထူးဂရုစိုက်ရသည်။

တစ်မီးထဲမဟုတ် နှစ်မီး။

ညှို့မီးလင်းအောင်ဂရုစိုက်ရသလိုအနုစရာညှို့ပမီးလောင်မှု မဖြစ်ပွားအောင် ဂရုစိုက်နေရသည်။

လင်းရောင်ခြည် ပေါ်လာသည်နှင့် မီးစက်ကိုရုပ်ပြီး အနားယူဖို့ အိပ်စက်ဖို့ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ။ မီးစက်ပြင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည်များ အသင့်ပြင်ဆင်ကြရသည်။ သဘောတောင်းသည့် မီးစက်ဆရာ ဆရာကျော်အေးက တော်မှတ်ကြီးကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြက်ရှာခိုင်းလိုက်သည်။ တစ်နေ့လုံး ပုပ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရမည့်နေ့။ ဟင်းကောင်းလေးနှင့် စားပြီး လှုပ်ချရင် အလုပ်ပိုထွက်ကျယ်သည်။ ရဲဘက်စခန်းမှာက မီးစက်ကို ဇိမ်စွဲပြီး ပြင်၍မဖြစ်၊ ညှို့မီးလင်းမှ မီးတွေမှောင်နေချုပ်ပြေးချင်သည့် ဝန်များအတွက် အကွက်ရဆွားမည်။

ဒါကြောင့် မီးစက်ကြီးကို အားသွန်ခွန်စိုက် မနားမနေ ပြင်ခဲ့ကြရာ သုံးနာရီခန့်ခင် မီးစက်ကြီးမှာ ပုမှန်အနေ အထားအတိုင်း ပြန်၍ လည်ပတ်သွားသည်။

အရှည်ကြီးထို့ ဝါးအနံ့ရပြီး။ အနားယူနိုင်ကြပြီ။

ရသလောက်အချိန် တစ်မေးအစ်မက် အိပ်စက် ထားရမည်။ ညကျရှင်တော့ အိပ်၍မဖြစ်။ မီးစက်ကို ဂရုစိုက်ရမည်။ ဒါထိုင်းလို မီးစက်တခြား လူတခြား လောပန်းနေသို့ မဖြစ်။ မီးစက်နားမှာကို ရှိနေရမည်။

ထွန်းကျော်ကို လက်ဖက်သုတ်လေး အကြံအစဉ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်း ထွန်းကျော်တို့အပူညီပေး အိပ်ခိုင်းပြီး အရုဏ် အလင်းရောင်လာမှ သူ ဝင်အိပ်မည်။

အဲသည့်နေ့က သူတို့အမှတ်အပြည့် ရလိုက်ကြသည်။ ထောင် များကြီးရော ဒုထောင်ပိုင်းကြီးပါ လာကြည့်ပြီး သူတို့အတွက် အထူးဆု မှတ်ရက်ပိုရအောင် ထောက်ခံပေးမည်ဟု အားပေး သွားသည်။ ညဉ့်ကျမှ မီးစက်ပျက်ရင် လုပ်ထားသမျှ ညီထဲ ရေသွန် ဖြစ်သွားတော့မည်မို့ တစ်ညဉ့်လုံးသူကိုယ်တိုင် မီးစက် နှားတွင် နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

ဆရာကျော်အေးနှင့် ထွန်းကျော်တို့မီးစက်ကြီးကို နိုးလိုက် တော့မှပဲ အရှည်ကြီးလည်းအိပ်ရာက နိုးလာသည်။ ခါတိုင်းလို အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းထလို့မရ။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစစ်နေသော ကြောင့် ခဏပြန်နှပ်နေလိုက်ရသည်။ အိပ်ရာက ထလိုက်သည့် တိုင် ကိုယ်လက်များ မအိမ်သာ ရှိနေသည်။ ရှိန်းတိန်းတိန်း ဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်နေသည်။

ထောင်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲဘက်စခန်းမှာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ် ကို ဂရုစိုက်နေမှ ဖျားရင်နာရင် မလွယ်၊ ပြုစုမဲ့ သူ့အေးပေး မီးယူ လုပ်မည့်သူမရှိ။

အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းက သမဝါယမအမှုနှင့် ထောင်ထဲ ရောက်လာသော တိုင်းရင်းဆေးဆရာ ဦးညွန့်လှိုင်ပေးထား သည့်ငန်းနက်ကြီးဆေးပုလင်းထဲကဆေးတစ်ခွက်စာပါးစပ်ထဲ ပက်ထည့်ပြီး ကျသစ်ခန်း လူကြီးဘဝတုန်းက ကာကွယ်ရေး

ဗိုလ်တစ်ယောက်က ဇိပေးထားသည့် ဆွယ်တာအင်္ကျီကြီးကို ကောက်စုပ်ထားလိုက်ရသည်။

ကျောရိုးထဲက ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည့်မှာ မပြေချင်သေး၊ အပြင်မှာသာဆို စောင်ခြုံပြီးကော်းနေလိုက်မည်သာ။

ထောင်တို့ ရဲဘက်စခန်းတို့ဆိုသည်မှာ ကိုယ်နေချင်သလို ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် နေလို့မရသောနေရာပါတည်း။

.....

အခန်း (၁၂)

လူစာကိုလွတ်လိုက်သည်။

ဖိုကြီးက ဆန်နည်းနည်းထောင်းထောင်းပြီး ဆန်ပြုတ်ပဲပြုတ် ထားလိုက်သည်။ ဆားဆန်ပြုတ်။ ဆန်ပြုတ်ပူပူလေးဘောက် လိုက်တော့မှ ချွေးလေးဘာလေးပြန်လွှက်လာပြီး နေကောင်း ထိုင်သာရှိသွားသည်။ ထွန်းကျော်ကို အလှည့်ပေး အိပ်ခိုင်း ထေရ်လည်း ထွန်းကျော်က မအိပ်။ ထွန်းကျော်ဆိုသည့် အကောင်က အတော်ကို ဒုဗဟနာပေခံနိုင်သည့် ထကောင်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီကောင် ခရီးကြမ်းကို သွားနိုင်တာ ဖြစ်မည်။ သူက ခရီးကြမ်းသွားရင်း ထောင်ကျလာသူ။

ကုန်းလမ်းခရီးကြမ်းက တစ်မျိုး။ ရေလမ်းခရီးကြမ်းက တစ်မျိုး။

ထွန်းကျော်တို့အမှုတို့ အင်းစိန်ထောင်ပြောင်းလာတုန်းက တစ်တူကြီး။ သူတို့အမှုတို့က (၁၄)ယောက်။ သူတို့အမှုကို မော်လမြိုင်မှာ စစ်ခဲလက်လည်း အမိန့်ချပြီး တစ်လခွဲကြာ အင်းစိန်ထောင်ကိုပို့ လိုက်သည်။

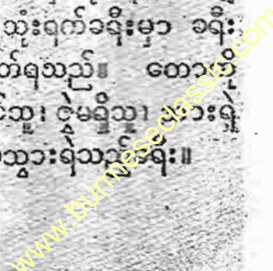
ထွန်းကျော်က မှန်လူမျိုး။ မော်လမြိုင်-ရေး လမ်းပေါ်ရှိ ပလ္လာတာ။

မှန်တိုင်းရင်းသားများ၏ အခြေခံမှားသားသည်။ အေး အေးလူလူ နေတတ်သည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းကြသည်။ အကြမ်းပတမ်း ဝံ့နိုင်ကြသည်။ သူတို့ ရှုံးရိုးစကားပြောသည် ကို မထိသူများ ကြားလျှင် ရန်ဖြစ်နေသည် ဟု ထင်ရလောက် အောင် ဇာားမာန်ပါမှ နှင့် စကားကို ကျယ်ကျယ်သောင် လောင်ပြောတတ်သည်။ အခြားသူကို ရန်မပြု တတ်သလို အခြား သူများက ရန်ပြုလာသည်ကိုလည်း မခံတတ်။ အခြားတစ် ပါးသို့သွားသည်တော် မိမိတို့ဒေသကို ခင်တွယ်ကြသည်။

ထို့အော် မောင်ခိုလုပ်ငန်း ပေါ်လာသောအခါ မှန်တိုင်း ရင်းသားများ၏ အခြေခံမှားသားမှုများကို ငွေရှင်ကြေးရှင် မောင်ခိုရာဇာတို့က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြသည်။

မော်လမြိုင်-ရေးလမ်းမှာ မောင်ခိုလမ်း၊ မောင်ခိုနယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့ရာ ကိုယ့်ရပ်မြေ၊ ကိုယ့်ဒေသကို တွယ်တာခင်မင်သူ ထွန်းကျော်တို့မှာ ကိုယ်ရပ်ကိုယ်မြေ အပြစ်ဘက်သို့ ခြေဆန် ခဲ့ကြသည်။ မြေကြောချဲ့ခဲ့ကြသည်။

ရေး-ထားစယ်လမ်းရှိ 'ကလိန်အောင်' မှ ထိုင်းနယ်စပ်သို့ မြေလျှင်ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ညအိပ် သုံးရက်ခရီးမှာ ခရီး ကြမ်း၊ တောင်ကိုတက်၍ ဈေးဝင်းကိုဖြတ်ရသည်။ တော့စို ရှင်း၍လျှိုကိုဆင်းရသည်။ အကြမ်းမခံနိုင်သူ၊ ငွေမရှိသူ၊ သွားရှု တိရစ္ဆာန်ကြောက်တတ်သူများ လုံးဝ မသွားရသည့်ခရီး။



နားထဲက လေတဝှူးတဝှူးထွက်အောင် ပင်ပန်းသည့် ခရီး။ အသွားခရီးတွင် ထမ်းပိုးသွားရသည့် 'ခဲ'အလေးချိန်မှာ စီးပိုးသည်။ အပြန်ခရီး သယ်ဆောင်လာရသည့် ပစ္စည်းကလေးသည်။ သို့သော် သူတို့မှာ စို့စို့ပို့ပို့ မရ။ အသွားအပြန်မှ သုံးစွဲသောရသည်။ သူတို့က ငွေပင်ငွေရင်း ကိုင်ပြီး လုပ်နိုင်သူများမဟုတ်။ အငှားအထမ်းသံ မား။

ထွန်းကျော်မှာ ကုန်းလမ်းခရီးက နယ်စပ်ကို ရောက်ဖူး၍ ပြည်မအတွင်း မော်လမြိုင်အထိသာ ရောက်ဖူးသည်။ ရန်ကုန်ကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးခဲ့။

ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ရေပြင်ကိုဖြတ်၍ နိုင်ငံရပ်ခြားကိုတော့ သွားချည်ပြန်လှည့် ရောက်ဖူးခဲ့သည်။

ပီနန်ကို ခဏခဏ၊ စင်္ကာပူကိုပင်ရောက်ဖူးခဲ့သည်။

ကုန်းလမ်းကသယ်ရသည်မှာတစ်ခေါက်တစ်ခေါက်ပစ္စည်း သိပ်မပါ။ မောင်ခိုရာဇာတွေက စက်လှေကြီးတွေနှင့် ပင်လယ်ခရီးကိုဖြတ်ကြသည်။ အသွားကုန်ကစက်လှေအပြည့်၊ အပြန်ကုန်က စက်လှေအပြည့်၊ မောင်ခိုရာဇာတွေ သိန်းချီရ ကြသည်။ စက်လှေသေးသေးက ကြီးကြီးဆောက်ကြသည်။

တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပီနန်မှာဖြုန်းခဲ့သည့် ငွေတွေက မနည်း။ ပဲကအစ ရေခဲသီးအလယ်၊ ရာဘာအဆုံး၊ မြန်မာပြည်ထွက်ကုန်တွေ ပြည်တွင်းမှာ သုံးစွဲရမည့် ပစ္စည်းတွေ ဟိုရောက်ခဲ့သည်။

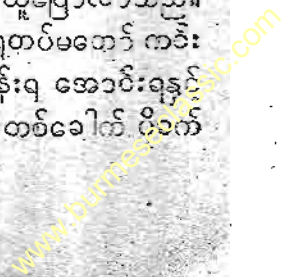
ပြည်တွင်းမှာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ မတက်သင့်ဘဲ တက်တက်လာသည်။ မောင်ခိုရာဇာတွေကြောင့် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရသည်။

ပီနန်ကို အိမ်ဦးနှင်းကြမ်းပြင်လို သဘောမူပြီး သွားခဲ့ကြရာ ငွေစက္ကူတွေကို ဂုန်နီအိတ်နှင့် ထည့်ထားရသည်ဟု ပြောစမှတ် ရှိခဲ့သည်။

ဂုန်နီအိတ်နှင့် ထည့်ထားရသည့် ငွေစက္ကူများကို ထွန်းကျော်တို့မရ မောင်ခိုရာဇာတွေကသာ ရကြသည်။ ထွန်းကျော်တို့ ရသည်မှာ ခေါက်ကြေး၊ တစ်ခေါက် အသွားအပြန် ထောင့်ငါးရာရသည်။ အပြန် ကိုယ်အတွက် ပစ္စည်းလေး ဘာလေး အနည်းအကျဉ်း ဝယ်လာနိုင်သည်။

အဲဒီ ထောင့်ငါးရာကလည်း ကိုယ်အတွက် အပြည့်အဝ ရပေမယ့် မိသားစုမှာမူ အကုန်သုံးရသည့် မဟုတ်ပေ။ ရသည့် ငွေထဲက တစ်ဝက်လောက်က ပီနန်မှာ ပျော်ရင်း ပါးရင်း ထားခဲ့ရသည်။

အစပထမပိုင်းက သည်လမ်း သည်ခရီးမှာ အဖမ်းအဆီးအတော်နည်းသမို လှိုင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်နှင့် မုန်တိုင်းဒဏ်ကိုသာခံရသည်။ တဖြည်းဖြည်း အဖမ်းအဆီးက ထူပြောလာသည်။ သဘာဝအေးဒဏ်ကိုသာ မဟုတ်တော့ဘဲ ရေတပ်မတော် ကမ်းလှည့်သင်္ဘောများကိုပါ ရှောင်ရတိမ်းရ ပုန်းရ အောင်းရနှင့် သွားရ လာရသည်မှာ တစ်ခေါက်ထက် တစ်ခေါက် ပိုခက်လာသည်။ အန္တရာယ် ထူပြောလာသည်။



၂၇၂ ❀ ကျော်မြဆန်း

သည်ထစ်ခေါက်ပြန်ရင်တော့ ထောင့်ပြီ။ ဒါနောက်ဆုံး
အခေါက်ပဲ ဆိုရင်းဆိုရင်းမှ ထောင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ရသည်။
ခုအဖမ်းခံလိုက်ရသည့် အခေါက်တွင် ပြောပါလည်းဆုံး သား
လည်းဆုံး အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ခေါက်ကြေးမရရုံမက တောင်ဒဏ်ငါးနှစ်ပါ ချခံလိုက်ရ
သည်။ ခုတော့ ရဲဘက်စခန်း ရောက်နေပါပြီ။

အရှည်ကြီးက လွတ်သွားရန် မျှော်ဆို ဆက်လုပ်ဦးမလား
ပိန်နီက ပျော်စရာလေးတွေဆီ သွားဦးမလား မေးတိုင်း ထွန်း
ကျော်က သူ့ ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီး ခါတတ်သည်။

ထင်ပေါ်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာနေလှန်းဆားပေါ့
တယ်၊ ကိုယ့်လယ်ကိုယ်ပြန်လုပ်ရင် ထမင်းအတွက် အန်ဂရမယ်
ဆားနဲ့ပဲစားတော့မယ် ကိုရှည်ကြီးရေ

ဟုသာ အဖြေသွက်သွက် ပေးတတ်သည်။

မီးစက်မရောက်ခင်တုန်းက သစ်ပင်လွဲနုသည့်အပွဲမှာ လုပ်
ခဲ့ရသည်။

‘သစ်တစ်ပင်လွဲရတာ လယ်တစ်ပွဲထွန်ရတာထက် ပင်ပန်း
တယ် ကိုရှည်ကြီးရေတဲ့...’

အဲဒီလောက် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သော ထွန်းကျော်လို
ငန်မျိုးပင် ရေရေလည်လည် ညည်းရသည့် ရေနက်ကြီးစခန်း
မှာ အလွန်သက်သာသည့် မီးစက်မောင်းအလုပ်နှင့် အိပ်ရေး
ပျက်သည်ကို ထွန်းကျော်က အပျော့။

အရှည်ကြီးက ညည်းဦးပိုင်း သွားအိပ်ခိုင်းသည်ကို မအိပ်၊
ငတိုမှတ်ကြီးနှင့်လေကန်ရမ်း ရေးနွားကြမ်းနှင့် လက်ဖက်သုပ်
များ လုပ်ပေးခဲ့သည်။

အရှည်ကြီးတို့ ပြင်တာပဲ ဘောင်းလီလား၊ မီးစက်ကပဲ
ဆံတောကောင်းလီလား မထိ၊ မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် ဘာ
ဒုက္ခ မပေး ခိုကေ။

မီးစက်ကောင်းသွားလို့ ဂုဏ်ပြုသည့် အင်္ကျီအမှတ်ထပ်ပ။
အရှည်ကြီးနှင့် ထွန်းကျော်တို့မှာ ဆိုနေ့မနက်စာကို သူတို့ရနေ
ကြ ပုံစံထမင်းအပြင် အထူးလှမမာအတွက် ပေးသည့် ဆေးရုံ
ပုံစံကိုပါ ထပ်ဆင့်ရခဲ့ကြသည်။

ကြက်ဥနှစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့်နှင့် နွားနို့။

နွားနို့၊ ကြက်ဥနှင့် ပေါင်မုန့်စားပြီး အရှည်ကြီးရော
ထွန်းကျော်ပါ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ညနေ လေးနာရီထိုးခါနီးမှပဲ နိုးကြသည်။

ငတိုမှတ်ကြီးလည်း သူ့အကြံအဖန်လုပ်လာသည့် ဟင်းလျာ
နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

သူ့ အကြံအဖန်လုပ်လာသည့် ဟင်းလျာက တခြားလူတွေ
အတွက် အဆန်း၊ လှေလှော်အင်းနဲ့ ရေနက်ကြီးစခန်းက လူတွေ
အတွက်တော့မဆန်း၊ ရဲဘက်ထိုင်း သောက်စားဖူးနေကြပြီ။

ဆန်ပြုတ်ရောင်းသည့် တရုတ်ဆိုင်များတွင် ငါးရုံ တစ်ကောင်လုံးကို အရေခွံ ဆုတ်ပြီး ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။

တိုမှတ်ကြီး ဆွဲလာသည့် ဟင်းလျာမှာ ငါးရုံအရေခွံ ဆုတ်ထားသလို ဖွေးဖွေး ဖြူနေသည်။ ငါးရုံထက်စော့အကောင်ရှည်သည်။ အလုံးလည်း တုတ်သည်။

‘မြေထစ်ကောင်’

အခရေခွံဆုတ်ပြီးသား မြေထစ်ကောင်။

ထွန်းကျော် အလွန်ကြိုက်သည်။ မြေသားကို မြေသားပါလို့ မပြောရင် မသိအောင် ချက်ထုတ်သည်။ မြေသားက ငါးရုံသားလို မပေါ့ လေးလေးပင်ပင် ရှိသည်။ အရသာ ထူးကဲသည်။

ရန်ကုန်လှိုမြို့ကြီးမှာ မြေသားကိုရောင်းသူ မရှိသလို စားသူလည်း နည်းပါးလိမ့်မည်။ တွေ့သည်နှင့် နှာခေါင်းရှုံ့ကြလိမ့်မည်။

ဟောင်ကောင်တို့၊ စင်္ကာပူတို့မှာ သည်အသားက အဖိုးတန်အသား၊ တော်ရုံလူ မစားနိုင်။ ကာမဂုဏ်တွင် မွေ့ပျော်လွန်းသည့် သူဌေးများသာ စားနိုင်ကြသည်။

တိုမှတ်ကြီး ရှာဖွေယူလာသည့် မြေသားကြောင့် ရေနက်ကြီးစခန်းမှာ ဟောင်ကောင်၊ စင်္ကာပူသို့ပမာ ဖြစ်သွားသလို

သူတို့သုံးယောက်မှာလည်း ဟောင်ကောင်၊ စင်္ကာပူက သူဌေးကြီးများသို့ ဖြစ်သွားရချေ၏။

.....o.....

ထွန်းကျော်၏ မြေသားဟင်းကြောင့်အရှည်ကြီးလည်း အာသွက်လျှာသွက်ရှိနေသည်။ တိုမှတ်ကြီး ဟိုဟာလေး နည်းနည်းထည့်လိုက်သည်ကို ထွန်းကျော်ပင် မသိလိုက်။ အများကြီး မဟုတ်ပါ။ ဟင်းရည်ချိုရုံလေး လေးငါးဆယ်ဖတ်မျှသာ။

ဒါကြောင့်လည်း ခါတိုင်းသာချက်ချက် အဖတ်ကုန်ပြီး အရည်ကျန်စမြဲရှိသော်လည်း ထိုနေ့က မြေသားဟင်းမှာမူ အဖတ်ရောအရည်ပါ တက်တက်စင်ပြောင်သွားသည်။

အာသွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေသည့်အရှည်ကြီးက သယ်သူကမှ တောင်းဆိုသမှု မပြုဘဲ သူ့ဇာတ်လမ်းကို မှတ်တမ်းဆက်တစ်သွားသည်။

ဓုစရိုက်သမားထဲမှာတော့ ဦးတအေးကို လူဆန်းကြီးဟု ဆိုရမည်။

ငါ့ဓာတ် အိမ်ပိုင်လဲရိုက်ကယ်ကွာ၊ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထမင်း
စားရတဲ့နေရာထဲ ရှိနေတယ်ကွာ၊ တစ်ကိုယ်ခင်သေမားပူစရာ
မရှိဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လက်တွေ့ကိုင်ငြိမ်နေလို့မရ
ဘူး၊ မနှိုက်ရရင် လက်တွေ့ထိုင်နေသလိုပဲ၊ ဒါကြောင့်
နှိုက်နှိုက်ပေးရတယ်'

ဦးဘအေးပြောသွားသည့် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထမင်းစားရတဲ့
နေရာဆိုသည်မှာထောင်မဟုတ်ပါ။

မနက်ကသူ့စားခွဲသည့် မေခံတင်ဆိပ်က ထမင်းဆိုင်။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မကျော့မေမှာ မလက ရထားလမ်းဘေး
မှာခွဲရည်ချိုပြီး ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခွဲရသည်။ မည်ကော မထွတ်ထမင်း
ဆိုင်၊ ဒါပေမယ့်မကျော့မေ ထမင်းဆိုင်ကလေးက တခြား
ဆိုင်များနှင့်မတူ တမူထူးခြားနေသည့်။ တခြားဆိုင် ဖမ်းအိုး
တွေကအိုးအမည်းတွေ၊ ပန်းကန်စာအစ ဆိုင်ခွင်းကျင်းပုံမှာသပ်
သပ်ရပ်ရပ်မရှိ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းချက်ပြီးဖြစ်ကတတ်ဆန်းရောင်း
ကြသည်။

ဈေးပေါ့ပေါ့နှင့် အဝစားရောင်းရသမို့ တွက်သားကိုက်
ဆောင့်ချက်ရသည်။ ဆိုင်ကိုလှလှပပ ခင်းကျင်းဖို့မလို၊ ပါစက
လေးပါ တွဲရောင်းသမို့ ပါစက ကြိုက်သူများက ဆိုင်
အခင်းအကျင်းကို အလေးမထား၊ အိုးတွေမည်းနေတာကို
မကြည့်။ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထားကြသဖြင့် ပါစကနှင့်ပင်ပန်း
မှုကို ဖြေဖျောက်ရသည့် သူများဖြစ်ရာ ချဉ်ချဉ်တူးတူး၊ ချေး
မထူကြ၊ ဈေးပေါ့ပေါ့နှင့် ဗိုတ်ငရင်ပြီးနေ။

မကျော့မေဆိုင်က သည်လိုမကွာဘဲ၊ ခင်းကျင်းထားပုံက သပ်
သပ်ရပ်ရပ်ရှိသလို ဖမ်းအိုးတွေကလည်း ပြောင်ပြောင်လက်
လက်ရှိနေသည်။ သနပ်ခါးရေကျ အမြဲလိမ်းထားသည့်မကျော့
မေမျက်နှာကလည်း ဘယ်အခါနိကြည့်ကြည့် ထင်သလိုမမြဲ
ပြီးပြီးရှင်ရှင် ရိုနေသည်။ မကျော့မေ၏ မျက်နှာပေါ်က
အပြုံးမှာ ထမင်းလုပ်ယူထားသည့် အပြုံးမဟုတ်၊ နဂိုရှိ
အပြုံး။

စေတနာပါသလိုက ဆိုရသေမလားမသိ၊ မကျော့မေမျက်
နှာကလည်းအေးအေးသာသာရှိသည်။ ရေကျန်ဆီကျန်ဆိုပေမိ
ရေချည်းမဟုတ် ဆီကိုပါမြင်ရသည်။

ကမ်းနားဘက်တွင်ကျက်စားနေသည့် ဦးအေးအေးကတစ်နေ့
တူဖီအခင်းအကျင်းသန့်ပြန်သော မကျော့မေဆိုင်မှာ ထမင်း
ခင်းအေးရင်း လျှော့စေ့သွားသည်။

'ခင်ဗျားဆိုင်မှာစားရတာ ထမင်းမြိုင်တယ်ဗျာ့'

ဟု ဖုတ်ဖော်ချီးကျူးသွားခဲ့သည်။

နောက်တော့ မကျော့မေဆိုင်မှာ ဦးအေးအေး၏ ဖောက်
သလိုဆိုင် ဖြစ်ခဲ့ရာမှ ဦးဘအေးက ပါးစပ်ကတင် ချီးကျူးရုံ
တင်မက လက်ကပါ တူညီလိုက်သည်။

တစ်နေ့။

ပုံဆိမ်သင်္ဘောကဆင်းကာလူ အဖေကြီး ထပ်ယောက်ဆီ
အိတ်ကို ခွဲလိုက်ရာမှ ထပ်ကာထက်ပိုပြီး ရသိုက်သည်။ ဝေပေါ

၂၇၇ နေ့ကျော်ခြင်း

မက တစ်သောင်းကျော်တန် စိန်လက်ကောက် တစ်ရံပါ ပါလာသောကြောင့် မကျော့မေကို ငွေနှစ်ထောင် ထုတ်ပေး ပြီး၊ လက်ရှိနေရာတွင် တူတူတန်တန် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ခိုင်းလိုက် သည်။

မကျော့မေကို ငွေထုတ်ပေးတုန်းက ပြောပုံကိုကြည့်ဦး။

‘ဒီငွေကို ကျုပ်ပေးတာက ချေးတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အလ ကားပေးတာလို့လဲမထင်နဲ့၊ အပေးအယူနဲ့ပေးတာ၊ ပြန်ပေး စရာမလိုဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကို ကျုပ်စားချင်တဲ့ ဟင်းနဲ့ ထမင်းနှစ်နပ် အမြဲတန်း အလကားကျွေး၊ ဘယ်နှယ် လဲ မကျော့မေ ကျုပ်ပြောတာ သဘောကျရဲ့လား’

မကျော့မေမှာ ပါးစပ်ဆဟောင်းသားနှင့်ဘာပြန်ပြော ရမှန်းမသိ၊ ဦးဘအေးမှူးနှင့်ပေါက်ပြီး ပြောချင်ရာတွေ ပြောနေသလားဟု ထင်ခဲ့သည်။ မကျော့မေက မုဆိုးမ၊ သမီး ပျိုလေးတွေလည်း ရှိနေသည်။ အပင်ကို လိုချင်တာလား၊ အသီးကိုချိုင့်ချင်တာလား၊ စဉ်းစားရပြီ၊ ဦးဘအေး ပြော သည်ကို ချက်ချင်းခေါင်းမညိတ်လိုက်နိုင်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးဘအေးရယ်၊ ဖြစ်ပါ့မလားစဉ်း စားပါရစေဦး၊ တော်ကြာငွေပြန်တောင်းရင် ကျွန်မထို့မှာ’

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုအထင်သေးလို့လား၊ ကျုပ် က လူဆိုးမေမယ်ရှင်၊ ချည်နှပ်ချည် မလုပ်တတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က လဲ ဒီပိုက်ဆံကို အလကားရတာ၊ ကျုပ်အလုပ်မလုပ်နိုင်တဲ့အခါ

ကြိုးဆမားနှင့်ကြမ္မာ ၂၇၈

ထမင်းအတွက် မပူရအောင် ပေးထားတာ၊ စေတနာချည်း သက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားချက်တာပြုတ်တာ ကျုပ်ပါး စပ်နဲ့ တည့်လို့ပဲ’

သည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ မကျော့မေက လက်ရှိနေရာမှာ တူတူတန်တန် ထမင်းဆိုင် ဖွင့်လိုက်နိုင်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်၏ အပြောတော့မလွတ်။

မကျော့မေနှင့်အာလိုလို၊ သမီးမျှားနှင့် ဘာလိုလို၊ သတင်း စကား အဖျဉ်းစကားများ သောသောညီ အောင် ထွက်လာ သည်။

ဦးဘအေးက သမီးတွေကိုလည်းမမုန်း၊ မကျော့မေကို လည်းမမုန်း၊ သူရည်မုန်းသည်ကထမင်းဟင်းကောင်းကောင်း အခမဲ့ စားရရေး ရည်ရွယ်ချက်သာရှိကြောင်း သိလာကြသည့် အခါ အတင်းအဖျင်းစကားများအစား သည်လူကြီးက ခပ် ကြောင်ကြောင်လူလေးကြီးပါဟု ကင်ပွန်းတပ်၍ ဦးဘအေး ထမင်းဆိုင်ထောင်ပေးသည့်ကိစ္စကို တစ်ခန်းရပ်လိုက်ကြသည်။

အိုးဘရန်ဒီကို မှန်မှန်ဆွဲရင်း ဦးဘအေး ပြောပြသည့် များကို နားထောင်နေသည့်အရွယ်ကြီးမှာ ဦးဘအေးအံပေါ် စိတ်ဝင်စားမိ အထင်ကြီးမိရသည်။

ဦးဘအေးက သူ့ကိုကျုံးသွင်းနေသလားဟူသော သံသယ စိတ်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြေလျော့လာသည်။

အစားအသောက်ဝိုင်းကမထခပ် ဦးဘအေးက အရွယ်ကြီး ကို ငွေတစ်ရာထုတ်ပေးခဲ့သည်။

‘ရော့၊ ဒါ မင်းအတွက်၊ နေ့ခင်းက အလုပ်ဖြစ်တဲ့ အထဲက ဝေပုခွဲပေးတာပါ၊ ကျေနပ်ရဲ့လား?’

‘ဟာ... ဦးလေးကလဲ ဘာလဲ မကျေနပ်ရမှာလဲ ကျွန်တော် က အာမူ မလုပ်ရဘဲ ဦးလေးဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီတစ်ထည်လဲ ရပြီးပြီ၊ မနက်စာ ညစာလဲ ကောင်းကောင်း စားရပြီ၊ ဒီငွေ ကိုတော့ ကျွန်တော်ပယူပါရစေနဲ့တော့’

‘ဒီမှာ မောင်စိုးနီဇိ၊ အလုပ်ဟာ အလုပ်ပါ၊ ရှမ်းရမ်း ပြောရင် နေ့ခင်းက အလုပ်မှာ နှိုက်အာကဝါ၊ ပစ္စည်းကို အလုံအပြောင်း ယူထွားတာက မင်း၊ မိသားစုစီ လက်ဖူးလက်ကြပ် ပစ္စည်းနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ မင်းက ပိုခံရမှာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက လက်ထပ် တပည့်တောင်း မပြုစေဘဲ အတော့ မေးစရာမလိုဘူး၊ ဒါမင်းကို ငါပေးတာက ဝေပုအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် မင်းအဝတ် အစား ဝယ်ဖို့ကွ၊ တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာ အဝတ်ဆိုတာ တို့လုပ်ငန်းမှာ ပဝေအကျဆုံးပဲ၊ စုတ်စုတ်ပြုတ်ပြုတ် ဝတ်ပြီး လူတစ်ယောက်နား ကပ်ကားတခန့် အကပ်ခံရတဲ့ လူက အထင် သေးဆွားပြီး အလုပ်ဖြစ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ နက်ဖြန် အဝတ် အစား ဝယ်ပြီးရင် မင်းကိုယ်မင်း သူဌေးသားတစ်ယောက် ပုစံအပြည့် ပမ်းထားရမယ်၊ နောက်ပိုင်း အလုပ်သဘော အားလုံးပါ သင်ပေးမယ်’

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုစဉ်က ထွက်လာသည့်အချိန်မှာ ညှို့ ဆယ်နာရီခွဲကျော်ပြီ။

အဲဒီအချိန်က ပြီး အရှည်ကြီး တစ်ယောက် ခါးဝလာကထဲ ကို ထောက်ခဲ့သည်။

နေတော့ ဦးဘဝအေးနှင့်အတူတူ၊ စားတော့ ဒေါ်ကျော့ဒေမ ဆိုင်မှာ၊ အရှည်ကြီးအတွက် စားဝတ်နေရေး အားလုံးအဆင် ပြေစွာပေးသည်။

အလုပ်ခွင် ဝင်ရေးကိုသာ ဈေးမို့ ပို့ ကြီးစားရတော့ မည်။

အရှည်ကြီးက သူ့ဘဝရှေ့ရေးကို အလေးအနက်စဉ်းစား သင့်သော်လည်း မဝမ်းစားခဲ။ ပုဂ္ဂိုလ်ခပ်မှ ဘုရားမင်သည် ဆိုသော ပမာကော်အတိုင်း ဦးဘအေးအပေါ် အထင် ကြီးပြီး ခပ်မင်မိပြီဆို အတူတူရှိ ငါ့သိတိုက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ထောင်ဆိုသည်မှာ အဝင်လွယ်သေးသော အထက်ခက် သည်ဟု ဆိုဘိသို့ ဝေခိုက်လောကဆိုသည်မှာ နှစ်ထဲကျ သွား သည့် ခြေထောက်လို့ အနုတ်ရခက်ပုတ်၏။



၂၀၂ ❀ ကျော်မြသန်း

ဦးတအေး၏ အရှည်ကြီးကို လက်တွေ့အလုပ်ခွင်သို့ မဝင်ရသေးဘဲ အာတွေလက်ချာ သင်တန်းပေးခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ။

‘ဒီမှာ မောင်စိုးခိုင်၊ ခါးပိုက်နှိုက်တို့တတ်အပ်တဲ့ အတတ်ပညာဆိုတာ အစမရှိသလို အဆုံးလဲ မရှိဘူးကွ။ ဒီလိုလုပ်ရမယ်။ ဟိုလိုလုပ်ရမယ်လို့ တရားအေ မှတ်ထားလို့လဲ မရဘူး။ အလေ့ အကျင့်ကနေ အခြေအနေပေးသလိုလုပ်ရတယ်။ အနေအထားပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ရတယ်။ လုပ်ဖို့ အခါသင့်မသင့် ဒက်ခန့်သိရသလို လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်လဲ မှန်ရမယ်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ လုပ်တာဟာ တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ရမယ်။ ဒီအလုပ်က စိတ်ကိုပိုင်ရမယ်။ လက်ကိုနိုင်ရမယ်။ အထူး အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကိုယ်လုပ်မယ်ဟာဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်လိုလူ ရှိ၊ မရှိ အကဲခတ်တတ်ဖို့ပဲ။ ခါးချင်းဆုံရင် ဓားချင်း ဆုံတတ်တယ်။ သည်သို့အပြောနှင့် လက်တွေ့အလုပ်ကို ပူးတွဲသင်ပေးခဲ့ရာ တစ်လအတွင်း ‘ဟောဒီဟာဦးလေး ဒီနေ့ကျွန်တော်ရလာတာ’ ဟု ဆရာ့ကို မျက်နှာပြန်လုပ်နိုင်သည့်အဆင့် ရောက်လာသည်။ တစ်လ၊ နှစ်လမှခြောက်လ၊ ခုနစ်လသို့ ရောက်လာသည့်အခါ အချိန်ကြာမြင့်လာသော် အလုပ်ဝါရင့်လာသည်။

ခါးလောကဟွင် ဘမည်လေးထွက်စပြုလာပြီ။

လူဆိုးထိန်းများ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ အမှတ်အသားပြုသူ ဖြစ်လာသည်။

ကြီးသမားနှင့်ကြမ္မာ ❀ ၂၀၃

ခု၊ သူက ဆရာဦးတအေးနှင့်တူရသော အဆင့်ကို လွန်လာပြီ။ တစ်ကိုယ်တော်မင်းသား ဖြစ်လာသည်။ မိုးလင်းကိုထွက်တင်ခါတလေ ထမင်းဆိုင်မှာ ဆိုမိကြသည်။ တင်ခါတလေ အိမ်ပြန်မှ ဆိုမိကြသည်။

အရှည်ကြီးမှာ ခါးလှိုင်းပေါ်မှာ စွယ်စုံမင်းသားထစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်....

အလွန်လည်ပတ်သော လူလိမ်။

အလွန်တော်သောသူခိုး။

အလွန်ထူးချွန်သော ခါးပိုက်နှိုက်။

အလွန်ပီရိသော ဓားပြ။

အလွန်ကျွမ်းကျင်သော ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ။

ရှစ်စပ်ကရုပ် ခြေလည်သော မှောင်ခိုရာဇာ။

စသည် စသည့် ဒုစရိုက်သမား အားလုံးမှာ ထောင်ထဲသို့ မဝင်ခဲ့ရဖူးသူဟူ၍ မရှိရာ။

အရှည်ကြီးလည်း ထောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။

ပထမတစ်ကြိမ်တွင် လူဆိုးထိန်းကမ်း၍ ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရသည်။

၂၀၄ နှစ်ကျော်ပြည့်သန်း

ဒုတိယတစ်ကြိမ်တွင်မူ လူအုပ်လက်ထဲ ရောက်သွားသဖြင့် အိမ်လန်ဝေအောင် ခံလိုက်ရသည်။ ရဲစခန်းသို့ ရောက်သည့် အချိန်တွင် နှာခေါင်းက ပါးစပ်ထဲက ခေါင်းက သွေးများပင် ပထိတ်သေး။ ရှိမ်းကြီးအဖြူလက်တို့ အင်္ကျီမှာ အဖြူနှင့်အနီ ကွက်ကွက်ကြွားရှိနေရာ အဖြူရောင်ထက် အနီရောင်က ပိုများနေသည်။

ခါးလောကမှာ ဆိုစကားရှိသည်။

'အဖန်ကောင်းရင်တစ်ကွက် အဖန်မကောင်းရင် နီလှည့်'

အကြံအဖန်ကောင်းသည့် နေ့တွင် တစ်ကွက်ထာမိလိုက် ထောပြီ၊ အဖန်မကောင်းဘဲ မိပြီဆိုရင် ရေရေလည်လည် ခံပေရော။

ဒုတိယတစ်ကြိမ်အဖန်မကောင်းခဲ့သောကြောင့်ဆွေးအလူးလူးနှင့် ခံလှည့်မိပြီး ထောင်ထဲဝင်ခဲ့ရသည်။

သူ့ဆရာ ဦးအအေးကမနေပါ။ ထောင်ဝင်စာလည်း လာတွေ့သည်။ ရုံးမှစလည်း လိုက်ပေးသည်။ အရှက်အနက် အထူးအထောင်း ခံရသည့်ဒဏ်ကိုခံတာ သူက ဝင်ခံလို့မရ။ ကိုယ်ပဲခံရသည်။

မိဘာမက်အထိလက်သီးမျိုး မိလိုက်သလားမဆို ဘယ်ဘက် နှုတ်ခမ်းထောင်တွင် ကံထွက်ကွားသည့် ဒဏ်ရာမှာ ထောင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည့်တိုင် ချုပ်ထူသလေး ပါလာ ခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် အစမ်းခံရဖို့ ထပ်ရှားသောအမှတ်အသား မေးလျှင် နှုတ်ခမ်းကုသလေး ပြုလိုက်ပါ။

သည့်နေရာမှာရောက်တုင် အရှည်ကြီးက သူ့၏ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရုပ်ထားလိုက်၏။

ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ထဲ မရောက်ခင် တွယ်လာသည့် ဆီယောဇော်ကြိုးလေးတစ်ချောင်းမှာ သူ၏ နှလုံးသားကို ရစ်ပတ်မိခဲ့သည်။

လူသားပီသသော အရှည်ကြီးက နှလုံးသားရေးရာကို ပျက်ကွယ်ပြုနိုင်၊ ယောက်ျားဆတာဝ အပျော်အပါးနှင့် မလွတ်ကင်းသော်လည်း အတည်အကျ ရစ်ရမည့်သူကို တွေ့သည့်အခါ သူ၏နှလုံးသားမှာ ထူးထူးထင်ထင်လေး ထပ်ခတ် သွားရသည်။

ဗမာ့မိခင်နှင့် နှလုံးသားမေတ္တာ၏ လုပ်တော်မှာ မတူညီဘဲ ခံစားမှုခြင်းလည်း ခြားနားလွန်းပါသည်။ ခမာ တွေ့၍ နေပျော်မ်းပြီးသည့် ခံစားမှုမှာ ချက်ချင်း ပျောက် ကွယ် သွားသော်လည်း နှလုံးသားမေတ္တာရှင်ကိုမူ မေ့ပျောက် အောင် ကြိုးစား၍မရနိုင်ရာပေ။

...၀...



အခန်း (၁၃)

ခါးဝိဇ္ဇာဘအေး၏အတူနေတပည့်အဖြစ် လှေဦးစိုစိုသလို၊ လှေဦးခြောက်၊ ခြောက်သလို နေခဲ့ရာမှ မအုန်းခင်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြသည်။

တွေ့စတုန်းက ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတယ်လို့မှမရှိ။

ဒေါ်ကျော့မေဆိုင်ကို ထမင်းစားသွားတိုင်း မအုန်းခင်ကို တွေ့ရသည်။ မအုန်းခင်ကို တွေ့သံမှာ တစ်ယောက်ချင်း ဆိုမိ တွေ့မိရသည်မဟုတ်။ မော်တင်ဂိုဒေါင်များ ကြားတွင် ပဲရွေးနေသည့် အမျိုးသမီး အုပ်စုကြီးနှင့်အတူ တွေ့ရှိခြင်းပါ။ ထူပိန်းနေသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးများနှင့် ပဲရွေး၊ ဆန်ရွေးနေသည့် အမျိုးသမီးအုပ်စုကို ဂိုဒေါင်ထဲမှာတွေ့ရသလို ဂိုဒေါင်တွေအကြား လမ်းပေါ်မှာလည်းတွေ့ရသည်။

မအုန်းခင်တို့က ကုန်သွယ်ရေးက နေ့စား အလုပ်သမားတွေ။

ထမင်းစားနားချိန်တွင်ဂိုဒေါင်နှစ်လုံးထိပ်ရှိအရပ်စကားသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ လက်ပံပင် ဆက်ရက်အုပ်

ကျသလို စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောပြီး ထမင်းစိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

ဆန်ပြာနေရင်း၊ ပဲရွေးနေရင်း တေးဆိုကြသည့် အသံကြောင့် ထိုအနီးအနားမှ ဖြတ်သန်းသွားသူတိုင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ သူ့ထို့ရှိရာသို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားရသည်။

အရှည်ကြီး ထမင်းစားဖို့ ဒေါ်ကျော့မေဆိုင် သွားတိုင်း ထိုအနားမှ ဖြတ်သွားရသမို့ သူ၏ မျက်လုံးများမှာလည်း အမျိုးသမီးအုပ်စုရှိရာသို့ ရောက်သွားရသည်။

မအုန်းခင်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိရသည်။ ရင်မခုန်ပါ။

တစ်ခါ၊ နှစ်ခါ၊ သုံးခါ၊ လေးခါမှ အရေအတွက် မမှတ်မီလောက်အောင် တွေ့ဖန်များလာသောအခါ မအုန်းခင်ကို ထွင်းဖောက် သတ်သားမိရသလို ရင်ထဲမှာလည်း နွေးတေးတေး ဖြစ်လာသည်။

မအုန်းခင်ကလည်း သူလိုပဲ ခံစားရလေသလား မသိ။ သူ့လာတတ်သည့်အချိန်တွင် ဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ရှိနေတတ်ရုံမက စကားပြောသော မျက်လုံးက အမြဲလှုပ်ရှား နေတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအပြုံးက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပို၍ ထူးကဲလာသည်။

ထိုမှဒေါ်ကျော့မေသမီးကတစ်ဆင့် အရှည်ကြီးအကြောင်း မေးလာသည်။ လူပျိုလား၊ အိမ်ထောင်မိန့်လား၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ သည်သို့မေးလာသည့် သတင်းစကားမှာ အရှည်ကြီးနားသို့ ပေါက်လာသည်။

ဒေါ်ကျော့မေ သမီးကလည်း ပါးပါးနှစ်နှစ်ပဲ အခြေ
ပေးလိုက်သည်။ သို့အခြေ ပေးသောအခါ တစ်ခုတော့ လိမ့်လိုက်
ရသည်။

အရှည်ကြီးရဲ့ အလုပ်အကိုင်။
ဘာလုပ်သလဲ အမေးကို ပုံစားဟု ဖြေလိုက်သည်။
မအုန်းခင်က မချော့ပါ။ မလှပါ။

ရွက်ကြမ်းရေကျို ရုပ်ရည်ပဲ ရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ၏
ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် ကညနေအော မျက်လုံးနှစ်လုံးက
အယ်သုမလှလှ လှလှ အရှည်ကြီး မျက်လုံးထဲမှာ လှနေသည်။

တတိယအကြိမ် ထောင့်စံရောင်ခွဲသည်မှာ 'ခါးမှု' နှင့်
မကတ် မအုန်းခင်ကြောင့်။

ဒေါ်ကျော့မေသမီး ကောင်းစွဲကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်
မှာ စာတစ်စောင် ပေတစ်ပွဲ မလုပ်ရဘဲ ချစ်သူများ ဖြစ်လာ
ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တခြားအခြားသော အတွဲများလို
တွေ့ကြဆိုကြဖို့ ချိန်းစရာမလို။ အရှည်ကြီးက အရောင်ပြလိုက်
ရင် မအုန်းခင်က အလုပ်ခွင်ထဲက ထွက်လာမည်။ ဂိုဒေါင်
တွေ ဘေးမှာ အေးအေးလူလူ စကားထိုင်ပြောရုံသာ။ ဆန်
အိတ်ပုံပုံအိတ်ပုံတွေကြားထဲမှာလည်း တွေ့လို့ရသည်။ ချစ်သူ
အနန်းများ ပေးလို့ရသည်။

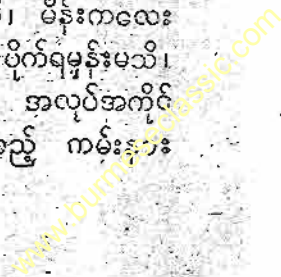
မအုန်းခင်မှာ အရင်ကအလုပ်ခွင်အဝင်နှင့် အလုပ်ခွင်
အထွက်ဝတ်သည့် အင်္ကျီလုံချည်များမှာ သန့်ပြန့်သော်လည်း
အထောင်မလက်၊ မေးမေးမိုန်မိုန် ရှိသည်။ နောက်ပိုင်းကော
ပါးတိတ်တည်လဲ ဖြစ်လာသည်။ အလုပ်ခွင်ကအပြန် ဖန်ပန်
မှာ စာရေးမလိုလို အသွင်မျိုးထင်လာသည်။ ကြော့ကြော့
ရှင်းရှင်း ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ရှိလာသည်။ ဆန်ခါးကဲကျား
အစား ပန်းနုရောင်သွေး၊ မိတ်ကပ်ထွေးထွေးနှင့် မအုန်းခင်
၏အလှမှာ ကြွဝင့်လာသည်။

အရင်အရင်က ကမ်းနားတစ်ဝိုက်မှာ သူမကိုတွေ့ပေမယ့်
ဂရုတစိုက် မရှိသူများ၏ မျက်လုံးများမှာ သူမပေါ်သို့ စူးစူး
ထင်ထင်ရှိလာသည်။

ချစ်ချင်သူတွေ များလာပြီ။

တစ်သွေးတစ်မွေး အလှသွေးကြွယ်လာပြီဆိုရင် ဝေ့သီ
ဝေ့သီ လုပ်လာသူတွေ၊ အိမ်အပြန် ကပ်လိုက် သူတွေ၊
အလုပ်ခွင်အလာစောင်နေသူတွေ ဦးရေတိုး၍တိုး၍ ရှိလာ
သည်။

ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်သောသူက သဲသဲမဲမဲ ဇွဲကြီးလွန်း
သည်။ စာနာရမှန်းမသိ၊ ညာတာရမှန်းမသိ၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်၏မေတ္တာကို နှလုံးသားနှင့် ထွေးပိုက်ရမှန်းမသိ၊
မိုက်ဂုဏ်နှင့်လှယူရင် ရသည်ဟု နားလည်သူ၊ အလုပ်အကိုင်
မည်မည်ရရမရှိ၊ ရိုးအပြည့်နှင့် အလုပ်မျိုးစုံသည့် ကမ်းနား
ကြမ်းပိုး။



သူ့အမည်မှာ ဝင်းမောင်။

မအုန်းခပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသူတွေထဲမှာ သူက အဆိုးဆုံး၊ အေးအေးဆေးဆေး တောင်းပန်ကြည့်သည်မရ၊ ဓာတ်တမ်းစာမာတို့ ပြန်ကြည့်သည်မရ၊ ဓားတပြုနှင့် ခြိမ်းခြောက်စကားကိုသာ တွင်တွင်ပြောလေသည်။

အရှည်ကြီး ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ထဲရောက်နေစဉ် ဝင်းမောင်၏ အပြုအမူတွေက ပိုမိုလောသည်။ ပိုလွန်လာသည်။

အရှည်ကြီး ထောင်ထဲ ရောက်နေသည်ကို မအုန်းခပ်က မသိ။

ဒေါ်ကျော့မေ သမီးထံမှ သိရသည်က အဖေအသားအသန် ဖြစ်လို့ ကမန်းကမန်း ပြန်သွားရသောကြောင့် တစ်ဆင့်စကားသာ မှာသွားနိုင်ကြောင်း သိထားရသည်။

အရှည်ကြီး ထောင်ထဲရောက်နေသည့် အကြောင်းကို ဖော်ပေးဆွဲက ဝင်းမောင်။

ဖော်ရမည့်အကြောင်းကလည်းရှိလာသည်။

‘အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ နှင့်လုံကြမ်းပိုးနဲ့’

ဆိုလောစကားမျိုးကို မအုန်းခပ်က သုံးလိုက်သည်။

‘ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ ဝါးပိုက်နှိုက် ပိုးခိုက်ကကော လူကောင်းကြီးတဲ့လား၊ ဝါးကထောင်ထဲ မခံစားဖူး သေးဘူး’

နှင်အကောင်က ထောင်ထဲရောက်တာ နှစ်ခါရှိပြီလေ၊ ဝါးပိုက်နှိုက်ကတော်ရဲ့

ဝင်းမောင်က...

‘နှင့်လုံကြမ်းပိုး’

ဆိုသည်ကို ယည်ဆီဒော်ကောင်လုပ်ပြီး ထုံပြန် လိုက်သည်။

လမ်းမလယ်ခေါင်မှာ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။ ဒေါ်ကျော့မေသမီးကိုမေးရပြီ။ ဝင်းမောင်ပြောသည့်စကား ဟုတ်မဟုတ်။

ဟိုက်လည်း မငြင်းသာ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

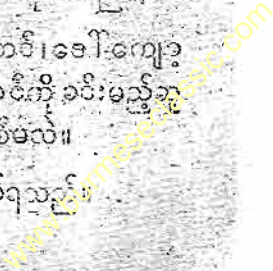
အရှည်ကြီး ထောင်ကထွက်လာသည့်အခါ အုန်းခပ်က အပြီးနှင့်မတုံ့ပြန်။

‘ဝါးပိုက်နှိုက်မှယားတော့ မဖြစ်ပါ၊ ခုခေနဲ့၊ အမွန်ခတ်နေတဲ့ ဒုလမြားမယားပဲ ဖြစ်ပါစေတော့’

ဟု ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး သွက်သွက်ခါ ထုတ်လိုက်သည်။

အရှည်ကြီးဒေါ်လက အုန်းခပ်ပေါ်သို့မတပ်၊ ဒေါ်ကျော့မေသမီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ရာဝင်ကို ခမ်းမည့်သူက ဒေါ်ကျော့မေသမီးက လွဲလို့ အယ်သူဖြစ်မလဲ။

ဆိုင်ရောက်တော့မှ အကြောင်းစုံ သိလိုက်ရသည်။



‘ထြော်... ဝင်းမောင်ကိုး’

အရှည်ကြီး ပါးစပ်ဖျားက ဒီစကားလုံးများ တွက်သွားပြီး ထမင်းစားပုံကို လက်နှင့်တစ်ခေါက်ခေါက်ခေါက်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။

‘ငှက်ပျောသီးတန်းထိပ်မှာ ဓားနှံထိုးသွားလို့’

သည်သတင်းက ကမ်းနားတစ်ပိုက်မှာ ချက်ချင်းပြန်သွားသည်။

အထိုးခံရသူက ဘယ်သူလဲ...။

ထိုးတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ...။

နောက်ဆက်တွဲ အယ်သုပဲဘယ်ဝါပဲဆိုသည့် သတင်းများ နှင်အတူ ဝင်းမောင်က ဆေးရှုံ့ကြီးရင်ခွံခွံသို့ရောက်သွားသလို အရှည်ကြီးမှာလည်း အချုပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည့်။

တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေသူမှာ ဦးဘအေး။

သားတမည့်ဖြစ်သူအပေါ် ကရုဏာဒေါသောနှင့် ဦးဘအေးပါးစပ်က အပြစ်တင်သို့ မစဲအောင် ထွက်နေသည်။ သူ့ကိုသာပြောရင် ဝင်းမောင်လိုကောင်မျိုး မော်တင်ကမ်းနားကနေ နာရီပိုင်းအတွင်းတွက်သွားရမည်။ ဒါမှမဟုတ် အတွင်းကြေကြေပြီး မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မှောက်လျက်ကြီး ဖြစ်နေရမည်။

ခုတော့ လွန်သွားပြီ၊ မတတ်နိုင်တော့။

ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်။

ထွန်းကျော်က အမေးစကားဖြင့် စံလာသည်။

‘ကိုရှည်ကြီး၊ ပေါက်ခေါ်နဲ့ခင်ဗျား တစ်မိန်းကွဲယောက်ဖ်တော်တာကို ပေါက်ခေါ်ကိုဘာလို့မပြောတာလဲ’

‘မြုပ်ထားတဲ့ဇာတ်ကို ပြန်မပေးချင်တော့ဘူးလေကွာ’ ပုစဉ်းရင်ကွဲအော်သံများမှာ ပျက်လော့ဆွံ့နေသည်။ ညှပ်သန်းခေါင်ကျော်တွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲများ ထူထည်နှင့် ညီညီညာညာအော်နေကြသည်မှာ ချောက်ချားစရာသို့နယ် ရှိချေ၏။

ညှပ်နှစ်ချက်တီး သံချောင်းခေါက်သံထွက်လာသည့်အချိန်တွင် ငါးအိုးပြောက်ရေနှေးအိုး ခွင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

အတွေးကိုယ်စီနှင့် သူတို့သုံးယောက်မှာ...

...o...

အခန်း (၁၄)

‘ဒေါင်ဒေါင်... ဒေါင်ဒေါင်... ဒေါင်ဒေါင်... ဒေါင်
ဒေါင်... ဒေါင်ဒေါင်’

အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည့် သံချောင်းခေါက်သံ
မှာ ရဲဘက်များအားလုံး နှုတ်တန်းစီရန် အချက်ပေးခေါက်
လိုက်သည့် သံချောင်းခေါက်သံများပါသည်။

သူတို့သုံးယောက်လည်း တန်းစီရာသို့ သွားကြရသည်။
အလံတိုင်ရှိရာ ခြေကွက်လမ်းသို့ ခပ်သွက်ဆွက်ကလေး
လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

- တန်းစီ။
- လူစစ်။
- နိုင်ငံတော်အလံ အလေးပြု။
- သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ဆို။
- ပြီးလျှင် တန်းဖြုတ်။

အမူထမ်းများဦးဆောင်ရာသို့ နှိမ့်အစဉ်ကိယ် ထွက်ကြ
ရမည်။ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့အတွက် အသင့်ဖြစ်နေ
သူ ရဲဘက်များမှာ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားကြပြီ။

သူတို့ သုံးယောက်မှာ ရဲဘက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့
မျက်နှာမူ၍ မီးစက်ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သူများတွေ့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ချိန်တွင် သူတို့အိပ်ရမည်။

အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်နှင့်အတူ အိပ်ဆေးကိုပါသောက်
လိုက်ရသည်။ ထောင်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲဘက်စခန်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်
အိပ်ဆေးဆိုသည်မှာ အတွေးစဉ်အားလုံးကို ပျောက်ဖျက်ရပ်
ဆိုင်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထွန်းကျော် သူ့ ကိုလာခွီးသည့်အချိန်မှာ နေ့ခင်းဆယ်နှစ်
နာရီ။

ထွန်းကျော် ပုံစံဆွဲထားသည့် မနက်စာမှာ အဆင်သင့်။
ထွန်းကျော်မှာ အလွန်အားကိုးရသူဖြစ်နေသည်။ အစစအရာ
ရာလည်း စိတ်ချရသည်။

တမင်းစား ရေနှေးကြမ်းသောက်ပြီးမှ တစ်ရေး ပြန်အိပ်
ကြသည်။ သုံးနာရီသာသာတိုင် နိုးလာသည်။ မီးစက်အတွက်
ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များ ပြင်ဆင်ပြီး ညနေစာဟင်းလျာအကြံ
အဖန်သွားလုပ်သည့် ထွန်းကျော်အပြန်ကို စောင့်နေလိုက်
သည်။

ထွန်းကျော် ပြန်ရောက်လာတော့ ငါးရှဉ့်နှစ်ကောင်ကို
ဆွဲလျက်။

ရဲဘက်စခန်းမှာ ခွေးသားသည်ပင် စားကောင်းသည့်
ဟင်းလျာ အမယ်ထံ စာရင်းစင်နေပြီဖြစ်ရာ ငါးရှဉ့်သားကို
စားကောင်းမကောင်း စကားအရာတင်ပြောရန် မလိုပြီ။

ငတိုမှတ်ကြီးလည်း အကြံအဖန်အတွက် နေ့ခင်းထဲကထွက် သွားသည်။ သူပြန်လာချင် စစ်ခုခုတော့ ပါလာမည်မှာ သေချာသည်။

ထွန်းကျော်နှင့် မရှေးမနှောင်း ငတိုမှတ်ကြီးလည်း ပြန် ရောက်လာသည်။

အကြံအဖန် စားစရာပါမလာ၊ သတင်းပဲပါလာသည်။

သူ ယူလာသည့် သတင်းမှာ သတင်းကောင်း မဟုတ်၊ သတင်းဆိုး၊ အလွန်စိတ်မကောင်းစရာသတင်း။ ရဲဘက်စခန်း တစ်ခုလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြမည့်သတင်း။

.....o.....

ဆစ်ပင်လှဲရာမှ ရဲဘက်တစ်ယောက် သစ်ပင်ပိုဆေးသွား ဆည့်သတင်း။

မတော်တဆ ထိခိုက်မိသည့် အဖြစ်အပျက်မှာ ရဲဘက်စခန်း တွင် ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ ရှိသဖြင့် သတင်းဆန်းဟု မဆိုနိုင်သော် လည်း ထိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုမှာမူ သတင်းဆန်းဟု ဆိုရမလို ဖြစ်နေသည်။

သေသွားသူ ရဲဘက်ကလေးအမည်မှာ မောင်ခင်ညို။ မောင်ခင်ညို မိဘတော်စွာ အတော်လေး ချမ်းသာသည်။ အိမ်ကကားနှင့် ကျောင်းပို့ ပေးသည်။ အိမ်ကကား နှင့် ကျောင်းပြန်ကြိုသည်။

ငါးတန်းအထိ သူ့ရသည့်မုန့်ဖိုးမှာ တစ်နေ့ငါးကျပ်။

မုန့်ဖိုးငါးကျပ်ကို အမေကပေးသည်။ အဘိုးအဘွားတွေ ပေးသည့်မုန့်ဖိုးနှင့်ပေါင်းလျှင် တစ်နေ့ ခုနစ်ကျပ်၊ ရှစ်ကျပ်။

သူ နေရသည့်ကျောင်းက အထကတွေထဲမှာ နာမည်ကြီး သလို ကျောင်းဆင်းချိန် တန်းစီ ရုပ်ထားသည့် ကားများမှာ လည်း သိန်းကျော်တန်ကားတွေချည်း။

မောင်ခင်ညိုမှာ သူ့ရသည့် မုန့်ဖိုးနှင့် ဗိုက်ကားအောင် စားရသလို ရိမ့် ကတ်တင်လည်း အဆင့်မရှိမို့အောင် စာကြိုး စားခဲ့သည်။

ခုနစ်တန်းအောင်တော့ ဘူ့မုန့်ဖိုးက တစ်နေ့တစ်ဆယ်။

ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ဘာပြုဆရာမပေါ်။ ဝုဏ်ထူး နှစ်ခုပင် ပါလိုက်သေးသည်။

ကိုးတန်း။

ပြုဆရာမလောသည်။

ကျောင်းမုန့်ဖိုးအပြင် ကျူရှင်မုန့်ဖိုးပါ ပေါင်းလျှင် တစ် နေ့ ဆယ်ငါးကျပ်လောက်ရနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂိုးတန်းမှာ စုပေးပဲ့တော့ အောင်သွားသည်။ သိပ် အဆင်မချော၊ မော်ဒရေရင်းကြောင့် အောင်ရသည်။

ဆယ်တန်း။

သူ့နှုတ်တန်းဖြူ စတဲ့မိလာသည်။

စည်ကားသလောက် ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု သတင်းကြီးသည့် မန်းသင်္ကြန်တွင် အဖြူစကိုခံခဲ့သည်။

အဖြူက တုံ့မိလျှင် ခွဲရုံမရ။ ခဏတာအတွဲမှဟုတ်ဘဲ နာသက်ပန်အတွဲဖြစ်သွားရမပြီ။ အနုသမားကနေ အရင့်သမားဖြစ်လာသည်။

စုပေးပဲ့လည်းကျသည်။

အဘောက်သမားမှ အထိုးသမားဖြစ်လာသည်။

မိသမားကချမ်းသာတော့ ဆေးဖိုးငွေကနည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရနေသည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တောင်းသည်၊ မရလျှင်ခိုးသည်။

တစ်နေ့...

သူ့ဇနီးချင်းအစ်ယောက်အိမ်မှာ ဆေးထိုးရင်း ဖမ်းမိသွားသည်။ ဇာတ်ခွဲမှတ်ချက်က ဝါရင့်ဆေးသမားတစ်ယောက် အဖြစ်ပေါ်ပြုရုံမှအပအခြားပေးပြုစေမရှိ။ ပြီးသူကဆေးထိုးရုံသာမဟုတ် ဆေးအရောင်းအဝယ် ကိစ္စမှာပါ ပါနေသဖြင့်

အသက်ညာဆုံး တော်ခိအိမ်နဲ့ ချမှတ်ခံရသည်မှ ရဲဘက်စခန်းရောက်လာသည်။

သူတို့အမှုတွဲသမားတွေက သူ့ကိုအလုပ်မလုပ်စေဘဲ၊ သူတို့က မောင်ခင်ညိုအတွက်ပါ လုပ်ပေးကြသည်။ မောင်ခင်ညို မိဘတွေက တပ်မတ်ကိုနှစ်ခေါက် လိုသမျှပစ္စည်း ပို့ပေးခဲ့သောကြောင့် အမှုတွဲများမှာစားရေးအတွက် ပြေလည်နေကြသည်။ မောင်ခင်ညိုက အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ဘာမှ မလုပ်ရ။

မောင်ခင်ညိုကို အမှတ်များမှာ အခြား ရဲဘက်များနှင့် ပေါင်း၍ သစ်ပင်လုံအဖွဲ့မှာ ပါသည်။

ထိုနေ့က သူတို့အဖွဲ့သားများမှာ မနေ့က လက်ကျန်သစ်ပင်ကြီးကို လှူဆွဲနေကြသည်။ လှူဆွဲနေသူများတွင် မောင်ခင်ညိုမပါ။ မောင်ခင်ညိုက လှူပြီးသား သစ်မြစ်ဆုံကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့ဇနီးစုံတော် ဝစ်တာကို ခေါက်နေသည်။ ဝစ်တာခေါက်နေရာမှ ဆူတပိုတပါးသွားဖို့ ကသွားသည်ကို ဖာဖာဆူမှ မသိလိုက်။ သစ်ပင်ကြီးလဲသွားလို့ အော်သံကြားလိုက်တော့မှ အားလုံးဟာခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ အားလုံးအပြေးအလှား သွားကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြည့်မိသူအားလုံး ချက်ချင်း မျက်နှာလဲသွားကြသည်။

ကံဆိုးလွန်းပဲ၊ ကံဆိုးသော စကားကိုပဲ သုံးရမည်။

သစ်ပင်ကြီး လဲကျမည့်ကံကို သက်မမမိမိ မောင်ခင်ညိုက ချုံစင်အေးမှာ အိအိသွားလို့နေသည်။ သစ်ပင်ကြီးမှာ သူ့အပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

၃၀၀ နှစ်ကျော်မြဲသန်း

မြင်ကွင်းမှာ ကြည့်မလှ။

ဖိုးသမားချား၏ မိဘတိုင်းသည် စိတ်၏ဆင်းခြေခြင်းကို အလူးအလဲခံကြရသလို ဖိုးသမားများသည်လည်း စိတ်ဒုက္ခ၊ ကိုယ်ဒုက္ခ အသွယ်သွယ်ကို အလူးအလဲခံပြီး ဘဝလမ်းဆုံးကို ရက်ချိန်းမစေ ခင်ပြန်ကြရ၏။

ထိုအထဲမှာ မောင်ခင်ညို၏အဖြစ်မှာ အဆိုးတကားအဆိုး ရွားဆုံးတု ဆိုရပေမည်သာတည်း။

....၀....

အခန်း (၁၅)

မနက်မိုးလင်းတန်းစိပြီးအိပ်ပိုပြင်နေတုန်း ဝါဘာရဲတော် ရောက်လာပြီး အရှည်ကြီးကို ခေါ်သွားသည်။ စခန်းရုံးတွင် ထောင်မှူးလေး ဦးထွန်းမင်းစောင့်နေသည်။

“ကဲ...အရှည်ကြီး ရှေ့တန်းစခန်း လိုက်ခွဲကွာ”

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

အရှည်ကြီးဝမ်းသာသွားသည်။ တစ်နေရာတည်းမှာ နေရ သည်က ပျင်းချိငြီးငွေ့ပွယ် ကောင်းလှသည်။ ဆရာထွန်းမင်း နှင့် ရှေ့တန်းစခန်း လိုက်ရမည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ရှေ့တန်းစခန်း ရောက်ပူးချင်နေသည့် အခွင့်အရေးကြုံ လာပြီ။ သွားရမည်ကလည်း ကိုယ်ဆရာသမားအရင်းနှင့်။

စခန်းရုံးရှေ့တွင် အသင့်ရပ်ထားသည့် ကားပေါ် တက် လိုက်ပြီး စခန်းမှကားထွက်သည်နှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားရ သည်။ ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် ယာဉ်မောင်း ရဲဘက်လှသိန်းနှင့် အတူ ဆရာထွန်းမင်းနှင့် ထောင်မှူးဦးသိန်းတိုးတို့ ထိုင်ကြပြီး

နောက်တက်တွင် အရှည်ကြီးနှင့် ရဲဘက်ဆယ်ယောက်တို့လိုက် ပါခဲ့ကြသည်။

ကားလမ်းကကြမ်းသလို ဖုန်ကလည်း ထူသည်။ ကားနောက် ပိုင်းတွင် အဓိပ်လိုက်ထလာသည့် ဖုန်လုံးကြီးမှာ နောက်ဘက် မြင်ကွင်းကို အတော်ကြာကြာကြီး မိတ်ဖုံးသွားစေခဲ့သည်။

ရှေ့တန်းစခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ဆယ်တစ်နာရီ ကျော်ပြီ။ လမ်းထစ်လျှောက် မြင်ကွင်းမှာ သိပ်မထူးခြား။ တော်ကြီးအလယ်တွင် ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေသည့် ရှေ့တန်း စခန်းမှာ သာသနာယာ နေချင်စဖွယ်ရှိနေပြီ။ ရဲဘက်တို့၏ လိပ်အားနှင့် ဖောက်လုပ်နေသည့်လမ်းကြီးမှာ စာရွှေ ရှေ့ ရှေ့ သို့ တိုးဝင်သွားနေသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ယာဉ်မောင်း ရဲဘက်လှသိန်း၊ ထောင်မှူး လေး ဦးထွန်းမင်းနှင့် အရှည်ကြီးတို့ သုံးဇောက်ပဲ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ ထောင်မှူးဦးသိန်းတိုးနှင့် ကျန်ရဲဘက်များမှာ ရှေ့ တန်းစခန်းတွင် နေရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ စခန်းပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှာ မြောက်ရံချိုးခါး။

တစ်ကိုယ်လုံးဖုတ်ထွေလူးနေသဖြင့် ရေချိုးလိုက်သည်။ ရေ ချိုးပြီးစကာ လန်းဆန်းသထုံခွံခွံသော်လည်း ထမင်းစားပြီး သည်နှင့် ကျောက်က မိတ်ဘက်သာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဟုန်လာ သည်။

ထွန်းကျော်က 'ကလိဂျီကွင်း' နှစ်ပြားဘိုက်ပြီး စောင်နှင့် ထွေးပေးသည်။ ရန်ကုန်-မင်း လမ်းဖောက်လုပ်ရေး စခန်းမှာ 'ကလိဂျီကွင်း' ကို ရဲဘက်တိုင်းသောက်ဖူးကြသည်။ စခန်းတွင် အများဆုံး ဖြစ်တတ်သည့် ဆော့ဂါမှာ ငှက်ဖျား။ 'ကလိဂျီကွင်း' က ငှက်ဖျားကို နိုင်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ 'ကလိဂျီကွင်း' ကို ငှက်ဖျားက နိုင်သွားပြီထင်ပေ။ အရှည်ကြီးမှာ ထင်သလုံး တတီးတီးနှင့် ကယောင်ကတမ်းတွေပြောရင်း ငှက်ဖျားဒဏ် ကို ရေရေလည်လည်ကြီး ခံလိုက်ရသည်။

ဘုဇိန်နားထဲမှာ မီးစက်ခံနှင့် ထွန်းကျော်အသံကို သံ သံ ကြားနေသော်လည်း သူ့ပါးစပ်က သာမပြန်မပြောနိုင်ချေ။

မျက်စိကွင် ပထမမြင်လာသည်မှာ အဖေနှင့်အမေ။ အဖေနှင့်အမေကို မတွေ့သည့်မှာ နှစ်ကာလကြာခဲ့ပြီ။

ရတော့မှပဲ အဖေနှင့်အမေ၏ မျက်နှာပြင် ထင်လာသည်။ 'ခလုတ်ထိမှ အမိတ' ဆိုသောပမာ စကားသို့နှုတ်ဆက်အမေခေါ် သံသည်သာ သူ၏ပါးစပ်မှ တရောင်ထွက်နေသည်။

အဖေနှင့်အမေ မြင်ကွင်းကနေ သူ့ ဆရာကြီးဦးအဖေးနှင့် ဝမ်းမောင် အုန်းခင်တို့ မျက်နှာပေါ်လာသည်။

'မအုန်းခင်ရယ်... ရက်စက်လှချည်လား၊ ဝင်းမောင်ခန့်၊ ဗင်း'

တမ်းတသံ ကြိမ်းမောင်းသံများမှာ အော်ကြီး တစ်ကျယ် ထွက်လာသည်။ အနားတူရိဂျီနေသည့် ထွန်းကျော်နှင့် ငတို့

၃၀၄ နို့ ကျော်မြသန်း

မုတ်ကြီးတို့က သူ့ကိုအတင်းလှုပ်နှိုးပြီး မထူလိုက်တော့မှ ဝိုးတဝါးမြင်ကွင်းများပျောက်သွားသည်။ ကော်ဖီကြမ်းပူပူလေးတိုက်ကြသည်။

တစ်ရက်၊
နှစ်ရက်။

အဖျားမှာ လုံးဝမကျ၊ အဖျားတက်ပြီဆိုသည်နှင့်မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည့်ရုပ်ခြင်များမှာကိုးရိုးကားရားတွေ၊ ထမ်းပုတ်ကြီးကိုင်းထားသည့် အကောင်လည်းပါသည်။ အစွယ်ကြီးတွေနှင့်အကောင်လည်းပါသည်။ လင်းကွင်းမျက်လုံးနှင့်လျှာတစ်ထောင်လောက်အကောင်ကြီးလည်းပါသည်။ သူတို့နှင့်တိုက်ရခိုက်ရ သတ်ရပုတ်ရသည်မှာ မလွယ်၊ ပင်ဖန်းလှချေ၏။ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင်အားအင်များကုန်ခန်း သွား၏။

သူ့သတိရ၍ မျက်လုံးကို အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ကွင်းမှာ မထဲကွဲ ဝိုးတဝါး။

.....၀.....

တဖြည်းဖြည်းမှ မြင်ကွင်းကြည်လန် လာသည်။ မြင်ကွင်းကြည်လာသည်နှင့် အတူ စိတ်ထဲမှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြသွားရသည်။

ကွဲကွဲပြားပြား၊ ပီပီသသ မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာမှာ ပေါက်ခေါ်မျက်နှာ။

တတ်မတတ်ပါမလားဟု ရူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ပေါက်ခေါ်မျက်နှာပေါက်ခေါ်အစစ်။

‘ကိုရှည်ကြီး သဘိရပြီနော်’

‘မင်း...မင်း...’

‘ကျွန်တော် ပေါက်ခေါ်ပေါ့’

‘ဝေါ...ဝေါ...ဘယ်...’

‘ကိုရှည်ကြီး ဒါနားစိန်ထောင်လေး၊ ကိုရှည်ကြီး ထောင်အေးရုံထောက်အေးတာ လေးရက်ရှိပြီလေ’

‘ဪ...ဪ...ဪ’

အရှည်ကြီးနှုတ်ဖျားမှ ထိုမျှသာ ပြည်နိုင်လိုက်သည်။

‘ကိုရှည်ကြီး ဘာစားချင်လဲတင်’

‘မစားချင်ပါဘူးဣ၊ စားချင်တဲ့စိတ် သိပ်မရှိဘူး’

‘မစားချင်ရင် အားပြတ်သွားမှာပေါ့၊ ကိုရှည်ကြီးထောက်စ အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးတာပဲ’



www.burmeseclassic.com

ပေါက်ခေါ်တင်အေးက ထောင်ကပေးသည့် ကြက်ဥနှင့် နွားနို့ကို အတင်း စားသောက်ခိုင်းနေသည်။ ပေါက်ခေါ် တင်အေးဆေးရုံက ပြန်ဘွက်သွားပြီး ထောင်မပိတ်ခင်ကလေး တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ အင်္ကျီလုံခြည် တစ်စုံပါ လာသည်။

ပေါက်ခေါ် ပြန်သွားပြီး အရှည်ကြီးမှာ ဟိုတေး သည် တေးနှင့်။

အိပ်ဆောင်ပိတ်တော့မည်။ အိပ်ဆောင်ပိတ်ချိန်နှင့် ဖွင့်ချိန် တွင် ဆေးရုံပေါ်ရှိ လူနာများမှာ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်၌ တန်းစီ ထိုင်ပေးရမည်။

ထောင်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှ ပုံစံမလွတ်။

အဆောင်အားလုံးပိတ်ပြီးချိန်တွင် လူနာများနှင့်အတူနေခဲ့ သည့် အကျဉ်းသား ဆေးမှူးက ညဉ့်ဘက်သောက်ဆေးများ ကို စာရင်းနှင့်ခေါ်ပေးပြီး မဆားထိုးရမည့် လူနာများကို လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးပေးသည်။

အကျဉ်းသားဆေးမှူးဆိုသည်မှာထောင်အမှုထမ်းမဟုတ်၊ ဆေးသင်တန်းလည်း တက်ဖူးသူ မဟုတ်၊ သူသည်လည်း အကျဉ်းသား။

သူက အသားဆေးသာမက အကြောဆေးပါ ထိုးပေး နိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်နေပြီ။

မနက်မိုးလင်း အိပ်ဆောင်ဖွင့်သည်နှင့် နို့နှင့်ပေါင်မုန့် ရ သည်။

အကျဉ်းသားများအပေါ် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ပြုစုပေး ပုံမှာ အကျဉ်းသားများအသွင် သဘောမမူ၊ ပြင်ပဆေးရုံက လူမမာများသဖွယ် ပြုစုပေးခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီးက တစ်ပတ်ကိုနှစ်ရက် ထနလံာ်နေ နှင့် သောကြာနေ့များတွင် ရောင်းလှည့်စစ်ဆေးပေးသည်။

ပေါက်ခေါ်ကလည်း နေ့တိုင်းလိုပင်ရောက်လာတတ်သည်။ သူ့အကြောင်း ကြားရတော့ အံ့ဩသွားရပြန်သည်။ သည် ကောက်က တော်တော် အကြံအဖန် ကောင်းသည့်အကောင်၊ ကြည့်လေ နောက်တိုးအမှုပြီးသွားတာနဲ့ အခန်းလူကြီးနေရာ ကို ပြန်ရအောင် ယူထားနိုင်သည်။

‘ခုတော့ သူ့ပါးစပ်က ဆိုလာပြီ။

‘ကိုရွှည်ကြီး၊ ကျွန်တော်လဲ ရဲဘက်စခန်း သွားတော့ မယ်တဲ့။

ပေါက်ခေါ်အမြင်မှန် ရလေပြီ။

....၀....



ဆရာဝန်ကြီး လူနာများ လှည့်ကြည့်မည်ခန့်။

လုပ်လုပ်ရွားရွား နှိပ်နှိပ်ဆည်း လူနာအားလုံး သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်ကြရသည်။ ကြမ်းတိုက်စေသည်။ မုန်တေ့တိုက်ရသည်။
ဓမ္မယာ၊ ခြင်္သေ့စောင် စောင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်
ပြီး ကိုယ့်ခဲတပ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သန့်ရှင်းနေအောင် ပြင်
ဆင် ထားရသည်။

နံနက် ဆယ်နာရီ။

‘အားလုံးတန်းစီမယ်’

ခေးများ ကိစ္စောင်မြတ်၏ အသံပြာပြာနှင့် လမ်းအော်
လိုက်သံကြောင့် လူနာအားလုံး အိပ်ထပေါ်တွင် ပုံစံ ထိုင်နေ
ကြရသည်။

ဆရာဝန်ကြီးမှာ အမူအရာ လေးမျိုးမျိုး၊ အကျဉ်း
သား ဆေးမျိုးမျိုး ဗာဆာများခြံရံ လျက် အခန်းတံဆိပ် ဝင်
လာသည်။

ဆရာဝန်ကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းဆိပ်ခိုစားပုံ
ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လူနာအားလုံး၏ မုတ်တမ်းများကို
ကြည့်ရှုစစ်ဆေး၍ ထပ်ဦးချင်း လိုက်ကြည့်သည်။ မှတ်ချက်
အသစ်များ ရေးသွားသည်။

‘အားလုံး တန်းပြုတ်မယ်’

ဆရာဝန်ကြီးရောင်းလှည့်ပြီး ပြန်ကြာခင် ပေါက်ခေါ်ရောက်
လာသည်။ စားစရာ တော်တော်စုံစုံပါလာသည်။

ကြိုးထမ်းနှင့်ကြိမ္မာ ၃၀၉

‘ကိစ္စည်ကြီး၊ မိမာဘို့ အောင်စင်စာလာတယ်’

‘အေး... ဟုတ်လား၊ နေ့ကောင်းကြံထယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်နဲ့... ကောင်းပါကယ်’

‘ပင်း ငါ့အတွက် သိပ်ဒုက္ခမရွာနဲ့ကွာ၊ ငါ့လဲ ကောင်း
နေပါပြီ’

‘ကိစ္စည်ကြီးကျေးဇူးက ကျွန်တော် အပေါ်မှာ အများ
ကြီးပါဗျာ’

‘ဒီနေ့တော့ မင်းကို မမြောသေးတာ မြောရှဦးမယ်’

‘တာများလဲ ကိစ္စည်ကြီးရ’

အရှည်ကြီးက ဇာတ်ကြောင်း လှည့်ပြလိုက်သည်။ နား
ထောင်နေသူ ပေါက်ခေါ် မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့ဩရိပ်များ
ထပ်ခါတလဲလဲ ထင်ဟပ်လျက်။

‘ဧည့်ကို ငါ့... ဝေပာင်း... ဝေပာင်း... ကျား... ငါ့...
ဒီတစ်ခါ လွတ်ရင်တော့ ဒုစချိတ်ခဲလာကကို ကျော့ခိုင်း...
မယ်၊ မိမာဘို့ကိုလဲ ငါ့အကြောင်းပြောလိုက်ပါ’

‘နို့ ယူကြမယ်ဟေ့’

တစ်ခန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွားရွား ဖြစ်သွားသည်။ နှုတ်သံ
များ ထွက်လာသည်။

နေ့လယ်အတွက် နို့။



www.burmeseclassic.com

၃၁၀ နှိပ်ကျော်မြသန်း

နို့ပေးသူက ပေးသလို နို့ဝယ်မည်သူများလည်း ရောက်
နေကြသည်။

သူတို့က အကြံအဖန်သမားတွေ။

သမဝါယမတို့၊ ကုန်တိုက်တို့မှာ ပစ္စည်းကောက်သည့် လူ
တွေလိုသာပ။

ဆေးလိပ်နှင့်နို့ အလဲအလှယ်လုပ်၍ တစ်ဆင့် ပြန်ရောင်း
စားကြသူများ။

လူမမာအတွက် ပေးသည့်နို့ကို လူမမာတွေက အလွဲသုံး
စား လုပ်ကြသည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ....

...၀...၀...

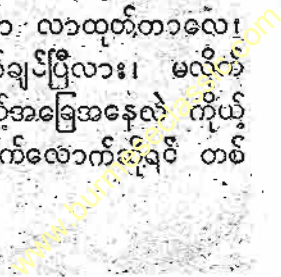


အခန်း (၁၆)

တစ်နေ့သော နေ့လယ်အက်တွင် ထောင်မှူးလေး ဦးထွန်း
မင်း ဆေးရုံကို ရောက်လာသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲဖော် အရှည်ကြီး၊ နေကောင်းသွားပြီလား’
ဟာ... ဆရာပါလား၊ ကျွန်တော် အထော်လေးကောင်း
သွားပါပြီ ဆရာ၊ ဆရာရော....’

‘အေး...ကောင်းပါတယ်၊ ငါနိက္ခာ လာထုတ်တာလေ၊
နက်ဖြန်ပြန်ရမယ်၊ မင်းကော ပြန်လိုက်ချင်ပြီလား၊ မလိုက်
ချင်သေးလဲ နေလို့ရပါတယ်ကွာ၊ ကိုယ်အခြေအနေလဲ ကိုယ်
ဟာကိုယ်ထည့်တွက်၊ ငါနောက်ဆယ်ရှက်လောက်ဆိုရင် တစ်
ခေါက်လာရဦးမယ်’



‘နောက်တစ်ခေါက် ဆရာ့အားရင် ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ခဲ့မယ် ဆရာ’

‘အေး... အေး... ငါ့နောက်တစ်ခေါက် လာတော့ အေးရဲ့ ဝင်လာခဲ့မယ်’

ထွန်းကျော်ထံမှ စာကိုဖတ်ရသည်။ စခန်းကိုပြန်၍ လွမ်းတစရာများ ပါလာသည်။ စခန်းအကြောင်းအပြင် သူ့ကိုနှစ်ယောက်လက်ရက်ကို ‘ဘုတ်တိုက်’ ကြည့်သည့် အကြောင်းလည်း ပါလာသည်။ ‘ဘုတ်တိုက်’ ဆိုသည်မှာ ထောင်ကျန်နဂါးရရှိပြီးသော လျှော့ရက်၊ ဆုမှတ်ရက်များကို တွက်ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

ထွန်းကျော်စာထဲမှာ သူ့အတွက် ဆထင်းစကောင်း ပါလာသည်။

အရှည်ကြီးအတွက် ဘုတ်တိုက်ကြည့်ရာ ခုနစ်လကျော်ပဲလိုတော့သည့် သတင်းစကားကြောင့် အတော်ကလေး မြူးမြူးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော်...
လွယ်ရင် အယ်ဘူးမလဲ၊ ဒါကပြဿနာ။
ရွာပြန်ရမလား၊ ဦးအေးဆီပဲ သွားရမလား။
ထောင်ထွက်အပြစ် ရွာပြန်ဖို့ကလွယ်။ မျက်နှာအထားရခက်သလို အောက်ကျနောက်ကျလည်း ဖြစ်မည်။



ဦးအေးဆီထွေးနှင့် အာပြဿနာမှမရှိ။ ဒုစရှိက်သံသရာမှာ ပြန်၍ကျင်လည်ရမည်။ အရှည်ကြီးက သည်သံသရာကို ကြောက်ပြီး စွန့်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သွား။

ရဲဘက်စခန်းကရခဲ့သည့် မီးစက်ပြင်၊ မီးစက်မောင်းမညာကို အသုံးပြုပြီး တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှာဖွေစားသောက်ဖို့ လျာထားကြည့်သည်။

အလုပ် အလွယ်တကူရပါ့မလား။ ထောင်ထွက်မှန်း သိရင် အလုပ်ပေးပါ့မလား။

အပြင်လောကဆောက်သည့်အခါ နေရထိုင်ရမည့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် - စဉ်းစား ရသည့်မှာ ရင်လေးစရာ ကောင်းထူပါ၏။

ရင်မောနေရသည်။
အရှည်ကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ထပ်ချလိုက်သည်။
သည်တစ်ခေါက် ရဲဘက်စခန်း ပြန်ရင် မီးစက်မောင်းအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ ထောင်မှူးဦးထွန်းမင်းကို ပြောပြီး ကားမောင်းသင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရဲဘက်လူသိန်းဆိုရင် ရဲဘက်စခန်းဆောက်မှု ကားမောင်းတတ်ခဲ့သည်။

အပြင်မှာ မီးစက်မောင်းအလုပ်ထက် ကားမောင်းအလုပ်က ဗိုလွယ်လိမ့်မည်။

ဒါက အရှည်ကြီးထွက်ကိန်း။

ထိုနေ့က သူ့ခုတင်ဘေးမှ ခုတင်သို့ လူနာသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ရောဂါက အစာအိမ်ရောဂါ။ ရောက်စက အလူးအလဲ အမယ်လေး အဘလေး အော်နေသည်မှာ နေ့ရောညဉ့်ပါ။ အရှည်ကြီးလည်း အိမ်မရ။ တတ်နိုင်သမျှသော အကူအညီ များကို ပေးခဲ့ရသည်။

သားမယားဆွေမျိုးတွေ လာရောက်မပြုစုနိုင်သော နေရာတွင် အကျဉ်းသား အချင်းချင်း ပေးပေးမမ ကူညီရသည်။ ပြုစုရသည်။

သုံးရက်လောက်ကျမှ ရောဂါသက်သာသွားသည်။

သမဝါယမအမှုနှင့် ထောင်ထဲရောက်လာသူ။

ထောင်ထဲမှာ သူတို့ကို သမဝါယမအမှုလို့ မခေါ်၊ 'စူစကာ' အမှုဟုခေါ်သည်။

သူ့နာမည်က ကိုကျော်ဇော။

ရောဂါသက်သာလို့ ညည်းညူသံများ မကြားရပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပါးစပ်က တဖျစ်တောက်တောက် အလွန်လှုပ်တတ်သူ။

'စားတုန်းက တတိတိ၊ ခံရတော့ လုံးခနဲခဲခနဲ၊' ယောက္ခမတွေ၊ ခယ်မတွေပါ ဝိုင်းစားပြီး ခံတော့ သူ့တစ်ယောက်

တည်း ခံရသည့်အကြောင်းကို အပ်ကြောင်းထပ် တဖျစ်တောက်တောက် နားညည်းလောက်အောင် ပြောတတ်သမို့ အရှည်ကြီးတို့လည်း စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

ဗရွတ်ရွတ်တပြောတတ်သည့် ဝင်းတင် ပြောလိုက်တော့မှပဲ ငြိမ်သွားသည်။ နားညည်းသက်သာသွားသည်။

'ဒီမှာ ကိုကျော်ဇော ခင်ဗျား အစာအိမ်ရောဂါ ဘာလို့ ဖြစ်သလဲသိလား၊ လူအများအတွက်ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားက တစ်ယောက်တည်းစားတော့ အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်တာပေါ့၊ အစာအိမ်ရောဂါ ပျောက်ချင်ရင် ဆေးမသောက်နဲ့တော့ ခင်ဗျားအတွက် ဆေးမလိုဘူး၊ နောက်ကိုသယ်တော့မှ လူအများအတွက် ပစ္စည်းကို မစားပါဘူးလိုသာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက် ခင်ဗျားရောဂါ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်'

သည်ဆို ရှုတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်တော့မှပဲ ကိုကျော်ဇော တစ်ယောက် ငြိမ်သွားသည်။

.....၀.....

အရှည်ကြီး ထောင်ဆေးခုံ ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ပေါ့၊ ရှိပြီ။

၃၀၆ ကျော်ပြောင်း

အိပ်လိုက်အားလိုက်နှင့် ဝမ်းလှာပြီး ကျန်းမာရေးလမ်း
ကောင်းလာပြီ။ အုတ်ရိုးထဲမှာနေရတာ အသက်ရှူကျပ်ချပ်
ထလိုလို ဖြစ်လာသည်။

သောကြာနေ့ ဆရာဝန်ကြီး နောင်လှည့်သတင်း ရဲဘက်
စခန်း ပြန်မည်ဟုပြောပို့ အခန်းဆေးမှူးကြီးထံအခွင့်တောင်း
ထားသည်။

...၀...



အင်္ဂါနေ့။

သူ့ဆရာကြီး ဦးဘအေး ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။

‘ငါ့အိမ်မှာလဲ လူငှားတွေ မရှိတော့ဘူး မောင်စိုးခိုင်ရော၊
မကျော့မေတ္တီ၊ ဆားအမိတွေအားလုံး အိမ်မှာရောက်နေ
ကြပြီ’

...၀...

‘မင်း အံ့ကြသွားပြီ ထင်တယ်၊ မကျော့မေနှိုင်း ဟဲ့...ဟဲ့’
‘ကောင်းပါတယ် ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဝမ်းသာပါ
တယ်’

‘ဘေး...မင်း ဝမ်းသာစရာ ထပ်ခဲပြောရဦးမယ်၊ ငါ့လဲခါး
ပိုက်နှိုက်လှင်ငမ်းကို စွန့်လိုက်ပြီကွ၊ ထမင်းဆိုင်ကို ထပ်ခွဲပြီး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပါ ထပ်ဖွင့်လိုက်တယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့ ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီတစ်ကြိမ်
လွတ်ရင် စွန့်တော့မခဲ’

‘ဘေး...ငါ့လဲ ငါ့ဘာတိုက်တန်းမလိုဘဲ၊ မင်းအတွက်လဲ
စိစဉ်ထားတယ်၊ မကျော့မေ ဆခိုးနဲ့’

‘ဟာ...ဦးလေးရာလဲ’

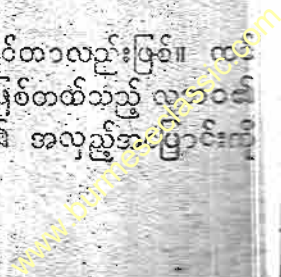
‘ဦးမလေးနဲ့လေ၊ ဟို ဆိုက်သီကံဝန်းဝန်း လုပ်ထားကြ
တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ခင်းလွတ်ရက်က’

‘မလိုတော့စား ဦးလေးရာ၊ ခုနစ်လလောက်ဆို လူတပြီ’

‘အေး...မင်းလွယ်ရင် တယ်မှမသွားနဲ့နော်၊ အိမ်ကိုပြန်ပြန်
ဆိုင်ကိုဖြင့်ဖြစ် တန်းလာခဲ’

ဦးဘအေး ထောင်ဝင်စာ ပြန်ဆွားသည့်နေ့ရက် အရှည်
ကြီးမှာ ကောင်းစွာခွဲပေါ်တွင် အလေးစဉ် ပေါင်းစုံနှင့်
လုံးချာလိုက်နေသည်။

ဖြစ်ချင်တာလည်းမဖြစ်၊ မဖြစ်ချင်တာလည်းဖြစ်။ လုပ်
သလိုလည်းမဖြစ်။ မကပ်သလိုလည်း ဖြစ်တတ်သည့် လူတစ်
ဆန်းကြယ်ပုံ အကြောင်းနှင့် ကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းကို



အတွေးဝင်နေသည့်အရည်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်မှာပြုံးရိပ်လည်း
ထင်နေသည်။ မဲ့ရိပ်လည်း ထင်နေသည်။

....၀....

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

ညဉ့်ဆယ်နာရီကျော်၊ ကောင်းနေလျက်သားနဲ့ တုန်ဟည်း
၍ အဖျားတက်လာသည်။ ဆေးမှူးအောင်မြတ်ကိုနှိုးပြီး ပြော
ရသည်။ အောင်မြတ်က ကလိရီကွင်း နှစ်ပြား ပေးလိုက်သည်။



ခါတိုင်း အဖျားတက်တာနှင့် မတူ။

ခါတိုင်းက တုန်ပြီးရင် အပူပြန်၊ အပူပြန်ပြီးလျှင် အနေ
အတိုင်း သက်သာသွားသည်။

ခုအဖျားက တစ်မျိုး။ မိုးထင်းခါနီး အပူကျသွားသည်။
ခါပေသိ ခေါင်းမထူနိုင်တော့။

....၀....

ကြာသပတေးနေ့။

ခေါင်းလုံးဝ မထူနိုင်။

တစ်ခေါင်းလုံးကို အပ်အချောင်းပေါင်း တစ်ထောင်
လောက်နှင့် ဝိုင်းထိုးသလို ခံနေရသည်။

ပေါက်ခေါ မဆက်လာတော့ နေရထိုင်ရ မဆက်သာ
ကြောင်းကို သည်သို့ ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

မနက်၊ ဆယ်နာရီ။

ဆရာဝန်ကြီး လာကြည့်ပြီး ဆေးထိုးပေးသွားသည်။

ခေါင်းထူလို့ မရရုံမက ရေမျိုရသည်မှာပင် လည်ပင်း
နင်နေသည်။

ခေါင်းက တစ်နေ့လုံး မထူနိုင်။

ညဉ့်ဘက် အဖျားတက်လာသည်။

ဆေးမှူးအောင်မြတ်ကလည်း သူ့ဘတ်သရွေ့ လှုပ်ကိုင်
ပြုစုပေးသည်။ မနက်ဆရာဝန်ကြီးကိုသေသေချာချာ ပြောပြီး
သတင်းပို့ ပေးမည့်အကြောင်း ပြော၍ အားပေးခဲ့သည်။

တစ်ညလုံးအော်ဟစ်နေသဖြင့် အောင်မြတ်က အိပ်ဆေး
တိုက်ထားလိုက်သည်။

....၀....

သောကြာနေ့။

ဆရာဝန်ကြီးက ယေဘုယျအားဖြင့် စမ်းသပ်ပြီး ဆေးထပ်
ထိုး၍ ဆုတ်ဆွေးကို ဖောက်ယူသွားခဲ့သည်။

... ၀ ...

စနေနေ့။

အင်းစိန်ထောင်ကို ဝင်လာသည့် အပေါက်က ပြန်မထွက်
ရတော့ဘဲ ထောင်နောက်ဘက် မလွယ်ခေါက်မှု ထွက်ခဲ့ရ
သည်။

ပျဉ်ကြမ်းနှင့် ရိုက်ထားသည့် 'ခေါင်း' ဆဲမှ။

သဝဏ်တေ။



နား ကြပါဦးစို့။

ကျော်မြသန်း